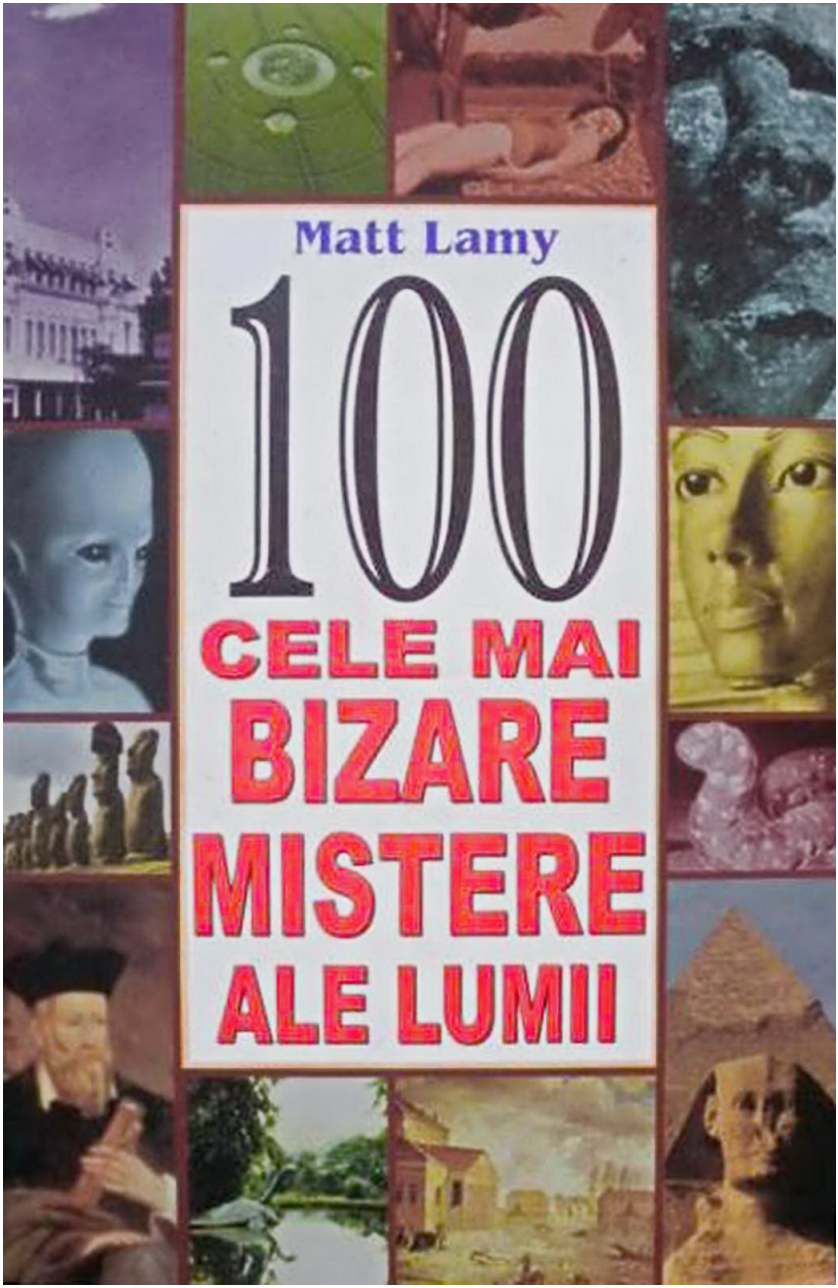
Matt Lamy
100
CELE MAI
BIZARE
MISTERE
ALE LUMII

Matt Lamy
100 cele mai bizare mistere ale lumii

Traducător Carmen Buşe

Editura Lider
2003

ISBN 973 – 629 – 100 – 6

CUPRINS

Bestii şi monştri
Bestia din Bodmin
Bigfoot
Marele Om Gri
Monstrul din Loch Ness
Molusca uriaşă şi Fenomenul St. Augusta
Viermele ucigaş din Mongolia
Omul Molie
Ogopogo
Maimuţa sconcs
Monştrii din Lacul Utah
Monstrul din Râul Alb
Yeti
Conspiraţii şi mesaje
Răpiri
Astronauţii antici
Zona 51
Întâlniri în zboruri comerciale
Informaţii guvernamentale
Viaţă pe Marte
Oameni în negru
Semnele de la Nazca
Harta Piri Reis
Pădurea Rendlesham

Roswell
Explozia de la Tunguska
OZN-uri prăbuşite
Fenomenele extraterestre şi interceptările militare
Energii telurice şi locuri mistice
Energii telurice
Energia pământului
Cercurile din lanurile de grâu
Cristalele
Luminile Pământului
Liniile Ley
Triunghiul Bermudelor
Triunghiul Dragonilor
Insula Paştelui
Piramidele de la Giza
Complexul arheologic de la Stonehenge
Cercul de piatră de la Castlerigg
Oraşe ascunse şi civilizaţii dispărute
Atlantida
El Dorado
Lyonesse
Mu şi Lemuria
Teotihaucan
Orori şi locuri bântuite de fantome
Amityville
Casa parohială Borley
Palatul Hampton Court
Longendale – locul cu strigoi
Maria Celeste
Valea Waterworks
Minuni şi miracole
Îngeri
Coduri biblice
Bing Bang-ul
Copiii din Fatima

Manuscrisele de la Marea Moartă
Strigoiul vorbitor
Marele Potop
Statuile hinduse băutoare de lapte
Lourdes
Miracole moderne
Arca lui Noe
Sfântul Medar
Stigmatele
Giulgiul de la Torino
Vălul Veronicăi
Statui plângătoare
Psihoenergii şi fenomene
Aurele şi fotograful Kirlian
Radestugie
Percepţiile extrasenzoriale şi Psihokinetoterapia
Levitaţia
Experienţe la graniţa dintre viaţă şi moarte
Tabelul Ouija pentru comunicarea cu spiritele
Poltergeist – Fantome zgomotoase
Premoniţiile
Reîncarnările
Viziunile
Şedinţele de spiritism
Combustiile umane spontane
Persoane controversate şi entităţi enigmatice
Anastasia / Anna Anderson
Contelele de Saint Germain
Dracula
Jack Spintecatoru1
Kaspar Hauser
Regele Arthur
Maitrey
Omul cu masca de fier
Nostradamus

Regina din Sheba
Uri Geller
Societăţi secrete şi comori ascunse
Cavalerii templieri
Castelul Bennes
Chivotu1
Sfântul Graa1
Alchimia
Cruciaţii Rozei
Insula cu stejari
Blestemul lui Tutankamon
Diverse
Posesiunile demonice
Perpetuum mobile
Fenomenul Rods
Voodoo
Zombii

BESTII ŞI MONŞTRI

1
Bestia din Bodmin

Bestia din Bodmin este un fel de pisică preistorică, o reprezentantă a unei specii despre care iniţial s-a crezut că a dispărut. Într-adevăr, se mai întâlnesc urme care seamănă cu cele lăsate de o panteră şi, ca şi în cazul altor creaturi misterioase, se încearcă să se dovedească existenţa acestora cu ajutorul tehnologiilor.

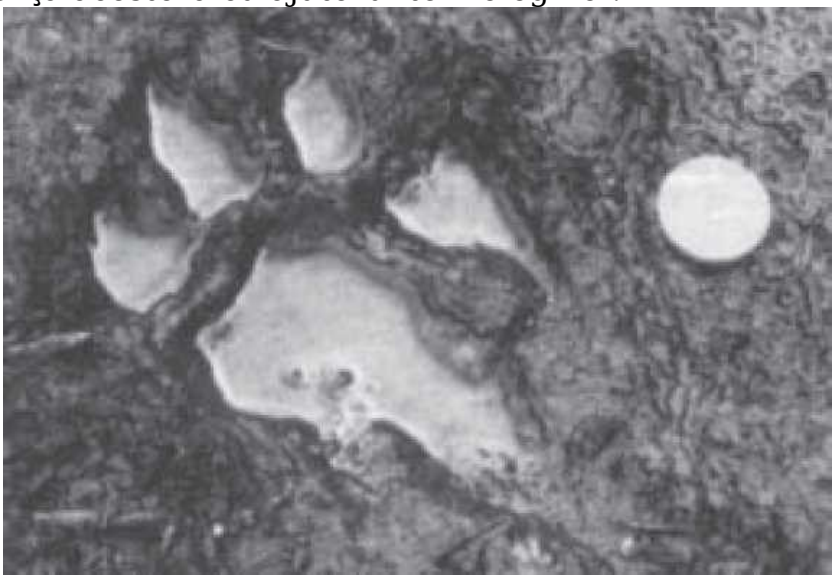

Urmele fiarei? *Moneda de 10 pence indică mărimea acestor urme*.

Mlaştina Bodmin este o zonă din interiorul Parcului Naţional Cornwall, aflat în sud-vestul Angliei. Din 1983 şi până în prezent au fost semnalate 16 urme de feline mari, iar specialiştii susţin că în această zonă mlăştinoasă s-ar afla, un grup în creştere numerică. Urmele recent descoperite care aparţin unor feline mari împreună cu puii

acestora, vin în sprijinul acestei teorii. În ciuda descrierilor amănunţite ale unor martori credibili, într-un raport din 1995 al guvernului britanic se concluzionează că în mlaştina Bodmin nu sunt urme evidente de existenţă a felinelor uriaşe.

Cu toate acestea, din acel an au început să apară şi dovezi palpabile. În iulie 1998 s-a dat publicităţii o înregistrare video de aproximativ 20 de secunde, în care apărea un animal mare şi negru care hoinărea prin mlaştină. Experţii cred că urmele de labe reprezintă, până în prezent, cele mai concludente dovezi că felinele uriaşe trăiesc în această zonă. Unii dintre ei sugerează că aceste creaturi pot fi o specie autohtonă de feline despre care s-a crezut că a dispărut cu sute de ani în urmă.

Tot în 1998, cam în aceeaşi perioadă în care s-a dat publicităţii înregistrarea video, Maurice Jenkins, un excavatorist care lucra la drumurile forestiere din zonă a afirmat că în timp ce trecea pe lângă Emoor – o localitate de lângă Bodmin – a văzut în lumina farurilor o creatură ciudată.

„Era o pisică mare şi neagră, în ochii căreia se reflecta lumina farurilor. Am încetinit pentru a o putea vedea mai bine; era de mărimea unui câine collie, cu capul şi coada negre. Dintr-un salt s-a pierdut în întunericul câmpului.”, avea să declare Jenkins mai târziu.

În urmă cu câţiva ani au fost găsite şi dovezi biologice. În apropierea râului Fowley din zona mlaştinii Bodmin s-a descoperit un craniu imens cu colţi foarte mari. Biologii de la Muzeul Naţional de Istorie al Marii Britanii, experţi în mamifere, care au studiat craniul au susţinut public că acesta nu aparţine unei creaturi care se întâlneşte în mod normal în această zonă. Judecând după mărimea şi poziţia dinţilor, specialiştii au ajuns la concluzia că este vorba de o felină uriaşă.

Pentru a aduna cât mai multe dovezi s-au instalat

chiar şi camere de supraveghere în infraroşu cu senzori de activare la orice mişcare. Măsura a fost luată după ce în noiembrie 1999 s-a produs un atac la o fermă de animale din aceeaşi zonă a mlaştinii Bodmin. Un viţel şi două oi au fost sfâşiate atunci într-un mod foarte ciudat de către o creatură nemaivăzută.

Bestia atacă din nou, sau este vorba de o vulpe şi un iepure?

La încercarea de prindere a ciudatei creaturi a participat voluntar şi o trupa a Forţei Regale Aeriene, care, în ianuarie 2001, a furnizat echipament militar de supraveghere pe timp de noapte. Comandantul trupei s-a gândit atunci că va fi mult mai interesant pentru subordonaţii săi să participe la vânarea fabuloasei creaturi din mlaştina Bodmin, decât să ia parte la exerciţiile practice pe care le execută în mod obişnuit împotriva unui duşman imaginar.

Cu siguranţă, ideea unei feline uriaşe care bântuie prin Marea Britanie nu este în totalitate bizară. În mai 2001, în grădina unei case din Barnet, din nordul Londrei, a fost văzut un animal straniu şi înfiorător. Un întreg echipaj de poliţie, inspectori RSPCA (Serviciul britanic de

salvare şi recuperare a animalelor sălbatice) şi veterinari au fost mobilizaţi să prindă creatura care, până la urmă, s-a dovedit a fi… un râs.

O întâmplare asemănătoare a avut loc în septembrie 1998, când locuitorilor din Potters Bar şi South Mimms li s-a spus să se baricadeze în interiorul caselor până ce poliţia va captura felina uriaşă care fusese semnalată în zonă. Trebuie precizat, însă faptul că astfel de animale reprezintă doar o mică ameninţare la adresa populaţiei umane.

Fermierii din sud-vestul Angliei nu împărtăşesc ideea că aceste creaturi sunt inofensive. Pe de altă parte sunt şi mulţi sceptici care cred că bestia din Bodmin este, dacă există cu adevărat, o felină străină evadată, precum sunt cele care fug, aproape în fiecare an, din grădinile zoologice şi rezervaţiile naturale britanice. Se ştie că fac şi achiziţii de feline care au fost deţinute ilegal. Există, de asemenea, persoane care cred că dacă o astfel de ciudată felină uriaşă deţinută ca animal de companie ar evada, proprietarul ar ezita să raporteze această dispariţie.

Oricare ar fi adevărul despre originea acestei creaturi, dovezile referitoare la existenţa unei feline uriaşe, neagră şi feroce, care străbate ţinutul mlaştinii Bodmin sunt indiscutabile.

2
Bigfoot

În ţinuturile sălbatice din America de Nord se ascunde o creatură cu blană, asemănătoare cu o maimuţă. Este greu de acceptat ca un animal înalt de doi metri îi zece centimetri, cu un corp musculos şi imens să stea ascuns. A fost văzut de multe ori, doar pentru o clipă, ca să dispară apoi în desişul pădurii. Seamănă cu o fiinţă umană în special datorită poziţiei ortopede, respectiv mersului în poziţie bipedă, dar pentru că are întregul corp acoperit cu păr negru, des şi scurt nu se poate spune că aparţine speciei umane.

În două secole de căutări fervente nu a fost găsit niciun cadavru, sau măcar un os al misterioasei creaturi. Singura dovadă ce-i atestă existenţa sunt urmele de picioare imense, motiv pentru care a şi fost numită „Bigfoot” (Picior mare).

Ca mulţi alţi monştri legendari americani, Bigfoot este subiectul multor poveşti tradiţionale, ingenios construite, în care este numit în mai multe feluri – „Sasquatch”, „Gigantul păros din pădure”, etc... Prima poveste despre Bigfoot care a stârnit cu adevărat interesul coloniştilor europeni a început să circule în 1811, când un sindicalist alb, David Thompson, a fost în nordul Munţilor Stâncoşi şi a descoperit un set de urme masive, 35 – 45 centimetri, asemănătoare cu cele umane.

Peste mulţi ani, poveştile despre Bigfoot s-au răspândit şi pe 4 iulie 1884 cotidianul *Daily Colonist* din Columbia Britanică anunţa că o echipa de oameni bine antrenaţi a prins un animal ciudat. În realitate animalul masiv şi cu blană neagră pe care ei îl prinseseră a fost probabil doar un cimpanzeu.

Munţii Americani şi Canadieni abundă în poveşti despre apariţiile lui Bigfoot, ba chiar au fost semnalate

apariţii în grup ale misterioaselor creaturi care au atacat oamenii în pădure. Fenomenul Bigfoot, căci putem să îl numim aşa, nu s-a arătat niciodată pe existenţa unei singure creaturi; întotdeauna oamenii au considerat că acolo, în păduri, este posibil să existe un grup, o familie, în creştere numerică.

Într-o primă fază şi-au manifestat interesul pentru fiara misterioasă doar pădurarii, minerii şi cei care trăiau şi lucrau în zona unde au fost semnalate urmele. În 1958, când un buldozerist, Jerry Crew, care lucra în Zona Humboldt.

California, a făcut câteva mulaje după nişte urme bizare, aparent umane, însă extraordinar de mari, pe care el le descoperise. Fotografia lui Crew cu mulajele în cauză a făcut înconjurul Statelor Unite după ce a fost publicată de către un ziar local. Imaginea omului care ţinea în mână mulajele uriaşe ale urmelor unei creaturi misterioase a reprezentat punctul de plecare al legendelor moderne despre Bigfoot. Dacă descoperirea buldozeristului a marcat lansarea mitului, întâmplarea petrecută nouă ani mai târziu a fost cu siguranţă cea care a fixat temeinic locul lui Bigfoot în conştiinţa americanilor.

Modelul lui Bigfoot, expus în faţa muzeului Statelor Unite, mai mare decât în realitate, sperăm.

În octombrie 1967 Roger Patterson şi Bob Gandin călăreau spre Bluff Creek, în Nordul Californiei, anume pentru a-l căuta pe Bigfoot. Pe neaşteptate, o apariţie ciudată l-a făcut pe Patterson să cadă din şa. În timp ce Gandin ţintea cu o carabină spre fiara din faţa lor, Patterson, care şi-a recăpătat repede prezenţa de spirit, a început să alerge spre crestură, având în mână camera de filmat pe care o luaseră cu ei special pentru acest eveniment. Pelicula înregistrată de Patterson este, probabil, cea mai enigmatică dovadă despre Bigfoot de care dispunem până în prezent. Înregistrarea prezintă o fiinţă imensă, păroasă şi bipedă, care se deplasează relativ

încet spre întunericul pădurii. Experţii care au studiat în amănunt acest film au afirmat că este vorba despre o femelă Bigfoot, pentru că pe pieptul creaturii se disting două glande mamare bine dezvoltate. În ciuda evidenţelor, există mulţi sceptici care pun la îndoială autenticitatea înregistrării. Există specialişti care afirmă că dacă se rulează filmul cu o viteză puţin mai mare decât cea normală se poate observa cu uşurinţă că este vorba de un om costumat. Oricum ar fi, înregistrarea rămâne uimitoare. Spre exemplu, oamenii de ştiinţă din domeniul biotehnologiei spun că o fiinţă precum Bigfoot, are nevoie de călcâie proeminente ca să se poată deplasa în poziţie verticală, or, creatura din film are aşa ceva. La rândul lor, experţii în producţii cinematografice industriale au crezut că este vorba de efecte speciale, însă, după ce au examinat pelicula, nu au găsit elemente care să indice că este vorba de un fals. De asemenea, o altă echipă de experţi ruşi, care au studiat filmul din punctul de vedere al vitezei înregistrării, au ajuns la concluzia că, într-adevăr, creatura din imagine are picioare lungi şi un mers lent şi legănat. Pe de altă parte, însuşi Gandin a avansat teoria conform căreia ar fi putut fi victima unei farse făcute de un prieten. Acest lucru nu îl vom putea stabili niciodată cu certitudine, pentru că Patterson, celălalt martor al întâmplării, a murit de cancer în 1972.

Pe baza semnalărilor recente despre omul maimuţă lucrurile iau o nouă şi ciudată întorsătură. Oamenii spun că au văzut OZN-uri în zona unde îşi făcea apariţia lui Bigfoot şi, de asemenea, mai susţin că acum creaturile au ochi sticloşi şi roşii, încadraţi de orbite strălucitoare.

Imagine de pe filmul înregistrat de Roger Patterson.

Această întorsătură este cu adevărat ciudată, cu toate că, de fiecare dată când au semnalat, apariţia creaturii, oamenii l-au descris ca având calităţi supranaturale, astfel, atunci când moare, corpul lui Bigfoot dispare, se evaporă în eter. Teoria nu poate fi admisă, deoarece pentru a accepta cu adevărat existenţa lui Bigfoot omenirea are nevoie de dovezi serioase şi palpabile.

3
Marele Om Gri – The Big Grey Man

Pe platourile înalte din Scoţia – Highlands – se afla un loc mai înspăimântător decât oricare altul în lume. La adăpostul pâclei şi ceţei, care acoperă ţinutul, oamenii spun că o creatură imensă şi fioroasă pândeşte neîncetat. Îi spun „Înspăimântător ca Moartea”, sau „Marele Om Gri – Big Grey Man”. Cei care l-au văzut afirmă că arată ca un bătrân cu robă, ca un uriaş, sau chiar ca un diavol. Creatura înspăimântă nu doar prin prezenţa şi forţa fizică, ci şi prin sentimentele de depresie şi panică, mergând până la suicid, pe care le induce tuturor celor de care se apropie.

Întuneric la poalele muntelui Ben MacDhui.

Majoritatea celor care l-au văzut, sau doar i-au simţit prezenţa Omului Gri sunt oameni foarte serioşi, împătimiţi iubitori ai muntelui. Prima persoană care a declarat că s-a întâlnit cu ciudatul „chiriaş” al muntelui a fost profesorul Norman Collie. Deşi profesorul Collie era cunoscut ca o persoană respectată de către comunitate, şi ca un pasionat căţărător, în 1925, când a relatat povestea întâlnirii cu

Marele Om Gri audienţa de la Clubul Cairngorm a rămas înmărmurită. Profesorul a spus atunci că în 1891, în timp ce cobora de pe culmea Ben MacDhui (cel de al doilea vârf important din Scoţia, înalt de peste 1200 de metri, un test extraordinar de dur chiar şi pentru cei mai experimentaţi căţărători), a auzit paşi în urma lui. La început, cum era învăluit de ceaţă, a crezut că este vorba de ecoul propriilor săi paşi, dar, până la urmă şi-a dat seama că zgomotul pe care îl aude nu corespunde cu cel pe care îl făcea el, mergând mai degrabă un uriaş care îl urmărea pe el. Collie a spus că avea impresia că *cineva mergea după el, însă cu paşi de trei-patru ori mai mari decât ai lui*". Îngrozit, profesorul a alergat orbeşte, din cauza ceţii, şapte sau opt kilometri în josul muntelui, până ce nu a mai auzit acel zgomot ciudat. Collie nu s-a mai întors niciodată pe munte şi până la moarte a rămas ferm convins că acolo, pe vârful Ben MacDhui se întâmplă *„ceva foarte ciudat*".

În timpul celui de al doilea Război Mondial Peter Densham lucra ca salvamontist, fiind preocupat îndeosebi de localizarea şi salvarea piloţilor ale căror avioane se prăbuşeau în Cairngorms. Într-o zi, când se afla pe culmea Ben MacDhui, un nor de ceaţă foarte densă a învăluit brusc vârful, iar el s-a aşezat pentru o clipă, aşteptând să se îmbunătăţească vremea. După un timp a început să audă sunete ciudate, ca un fel de crănţănit şi brusc a simţit foarte aproape de el o prezenţă vie. S-a ridicat ca să cerceteze împrejurimile, dar imediat a fost cuprins de un sentiment puternic de panică. Înainte de a-şi da bine seama ce se întâmplă, alerga în viteză către poalele muntelui, pe o cărare extrem de periculoasă, aflată pe marginea unei râpe. Peter Densham a spus că *„am încercat să mă opresc din acea coborâre periculoasă, dar mi-a fost foarte greu, era ca şi cum altcineva mă împingea. Până la urmă am reuşit să mă abat de la acel drum periculos, însă cu preţul unui mare efort de voinţă*".

De atunci mulţi oameni au spus că în zonă au văzut fiinţe ciudate, sau că au detectat o prezenţă supranaturală care i-a făcut să se simtă în pericol. Una dintre cele mai recente relatări datează de la începutul anilor ’90, când trei bărbaţi se plimbau prin pădure, în afara localităţii Aberdeen. Unul dintre petrecăreţi a zărit o siluetă umană care alerga pe cărarea din faţa lor. În acel moment le-a făcut semn prietenilor să se oprească şi când aceştia s-au uitat în direcţia respectivă au văzut o figură ciudată, nu tocmai umană. Câteva săptămâni mai târziu, acelaşi grup se afla în zonă, însă de această dată cu conducând un autoturism, când, brusc, şi-au dat seama că fuseseră urmăriţi de către aceeaşi vietate ciudată, înaltă şi întunecată. Creatura a alergat în acelaşi ritm cu maşina, deşi aceasta avea o viteză de 72 kilometri/oră, totuşi, până la urmă fiara a obosit şi s-a oprit. Şi de această dată bărbaţii au fost cuprinşi de teamă.

Amatorii de poveşti cu monştri au emis tot soiul de ipoteze cu privire la originea fiarei. Unii spun că ar fi un extraterestru, sau o fantomă a unui bătrân localnic (Highlander), sau chiar o creatură mistică şi inteligentă. O teorie interesantă este aceea potrivit căreia pe culmea Ben MacDhui se află o poartă către altă dimensiune şi această creatură este paznicul ei. Dacă într-adevăr acesta este rolul său, atunci cu siguranţă îşi face treaba foarte bine. După o întâlnire cu Marele Om Gri, foarte puţini oameni s-au mai încumetat să se aventureze pe culmea Ben MacDhui.

4
Monstrul din Loch Ness

Dintre toate creaturile ciudate semnalate pe Pământ cea mai celebră şi în acelaşi timp subiectul celor mai multe poveşti, este de departe Monstrul din Loch Ness. Ea, Nessie, pentru că dintre toţi monştrii scoţieni acesta este văzut ca un fel de fetişcană de dimensiuni considerabile, reprezintă pentru oameni un fenomen inexplicabil. Monstrul din Loch Ness este o celebritate internaţională care, prin faima sa, a influenţat benefic industria turistică locală, în mai mare măsură decât orice alt scoţian respectabil. S-au realizat documentare despre Nessie, s-au făcut programe, filme şi chiar desene animate. Şi, deşi apare în fiecare an, ca şi când ar vrea să certifice unele dintre aceste producţii media, Nessie s-a dovedit a fi prea timidă pentru face obiectul celei mai mari cercetări

ştiinţifice efectuate vreodată. În aceste condiţii pare firească întrebarea dacă Nesie este într-adevăr o creatură ciudată, apărută din negura vremurilor, care bântuie adâncurile lacului Loch Ness?

Loch Ness este un lac, o mare acumulare de apă proaspătă, are 38 de kilometri întindere şi se află în ţinutul Great Glenn – o vale ca o tăietură masivă, care împarte în două ţinutul înalt din Scoţia (Highlands).

Lacul are aproape trei sute de metri adâncime şi, în unele puncte o milă şi jumătate lărgime. Prima relatare despre un monstru care trăieşte în aceste ape datează din anul 565 d.Hr., *Loch Ness*, *Scoţia*. *Este acesta habitatul* când Sfântul Columba a salvat un *unui plesiozaur*?

Înotător care era pe punctul să fie atacat de către bestie. În realitate experţii afirmă acum, în total acord, că Sfântul Columba s-a întâlnit cu un animal marin, obişnuit, care se găsea în afara mediului său natural. Cu toate acestea lacul continuă să fie punctul central al unor întâlniri ciudate, un fenomen care persistă şi în secolul XX.

Prima fotografie a monstrului din Loch Ness, care a declanşat curentul „Nessiemania”.

În 1933 s-a construit şoseaua care trece pe lângă ţărmul lacului Loch Ness şi de atunci datează nenumărate legende despre Nessie. În luna aprilie a acelui an, 1933, un cuplu de localnici a spus că a văzut un animal enorm care se juca în apele lacului. Ei au relatat acest lucru paznicului crescătoriei de somoni amenajată în zonă care, ulterior, a văzut el însuşi monstrul. Paznicul a descris creatura ca având un gât lung, de 1, 8 metri, un cap ca de şarpe şi o umflătură uriaşă. Din cât şi-a putut da seama, paznicul a afirmat că, animalul are 9 metri. În luna iulie a aceluiaşi an, o familie din Londra a fost pe punctul să lovească cu maşina un animal masiv, întunecat, cu gât lung, care se plimba pe şosea şi care imediat a dispărut în apă. De asemenea, la începutul anului următor, un tânăr, student la medicină veterinară, a fost cât pe ce să lovească cu motocicleta o creatură cu corp voluminos, cu aripioare ca de peşte, gât lung şi cap mic.

De-a lungul timpului mulţi oameni au încercat să înregistreze imaginea ciudatei creaturi. Un singur martor al lui Nessie a reuşit să facă în 1933 o fotografie nerelevantă înfăţişând *ceva* care ieşea din apă. În 1934 un doctor din Londra a dat publicităţii o altă fotografie incredibilă a celebrului monstru. În ea se vedeau un cap ciudat şi un gât care ieşeau din apă. 60 de ani mai târziu fotografia s-a dovedit a fi un fals. În aprilie 1960 un inginer aeronautic a înregistrat pe o peliculă de 16 mm *ceva* care se mişca în valurile lacului Loch Ness. Nici acum nu se ştie cu precizie ce înfăţişau acele imagini, cert este însă că experţii de la departamentul foto al Forţei Regale Aeriene au confirmat veridicitatea înregistrării. Câţiva dintre aceştia chiar şi-au dedicat restul activităţii ştiinţifice căutării celebrei Nessie.

Nessie a fost văzută şi în ultimii ani. În iunie 1993 un cuplu care stătea pe o bancă pe marginea lacului a relatat că a văzut o creatură ciudată şi imensă înotând prin apă. Din spusele lor animalul are aproape 12 metri, gâtul lung, ca de girafă şi carnea de pielea maroniu deschis. Mai târziu, în aceeaşi seară, un tată cu fiul său, în drum spre casă, au declarat că au văzut ceva deosebit în apă. Le-au spus reporterilor că au observat un animal cu gât de girafă care înota alene nu departe de mal. Din cauza asemănărilor evidente dintre cele două relatări agentul de pariuri William Hill a declarat că şansele ca în apele lacului Loch Ness să existe o creatură ciudată oscilează între 500 – 1 şi 100 – 1.

Vânătorii monstrului: *căutarea monstrului continuă*.

În ciuda a peste 3.000 de mărturii similare ale unor persoane diferite, Nessie nu şi-a semnalat niciodată

prezenţa în faţa echipelor de cercetători ştiinţifici. Cercetători de la Academia de Ştiinţe din Boston şi Massachusetts au organizat prima expediţie de proporţii mari de la începutul anilor ’70. Dotaţi cu camere de luat vederi subacvatice şi echipament de localizare cu ajutorul sunetelor, sonare, membrii expediţiei au reuşit să înregistreze imagini ale unei făpturi asemănătoare cu un peşte de aproximativ 2, 4 metri lungime, care avea un corp de 6 metri şi au făcut chiar o fotografie, este adevărat, cam neclară, a feţei ciudatei creaturi. În 1987, a fost folosit un sonar extrem de performant la o operaţiune de cercetare prin „măturare” a fiecărui colţişor al lacului Loch Ness. Operaţiunea, numită „Operation Deepscan”, a fost un real succes, dat fiind că s-a obţinut un portret actualizat al lui Nessie, care, se pare, are 1, 2 metri. Reuşita operaţiunii se datorează folosirii sonarului Deepscan, un aparat impresionant, care a scanat şi cele mai mari adâncimi ale lacului.

Cu toate acestea, dovezile au fost neconcludente; alte cercetări, mai recente, au condus la rezultate edificatoare. În martie 2000 o echipă de oameni de ştiinţă norvegieni, membri ai unei echipe internaţionale de cercetători subacvatici, au înregistrat nişte zgomote bizare în apele lacului Loch Ness. La un moment dat, oricine ar fi fost cel care a produs acel zgomot chiar s-a ciocnit de microfonul subacvatic al echipei de cercetători. Acelaşi grup de cercetători mai înregistrase o serie de zgomote neobişnuite atribuite altui monstru legendar dintr-un alt lac din Norvegia. Zgomotul înregistrat în lacul Loch Ness poate fi descris ca fiind între fornăitul unui cal şi plescăitul unui porc în timp ce mănâncă, destul de asemănător cu cel pe care îl detectaseră anterior cercetătorii în lacul din Norvegia. Aceste probe pot sugera nu numai că în cele două lacuri există creaturi ciudate, ci şi că ele ar putea fi înrudite. În ultimii ani scanările cu echipamente sonar au

scos la iveală caverne subacvatice imense, cu deschiderea îndreptată către fundul lacului. Structurile în cauză au fost numite sugestiv „Vizuinele lui Nessie”, pentru că sunt suficient de încăpătoare încât să adăpostească o întreagă familie de monştri.

S-a căzut deja de acord asupra faptului că există o colonie de asemenea creaturi, care se perpetuează, pentru că altfel nu aveau cum să continue apariţiile lui Nessie, cu atât mai mult cu cât unii martori au afirmat că au văzut mai multe creaturi în acelaşi timp la suprafaţa apei. Specia din care face parte monstrul din Loch Ness, Nessie, este încă necunoscută, chiar dacă experţii sugerează că ar putea fi vorba de un mamifer, sau o specie primitivă de balenă. De asemenea, poate fi o vidră uriaşă, sau o focă cu gât lung, ori un ţipar imens, sau chiar o morsă gigantică. În orice caz, Nessie pare a fi foarte asemănătoare cu o creatură aflată în prezent pe cale de dispariţie. Acesta este numit „*plesiozaur*”, un dinozaur marin care a dispărut de pe Pământ de peste 60 de milioane de ani. Este dotat cu înotătoare, cap mic şi corp foarte mare, iar unii experţi afirmă chiar că sunt încredinţaţi că aceste câteva animale au rămas în lacuri de pe vremea ultimei perioade ai Epocii Glaciare.

Niciuna din aceste teorii nu este pe deplin plauzibilă. Chiar dacă plesiozaurii au supravieţuit dezastrului care a înecat toate celelalte creaturi preistorice, se consideră că, în general, un animal cu sânge rece n-ar fi putut supravieţui în apele foarte reci ale lacurilor scoţiene. Dacă Nessie este într-adevăr un mamifer acvatic modern, la fel ca o balenă, sau o focă, atunci trebuie să se ridice frecvent la suprafaţă pentru a respira. De aici şi foarte desele semnalări ale martorilor. O asemenea concluzie nu poate decât să confirme presupunerea că în adâncimile întunecate ale lacului Loch Ness există într-adevăr ceva. În ciuda interesului crescând faţă de acest subiect,

cercetările ştiinţifice n-au fost încununate de succes, iar lacul continuă să rămână habitatul celui mai faimos şi mai misterios monstru din lume.

5
Molusca Uriaşă şi Fenomenul Sfânta Augusta

„Ştim mai multe despre suprafaţa Lunii, decât despre adâncurile oceanelor noastre”, susţin bătrânii. Pe măsura trecerii timpului, se adună din ce în ce mai multe dovezi relevante în acest sens. Ce fel de creaturi trăiesc, în realitate, pe fundul mărilor? Se spune că în jurul insulelor Bahamas şi pe coasta de sud-est a Americii se spune că a fost capturată o caracatiţă uriaşă care prindea înotători imprudenţi şi bărci micuţe. Populaţia de pe insule a denumit-o „moluscă" şi crede că trăieşte în cavernele din străfundul mării.

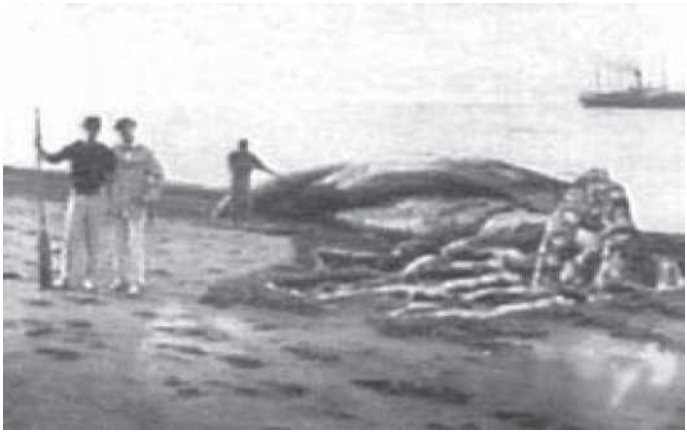

Imensul corp al unei caracatiţe a ieşit din apele mării pe ţărmul din Florida. Să fie într-adevăr o creatură misterioasă?

Cert este că, nimeni nu a văzut această creatură în mediul său natural; în orice caz n-a existat niciun supravieţuitor care să relateze ulterior ce a văzut.

Într-o seară de noiembrie a anului 1896 doi bărbaţi mergeau cu bicicleta de-a lungul coastei, în afara oraşului natal St. Augustine, Florida. Cum se uitau ei spre plajă au

observat un stârv uriaş. Avea 7 metri lungime, 5, 4 metri lăţime, patru picioare înălţime şi părea să aibă mai multe picioare. Cei doi bărbaţi au raportat descoperirea lor, fondatorului Societăţii de Istorie şi Industrie din St. Augustine, dr. Dewitt Webb, care s-a deplasat imediat să cerceteze cadavrul. Dr. Webb a fotografiat corpul, menţionând că avea o culoare argintiu-rozalie şi a luat mostre de ţesut. De asemenea, Webb a mai specificat în observaţiile sale faptul că pielea uriaşului animal prezenta urme de zgârieturi şi avea o grosime de 9 centimetri. A estimat că greutatea corpului ar putea fi de aproximativ 6 – 7 tone. A fost nevoie de patru cai şi o întreagă echipă de localnici pentru a deplasa cadavrul uriaşei creaturi. Cu mari eforturi s-a reuşit deplasarea corpului aproximativ 12 metri în susul plajei, pentru a nu fi măturat de valurile agitate ale mării.

Webb a fost convins încă de la început că nu este vorba de o parte din corpul unei balene, ci că trebuie să fie vorba de o specie necunoscută de caracatiţă uriaşă, aşa că a trimis scrisori cu descrieri exacte ale ciudatului animal la mai mulţi oameni de ştiinţă. Unul dintre aceştia a fost profesorul Verrill de la Muzeul Naţional (actualul Smithsonian) din Washington DC. Verrill a declarat iniţial că ciudata creatură este, în fapt, un cefalopod uriaş, un monstru marin cu corp lung şi 10 braţe în jurul gurii. Abia după ce doctorul Webb i-a trimis mai multe informaţii şi-a schimbat opinia şi a spus că este vorba de o caracatiţă. Verrill a emis ipoteza că tentaculele ar putea avea o lungime de circa 30 metri, însă a refuzat să vadă cadavrul şi nici nu a vrut să aloce fonduri, sau să contribuie în vreun fel la conservarea corpului creaturii. Cu toate acestea, profesorul a emis pretenţia ca această nouă specie descoperită să-i poarte numele, respectiv *„Caracatiţa Gigantică Verrill”*. Până la urmă şi-a schimbat din nou opinia, după ce a primit mostre de ţesut, şi a afirmat că

trupul reprezintă, cel mai probabil, capul unui caşalot. Webb a fost foarte dezamăgit şi a încercat să păstreze cât mai multe mostre din creatură. În cele din urmă cadavrul a fost luat luat de valuri şi dus înapoi în mare.

40 de ani mai târziu, doi biologi marini, dr. F.G. Wood şi dr. J.F. Gennaro Jr., au descoperit în ziare câteva istorioare despre monstrul marin de la St. Augustine. S-au interesat la Smithsonian şi au luat mostrele originale pe care Webb i le trimisese lui Verrill. Wood lucrase în Bahamas şi auzise de faimoasa moluscă uriaşă, *„Lusca"*. Legendele spun că a fost o caracatiţă uriaşă, cu tentacule lungi de 72 metri, care a trăit în gropile adânci de pe fundul mării. Studiind mostrele, Wood şi Gennaro au fost în măsură să spună că, într-adevăr, corpul a aparţinut unei caracatiţe uriaşe. În cele din urmă, deducţia doctorului Webb s-a dovedit a fi corectă.

În ultimii ani s-au descoperit alte dovezi ale unor creaturi marine uriaşe, necunoscute până în prezent. Poveşti despre monstrul marin cu corp lung şi 10 braţe în jurul gurii, cefalopodul uriaş, circulă de secole, însă abia în ultimii ani s-au prezentat detalii riguroase şi cu adevărat ştiinţifice. Cu toate acestea, chiar şi în zilele noastre se relatează uneori poveşti bizare. Recent, un pescar francez a fost atacat de o creatură marină cu mai multe picioare, iar biologii marini găsesc mereu resturi de cefalopod, mai mari decât ceea ce se cunoaşte în mod obişnuit.

În aprilie 2003, a fost descoperit cel mai mare cefalopod în apele din Antarctica. Exemplarul găsit nu era încă matur, însă cu toate acestea avea dimensiuni impresionante, de peste 15 metri. Prin comparaţie, caracatiţele obişnuite sunt mici peştişori; astfel exemplarul cel mai mare care a fost capturat a avut doar 4 metri. Deci creatura din St. Augustine rămâne încă un fenomen neexplicat.

6
Viermele Ucigaş din Mongolia

Sub nisipul fierbinte al dunelor deşertului Gobi bântuie o creatură atât de înfricoşătoare încât populaţiei mongoleze îi este teamă să-i rostească numele, iar când o fac spun doar *„Alighoi khorkhoi”*, ceea ce înseamnă *„viermele subteran”*, pentru că această creatură care aparent seamănă cu un şarpe dolofan şi roşu, este un monstru ucigaş, deşi arată ca un intestin de vacă. Acest vierme uriaş măsoară aproape un metru douăzeci centimetri lungime şi poate omorî un om într-o clipită. Cum face acest lucru? Nu se ştie! Unii spun că scuipă o otravă foarte toxică, alţii că emite curenţi electrici foarte puternici. Indiferent cum omoară, acţionează extrem de rapid şi uneori chiar de la distanţă. În partea vestică a globului, acest monstru este cunoscut sub denumirea *„Viermele Mongolez al Morţii”*. Nomazii mongoli cred că viermele gigantic îşi acoperă prada cu o substanţă acidă care transformă, corodează absolut orice, dându-i o culoare galbenă. Legendele spun că atunci când creatura declanşează atacul îşi scoate corpul din nisip pe jumătate şi începe să se umfle până când explodează, împrăştiind o otravă mortală peste toate victimele care-i ies în cale. Otrava este atât de puternică, încât victimele mor instantaneu.

Imaginea Viermelui Ucigaş din Mongolia, alcătuită pe baza depoziţiilor martorilor oculari.

Pentru că Mongolia s-a aflat sub dominaţie rusească până în 1990, în celelalte ţări din lume s-au aflat foarte puţine lucruri despre monstrul ucigaş. Abia în zilele noastre cercetările efectuate au fost în măsură să furnizeze dovezi despre existenţa acestui monstru. Ivan Mackerle, unul dintre cei care au participat la urmărirea monstrului din Loch Ness, a studiat regiunea şi a vorbit cu mulţi localnici despre faimosul vierme. În timpul redactării lucrării despre morţile ciudate atribuite viermelui ucigaş, Mackerle a ajuns la concluzia că acest vierme nu este doar o simplă legendă. Cu toate acestea, nu se poate afirma cu certitudine că viermele există. Experţii sunt de părere că nu este vorba de un vierme, deoarece deşertul Gobi reprezintă o arie prea fierbinte pentru ca fiinţele din specia anelidelor să poată supravieţui. Unii specialişti sugerează că ar fi vorba de un miriapod, însă aceştia au picioare scurte şi piele solzoasă, pe când martorii care au văzut creatura spun că arată întocmai ca un vierme, fără membre şi cu un corp lipsit de asperităţi. După toate probabilităţile, ar fi vorba de o specie de şarpe vermifug. Localnicii sunt însă convinşi de existenţa viermelui ucigaş şi vor fi necesari mulţi ani de cercetări pentru a satisface

curiozitatea oamenilor de ştiinţă.

7
Omul Molie

Această creatură pare a fi rodul imaginaţiei unui scriitor foarte stresat. Un monstru umanoid de circa 2 metri înălţime, cu corp musculos, ochi mari şi roşii şi aripi imense maro; o creatură care se poate ridica de la pământ zburând vertical, capabilă să zboare cu o viteză uluitoare, o creatură care atacă şi mutilează animalele de companie şi inspiră o teamă teribilă copiilor şi tuturor celor care o văd. Mai bine de jumătate de an, la mijlocul anilor ’60, peste 100 diverşi rezidenţi ai unui orăşel din vestul Virginiei au văzut foarte clar o creatură oribilă care a terorizat mica lor comunitate. Era vorba de Omul Molie.

La începutul lunii noiembrie 1966 mai multe persoane au relatat faptul că au văzut o „pasăre” ciudată în jurul localităţii Point Pleasant din vestul Virginiei, SUA. Pe 12 noiembrie 5 gropari care săpau un mormânt au semnalat prezenţa unei fiinţe umane maronii care şi-a luat zborul din nişte copaci din apropiere, după care a trecut pe deasupra capetelor lor. După trei zile, teribila creatură avea să terorizeze din nou comunitatea.

Ce vezi?

Pe 15 noiembrie două cupluri de tineri se plimbau cu maşina în apropiere de rezervaţia naturală McClintic, aflată lângă localitatea Point Pleasant. Zona este cunoscută de localnici ca „TNT”, pentru că în timpul celui de al doilea război mondial acolo a fost un depozit de

proiectile şi, de asemenea, în vecinătate, mai sunt abandonate multe instalaţii chimice şi industriale. Târziu în noapte cele două cupluri s-au apropiat de un vechi generator industrial a cărui uşă fusese practic smulsă din balamale. Acela a fost momentul în care, din întuneric, au văzut îndreptaţi către ei doi ochi roşii, imenşi şi strălucitori. Ochii, asemănători cu două discuri hipnotice şi înfiorătoare erau ataşate de ceva care *„semăna cu un bărbat, dar era mult mai mare, peste doi metri înălţime şi care avea pe spate două aripi încreţite"*. Când creatura a început să se apropie de ei tinerii au luat-o la fugă, şi când s-au uitat în urmă au văzut-o ridicându-se vertical în aer, fără a da din aripi. Când a desfăcut aripile avea o anvergură de circa trei metri şi a ţinut ritmul cu autoturismul tinerilor, deşi acesta a atins viteza de 160 kilometri pe oră. Până la urmă grupul a ajuns la marginea oraşului, unde misteriosul urmăritor aerian a făcut stânga-mprejur şi a dispărut. Tinerii s-au dus direct la postul local de poliţie ca să raporteze ceea ce au văzut. Deşi autorităţile nu au găsit nimic în zona menţionată, le-au dat crezare tinerilor, presupunând că aceştia au văzută într-adevăr ceva în zona numită TNT. Peste numai câteva zile, poliţia a fost asaltată cu reclamaţii individuale venite din partea localnicilor care declarau că un soi de pasăre gigantică terorizează comunitatea. Pasagerii din autoturisme au trăit experienţe bizare când ciudata creatură s-a năpustit din cer asupra maşinilor şi tot din cauza misterioasei creaturi s-au întrerupt de mai multe ori şi emisiile posturilor locale. Un bărbat care locuieşte în Salom, la circa 140 de kilometri de Point Pleasant, a observat că în momentul în care s-a întrerupt emisia postului de televiziune câinele a scâncit într-un mod foarte ciudat către curte, ieşind să vadă despre ce este vorba a văzut doi lumini roşii strălucitoare în depozitul de fân, către care fugise câinele. Omul, îngrozitor de speriat s-a

întors în casă, a închis toate uşile şi ferestrele, iar peste noapte a dormit cu puşca în mână. Câinele lui a dispărut fără urmă.

Cea mai înfiorătoare poveste despre Omul Molie pare să fie cea care a survenit pe 16 noiembrie 1966. O tânără mamă plecase cu maşina să-şi viziteze nişte prieteni care aveau o casă chiar lângă zona numită TNT. Din cele spuse de ea reiese că a văzut nişte lumini roşii ciudate pe cer şi când a ajuns la casa prietenilor ei a detectat un foşnet lângă maşină. *„S-a auzit ca şi cum ceva ar fi căzut pe pământ şi s-a ridicat încetişor. Era o creatură de culoare gri, mai mare decât un om, cu nişte ochi teribil de strălucitori"*, a declarat tânăra mamă. Îngrozită, şi-a luat fetiţa de mână şi a fugit în casă, încuind uşa în urma sa. Creatura le-a urmărit până pe verandă, după care s-a holbat pe ferestre. Când a sosit echipajul de poliţie Omul Molie dispăruse.

Omul Molie a fost văzut şi în cursul anului următor de foarte mulţi martori oculari, inclusiv pompieri şi piloţi. Treptat în locul acesta semnalările au fost raportate unor OZN-uri, lumini ciudate şi un *„Om în negru"*. Pe 15 decembrie 1967, la ora locală 17,00, podul care leagă localitatea Point Pleasant de Ohio s-a prăbuşit. În urma acestui accident au murit 46 de oameni, iar alea locuitorilor din Point Pleasant a fost mai îngrozitoare decât fiara misterioasă. Faima creaturii a început să pălească, aceasta fiind în cele din urmă dată uitării. Dar, şi acum mai sunt oameni care cred că dezastrul provocat de prăbuşirea podului poate fi opera Omului Molie.

8
Ogopogo

În cazul criminalilor dată în urmărire există aproape întotdeauna şi o recompensă pusă pe capul lor. Spre satisfacţia vânătorilor, se pare că şi pentru prinderea fiarelor misterioase au început să se acorde recompense. Între august 2000 şi septembrie 2001 trei companii de lângă localitatea Lake Okanegan au promis 2 milioane de dolari celui care va putea să furnizeze o dovadă incontestabilă că legendarul monstru Ogopogo realmente există. Crima comisă de această creatură este foarte greu de relatat. În orice caz sunt multe poveşti despre întâlnirile localnicilor cu această creatură şi despre crimele comise de ea asupra populaţiei lipsite de apărare. Faptul că Ogopogo este un infractor recidivist care a stârnit nelinişte în rândul populaţiei civile nu poate fi pus la îndoială.

Localitatea Lake Okanegan se află în Columbia Britanică, Canada şi se întinde pe o suprafaţă lungă de 160 de kilometri şi lată de 300 de metri. Băştinaşii din tribul Salish cred în existenţa unui şarpe teribil, pe care ei îl numesc *„N'haa-tik"*, în traducere *„Demonul lacului"*. Ei spun că demonul – căruia, pentru a-i face pe plac, îi aduc ofrande – îşi are locuinţa în mijlocul lacului. Iniţial colonişti europeni au luat în derâdere această legendă, dar odată cu trecerea timpului Ogopogo a captat atenţia multora dintre cei care s-au stabilit în apropierea lacului.

Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea imigranţii albi au început să vadă fenomene foarte stranii în apele lacului. Una dintre primele poveşti este aceea relatată de un om care a traversat lacul împreună cu cei doi cai ai săi, pe care îi ţinea de dârlogi şi care înotau în urma lui. O forţă ciudată a tras animalele sub apă şi doar omul a putut să se salveze după ce a tăiat curelele cailor în care se încurcase.

Martorii oculari spun despre creatură că are în jur de

15 metri lungime, piele verde, mai multe umflături şi un cap mare, ca de cal. Câţiva oameni, în timp ce adunau alge pentru mâncare, au reuşit să vadă creatura îndeaproape. Ei spun despre Ogopogo că are totuşi picioare foarte mici, prevăzute cu un fel de degete. Se poate spune că este vărul nord-american al monstrului din Loch Ness. Cele mai multe relatări despre întâlniri cu monstrul aparţin unor persoane care locuiesc în oraşul Kelowna şi în împrejurimile acestuia, deci foarte aproape de lacul cu pricina şi din acest motiv mulţi căutători de monştrii au căzut de acord asupra faptului că, într-adevăr, monstrul Ogopogo trăieşte în zona indicată în legendele originale.

9
Maimuţa sconcs

La mijlocul anilor ’70, la câţiva ani după ce s-au făcut publice înregistrările despre Bigfoot, Poliţia din Florida s-a confruntat cu un adevărat torent de sesizări potrivit cărora în mlaştinile statului trăiesc creaturi asemănătoare. Mulţi martori oculari au descris fiara ca pe o maimuţă stând în poziţie bipedă, de aproximativ doi metri înălţime, acoperită de un păr maroniu deschis. Părea în totalitate o clonă a lui Bigfoot, şi totuşi un aspect distinct a atras atenţia autorităţilor asupra posibilei existenţe a monstrului din Florida: mirosul amestecat şi foarte puternic de ouă stricate, bălegar şi cuşcă de elefant.

Maimuţa sconcs, sau doar o maimuţă noctambulă? Doar creatura din fotografie poate să ştie cu certitudine.

Un martor a spus chiar că îi sugera mirosul împrăştiat de un sconcs în interiorul unui camion care transportă gunoi menajer. Aşa că i s-a dat numele de *„Maimuţa sconcs"*.

După primul val de relatări, faima Maimuţei sconcs a început să pălească. Au apărut câteva fotografii, mulaje de urme şi s-au colectat mostre de păr, dar apariţiile monstrului erau din ce în ce mai rare. Au circulat zvonuri potrivit cărora monstrul a fost prins de Forţele armate ale SUA şi încarcerat în Parcul Naţional Everglades. S-a mai spus, de asemenea, că ciudatul animal a dărâmat un zid de beton pentru a evada şi a se întoarce în mlaştinile familiare. Câţiva căutători ai maimuţei sconcs cred chiar că aceasta a fost dusă în Rezervaţia Naturală Naţională Big Cypress, însă niciunul dintre cei 70 de pădurari care patrulează în zonă nu i-au semnalat prezenţa.

În ultimii ani prezenţe similare s-au înregistrat în Ochapee, Florida. Un grup de turişti care vizitau parcul Everglades au afirmat că au văzut o creatură care semăna cu o maimuţă şi se deplasa pe cărarea din apropierea mlaştinii. Mai târziu a fost văzută traversând şoseaua, chiar prin faţa casei pompierului-şef din localitate. Omul şi-a luat aparatul de fotografiat şi a reuşit să surprindă imaginea monstrului care se retrăgea în mlaştină. Fotografia înfăţişează, într-adevăr, un monstru imens acoperit pe tot corpul cu păr maroniu, dar însuşi pompierul a spus că poate să fie un om îmbrăcat într-un costum de maimuţă. În condiţiile unui asemenea scepticism manifestat chiar de un martor ocular cum se mai poate afirma că *Maimuţa sconcs* există cu adevărat?

10
Monştrii din Lacul Utah

Potrivit legendelor care circulă în statul Utah marele lac al statului, Great Lake, adăposteşte nu doar unul, nici doi, ci de-a dreptul cinci monştri înfricoşători. Strămoşii localnicilor cred că lacul ar fi fost blestemat de către *Ielele apelor* care atrag călătorii să intre în apă unde îi aşteaptă moartea. Cam pe vremea când au sosit primii pelerini colonişti triburile băştinaşe au început să spună poveşti despre o şopârlă de apă gigantică, lungă de circa 4 matri, cu urechi foarte mari şi o gură cu care ar fi putut să înghită un om întreg. Localnicii susţin că reptila uriaşă a dispărut aproximativ în anul 1820, dar prin 1860 câţiva colonişti albi au raportat câteva incidente în care a fost implicată o creatură uriaşă, solzoasă şi înfricoşătoare.

Cele mai multe apariţii ale monştrilor au fost semnalate în nordul lacurilor Utah şi Bear (Lacul Ursului), unde, într-adevăr, conform descrierilor făcute de martorii oculari, în fiecare lac există câte doi astfel de dragoni de apă. Una dintre primele apariţii ale creaturii datează din 1864, când un localnic, Henry Walker, s-a dus la pescuit pe lacul Utah. El a relatat că a văzut ceva care semăna cu şarpe uriaş, dar avea cap de ogar. A spus că s-a speriat aşa de tare încât a ieşit imediat din apă şi a luat-o la fugă. De-a lungul timpului s-au mai întâlnit cu bestia şi alţi oameni foarte respectabili, inclusiv unii preoţi locali. Toţi martorii oculari au descris în aceiaşi termeni creatura misterioasă – o vietate cu un corp serpentic gigant, cu picioare mici, ca nişte cioturi care ies din apă, cu o gură foarte mare şi doi ochi înspăimântători. Spre sfârşitul anului 1860 ideea unei vânători a monstrului a câştigat destui adepţi pentru a fi organizată. Aşadar, localnicii au pornit să împuşte creatura. Câţiva dintre ei chiar şi-au atins ţinta, însă, cu toate acestea, niciunul dintre ei nu a fost în stare să şi

captureze animalul. Un fermier a auzit într-o noapte nişte fâşâituri în grădina casei şi, înarmat cu vechea sa puşcă, a ieşit să împuşte creatura. Dar după ce a tras în ea a descoperit că fusese vorba de biata junincă a vecinului său. În 1870 s-au găsit alte dovezi fizice referitoare la existenţa creaturii din lac. Un pescar din Springville, un orăşel din apropierea lacului Utah, a descoperit un craniu imens, neidentificat, care pe mandibulă avea colţi mari de 13 centimetri. Anul următor Salt Lake Herald chiar a anunţat că monstrul a fost capturat, dar nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu corpul creaturii.

În 1871 doi localnici care pescuiau pe lacul Ursului au spus că dintr-odată monstrul s-a ridicat din apă. Potrivit spuselor lor au împuşcat bestia, care a reuşit totuşi să fugă înot. În 1874 un conductor de tren, pe nume William Budge, a susţinut, la rândul său că a văzut bestia din lacul Ursului. El a spus că fiara era la aproximativ 18 metri de mai când s-a ridicat din apă. Budge a relatat că faţa monstrului, precum şi o parte din cap îi era acoperită cu blană sau păr scurt de culoarea tabacului. De asemenea, a mai afirmat că avea faşa plată, ochi mari, urechi proeminente şi un gât de un metru şi jumătate.

Locuitorii din zona Lacului Ursului au fost atât de impresionaţi de mărturia conductorului de tren, încât au decis să organizeze o capcană pentru prinderea monstrului. Doi localnici respectabili, Brigham Young şi Phineas Cook, au improvizat o undiţă ceva mai mare decât una obişnuită. Ei au legat de o funie groasă de 2,5 centimetri şi lungă de 90 de metri un cârlig foarte mare de care au agăţat o halcă zdravănă de carne de berbec. Poziţia funiei a fost marcată cu o geamandură care plutea la suprafaţa apei. Evident monstrul a mâncat momeala, dar nu a fost capturat.

Numărul întâlnirilor cu monstrul din lac a scăzut considerabil la sfârşitul secolului al XIX-lea. S-a mai

raportat un singur eveniment, în 1921, care a stârnit un interes foarte restrâns, apoi întreaga zonă s-a liniştit. De atunci abia în 1946 s-au mai făcut câteva semnalări demne de luat în seamă, când un cercetaş şef din localitate a spus că a văzut apărând din apă o creatură bizară. Întâlnirea a fost descrisă amănunţit, astfel încât numai un sceptic înveterat se putea îndoi. Şi cu toate acestea încă se mai pune sub semnul întrebări existenţa monstrului din lacul Utah. Într-un discurs pe marginea acestui subiect, pe care l-a rostit la Societatea de Istorie a Statului Utah, istoricul local D. Robert Carter a afirmat că el personal crede că monstrul a fost o specie gigantică de… gogoriţă.

11
Monstrul din Râul Alb

Dintre cele mai înfricoşătoare creaturi misterioase din lume, niciuna nu este atât de îndrăgită ca *Albişoara*, monstrul din Râul Alb. S-a mers până acolo încât legiuitorii din statul Arkansas au declarat zona în care *Albişoara* a fost văzută cel mai des, respectiv vecinătatea orăşelului Newport, *Refugiul monstrului din Râul Alb*. Aşa că acum este ilegal „să deranjezi, să ucizi, să sperii sau să răneşti" legendarul animal. Dar nu a fost aşa dintotdeauna; la început localnicii au vrut să omoare monstrul cu dinamită.

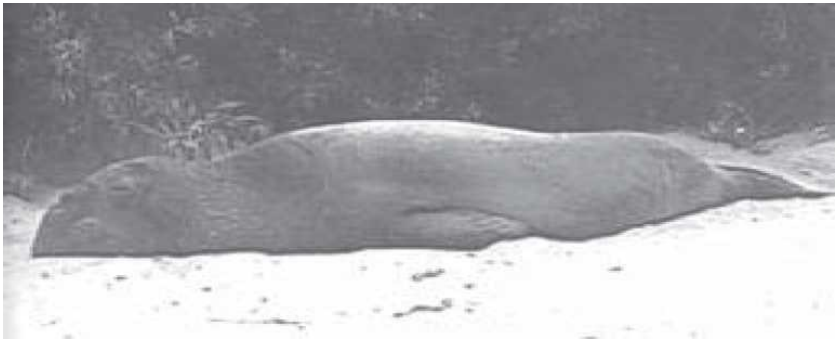

Monstrul din Râul Alb: *sperietoare timp de peste un secol*

Prima apariţie a *Albişoarei* datează din 1890, apoi a mai fost văzută o dată în 1915 şi abia în prima săptămână a lunii iulie a anului 1937 a „dat mai multe reprezentaţii". Pescarii de pe Râul Alb, un afluent al marelui Mississippi, au observat că prind din ce în ce mai puţin peşte. Într-o zi ei au zărit într-o viroagă o creatură ciudată şi l-au informat pe moşierul local, respectiv Bramlett Bateman. Acesta a ascultat cu scepticism declaraţia oamenilor, însă, în cele din urmă, a acceptat să arunce o privire asupra creaturii pe care o descoperiseră ei. Şi a fost şocat de ceea ce a

văzut. Un monstru cu pielea ca de elefant, gros de aproape un metru şi jumătate şi lung de peste trei metri, cu alura unui peşte pisică, se lăfăia înotând pe suprafaţa apei. Bateman a considerat că această fiară reprezintă o ameninţare pentru recoltele sale şi a făcut o cerere către oficialităţile locale pentru a se aproba dinamitarea viroagei. Autorităţile i-au respins cererea şi astfel au început să afle din ce în ce mai mulţi oameni de fenomen. Veneau din toată California, unii dintre ei cu aparate de fotografiat şi camere de luat vederi, alţii cu exploziv; unul a adus chiar o mitralieră. S-a făcut un plan de capturare a monstrului cu ajutorul unei plase uriaşe întinsă la marginea drumului, iar Bateman a hăitut creatura folosindu-se de un submarin. Totul s-a dovedit zadarnic. După ce populaţia şi-a pierdut interesul pentru fiară, Bateman s-a simţit ca şi cum ar fi fost acuzat că a creat o diversiune, în ciuda faptului că peste 100 de mărturii înregistrate într-o scurtă perioadă de timp atestau preocuparea populaţiei.

Albişoara a fost dată uitării până în iunie 1971, când şi-a făcut din nou apariţia într-un mod dramatic. Un bărbat era la pescuit împreună cu doi prieteni, când, dintr-odată, un puternic jet de apă a ţâşnit în faţa lor şi o creatură lungă de 6 metri, cu ţepi pe spate s-a ridicat la suprafaţă pentru a dispărea din nou în adâncuri câteva clipe mai târziu. Omul a reuşit să facă o fotografie ciudatei creaturi, pe care a vândut-o cotidianului local *Newport Daily Independent*. Cei care au văzut fotografia au fost neplăcut impresionaţi de claritatea imaginii; din păcate, ziarul a pierdut fotografia originală.

Cert este că, numeroşi alţi martori au observat la suprafaţa apei Râului Alb o creatură lungă, gri, care înota alene. Unii dintre ei au spus că era de mărimea unei maşinuţe şi că pielea sa fină sugera faptul că animalul ar fi fost jupuit. Alţii au afirmat că producea un zgomot ciudat,

ca un muget de vacă, sau un nechezat de cal. Toţi cei care au reuşit să vadă bine faţa creaturii au spus că avea un corn ciudat în frunte. În apropiere de insula Towhead a fost descoperită o dâră foarte stranie, de aproximativ 35 centimetri. Pentru asta CBS a considerat absolut necesar să trimită în zonă o echipă de reporteri. Ultima prezenţă a monstrului a fost semnalată pe la sfârşitul lunii iulie, când doi pescari au pretins că barca lor s-a izbit de ceva despre care ei credeau că ar fi fost chiar monstrul. Publicaţiile au încetat să mai dea atenţie apariţiilor Albişoarei şi în 1973 Senatul din Arkansas a promulgat o lege pentru protejarea creaturii.

Pe baza informaţiilor furnizate de martorii oculari, unii experţi au ajuns la concluzia că Albişoara poate fi un elefant de mare, rătăcit prin zonă. Aceste creaturi pot ajunge la mărimi impresionante, de până la 6 metri. Cât despre zgomotul descris, pielea şi cornul din frunte, totul se potriveşte perfect. Este, de asemenea, cunoscut faptul că elefanţii de mare migrează cam 7.000 de mile marine în fiecare an, ceea ce reprezintă o altă concordanţă. Cea mai apropiată colonie de foci a atins coasta de vest a Americii, deci ar fi trebuit să traverseze Canalul Panamá ca să ajungă în apele Râului Alb. De asemenea, se ştie că elefanţii de mare trăiesc maximum 15 ani, aşa că este greu de crezut că vreme de aproape un secol oamenii s-au întâlnit cu acelaşi animal.

Cert este, că la următoarea sa apariţie în Arkansas Albişoara va beneficia de o primire călduroasă dacă nu chiar entuziastă.

12
Yeti

În 1921 lt. col. Charles Kenneth Howard-Bury, angajat al armatei britanice, a plecat într-o expediţie pe Muntele Everest, pentru a afla amănunte despre o poveste uluitoare. În timp ce el şi echipa lui escaladau partea de nord a muntelui au observat nişte forme întunecate mişcându-se prin zăpadă, pe undeva mai sus de ei. În momentul în care exploratorii au ajuns la adăpost, au remarcat nişte urme neobişnuit de mari, asemănătoare cu cele lăsate de piciorul uman. Localnicul pe care îl aveau drept călăuză i-a spus lui Howard-Bury că ei numesc această creatură *Metoh-Kangmi*, în traducere *îngrozitorul om al zăpezii*.

Îngrozitor: *poate fi aceasta urma lui Yeti*?

În realitate erau trei creaturi montane misterioase,

iar *Metoh-Kangmi* reprezenta un termen generic.

Însă fiecare în parte primise câte un nume: Dzu Teh – o bestie masivă, păroasă, despre care experţii cred că este, în realitate, un urs dintr-o specie regională foarte rară; „Thelma" – despre care se presupune că ar fi o specie de gibon; şi „Men-Teh" sau „Yeh-Teh – „bestia umană" sau „locuitorul stâncilor". Acest din urmă animal este şi cel mai enigmatic. A fost descris ca având în jur de 1, 60 metri înălţime, păr roşcat, mâini lungi care îi atârnă, cap conic-ascuţit şi faţă umană. Acest *Yeh-Teh*, este cel pe care îl cunoaştem sub denumirea de *Yeti.*

În timpul unei expediţii în Himalaya, în 1925, călăuza i-a atras atenţia fotografului grec N.A. Tombazi asupra unei fiinţe aflate în apropiere. Tombazi a spus că stătea în poziţie bipedă, întocmai ca un om, şi trăgea de un tufiş de rhododendron. Bestia a dispărut înainte ca Tombazi să-şi poată lua aparatul de fotografiat şi să imortalizeze pe peliculă imaginea acestei creaturi. Surprizele nu se încheiaseră însă. Când s-au dus în zona unde fusese văzută creatura au găsit nişte urme foarte mari şi surprinzător de asemănătoare cu cele umane. În anii următori s-au semnalat numeroase urme ciudate în zăpadă.

Scalpul şi scheletul unei mâini atribuite lui Yeti.

În 1951, doi cunoscuţi iubitori ai muntelui, Erich Shipton şi Michael Ward, au participat la o expediţie de recunoaştere în Everest – *Everest Reconnaissance Expedition*. Ei au încercat atunci să stabilească o rută a bestiei, reuşind să descopere urme proaspete, neobişnuite. Shipton şi Ward au făcut fotografii ale tuturor urmelor cu mărime între 32 şi 45 centimetri şi s-au luat după ele de teamă să nu dispară. Sir Edmund Hilary şi călăuza, localnicul Tenzing Norgay, cei mai frecvenţi vizitatori ai Everestului, sunt cei care au găsit practic urmele gigantice în drumul lor către vârf, în 1953. Se presupune că tatăl lui Norgay s-a întâlnit cu Yeti cu puţin timp înainte de a muri, motiv pentru care, mai târziu, Hilary şi-a dat toată osteneala să dovedească existenţa lui Yeti.

Deoarece în expediţia din 1960 dedicată exclusiv căutării lui Yeti nu a obţinut nicio dovadă concretă a

existenţei acestuia, Hilary a afirmat că bestia nu este altceva decât o invenţie. Totuşi, mulţi experţi susţin că Hilary s-a pripit când a formulat această concluzie. Chiar şi colegul de expediţie al lui Hilary, Desmond Doig, a declarat că organizarea şi desfăşurarea expediţiei au fost deficitare. Şi, cu toate că nu l-au găsit pe Yeti, a mai spus Desmond, nu au văzut nici leopardul de zăpadă, a cărui existenţă nu este pusă la îndoială de nimeni.

Eşecul acestei expediţii a diminuat interesul faţă de Yeti, chiar dacă, în timp, s-au mai găsit destule urme neobişnuite. În 1974 una din creaturi a atacat o tânără localnică şi a ucis două animale. Mai târziu, în martie 1986, Tony Woodbridge, un fizician britanic a efectuat o expediţie de unul singur în Himalaya şi a întâlnit celebrul monstru. Mai devreme, în cursul acelei zile, Woodbridge a văzut nişte urme, dar nu s-a gândit prea mult la ele până când nu a auzit un zgomot, precum cel a unei căderi de zăpadă. Ceva mai departe, pe cărare, într-adevăr zăpada căzuse şi formase în faţa lui un zid îngheţat. Destul de ciudat era însă faptul că zăpada arăta de parcă cineva trecuse în partea cealaltă şi o bătătorise. Woodbidge s-a luat după urmele de la baza movilei de zăpadă şi la o distanţă de aproximativ 150 metri a descoperit o creatură, păroasă, masivă şi puternică, ce stătea în picioare nemişcată. Fiara nu s-a mişcat şi Woodbridge a avut timp să-şi folosească aparatul de fotografiat, pe care din fericire îl avea la el. Din păcate, în ciuda convingerii iniţiale a lui Woodbridge, examinarea în detaliu a fotografiei făcute bestiei a ridicat multe semne de întrebare şi după o întoarcere pe munte, în locul unde văzuse fiara, Woodbridge a ajuns la concluzia că el s-a întâlnit doar cu un ciot mare de copac.

Chiar dacă astfel de episoade dau apă la moară scepticilor, mulţi experţi sunt de părere că teoria existenţei unei specii de maimuţă încă necercetată poate avea o bază

reală. În fond, câteva specii de cornute sălbatice şi căprioarele de junglă au fost descoperite abia în urmă cu zece ani. Deci este posibil ca fiinţe precum Yeti, urmaşe ale maimuţelor preistorice, să populeze zone ale lunii care încă nu au fost cercetate de om. Cu toate acestea, indiferent de concluziile oamenilor de ştiinţă şi ale experţilor, localnicii sunt absolut convinşi că acolo, sus pe munte, ei nu sunt singuri.

CONSPIRAŢII ŞI MESAJE

13
Răpiri

Deoarece se presupune că extratereştrii şterg din mintea victimelor lor „înregistrările” despre ceea ce se întâmplă cu ele în timpul răpirilor, acestea au ieşit la iveală numai în urma şedinţelor de hipnoză regresivă sau prin coroborarea unor date distincte. Întâmplările sunt relatate aproape cu aceleaşi cuvinte. În general, victima unei astfel de răpiri este forţată să intre într-o navă spaţială unde îi întâlneşte pe vizitatori. De cele mai multe ori aceştia sunt descrişi ca fiind mici, cu figuri gri, ochi foarte mari şi negri şi corp fără păr. Capul extratereştrilor este descris cel mai adesea ca fiind foarte mare. Comunicarea cu fiinţele umane capturate se realizează prin intermediul telepatiei. Bărbatului sau femeii captive li se transmite mesajul să nu se sperie, pentru că nu vor să facă rău.

Micul om verde: *imaginea obişnuită a unui extraterestru*.

După ce sunt examinaţi subiecţii sunt întinşi pe o masă de operaţie. Acest moment al sechestrării nu se întipăreşte în memoria celor care au trecut prin astfel de experienţe; nici măcar şedinţele de hipnoză nu furnizează informaţii în acest sens. Se pare însă că extratereştrii efectuează o serie de teste, dintre care se remarcă îndeosebi cele elaborate asupra organelor sexuale ale subiecţilor. Corpul victimelor este sondat şi manipulat. Unora chiar li se implantează materiale sau dispozitive sub piele.

Fiinţa umană este readusă în locul de unde a fost luată, şi de cele mai multe aceasta nu-şi aminteşte nimic. În consecinţă, oamenii sunt stupefiaţi atunci când îşi dau seama de numărul orelor petrecute în stare de inconştienţă. Cât despre efectele fizice asupra celor care au fost subiectul unor astfel de întâmplări, acestea sunt vizibile. Multe persoane au corpul plin de contuzii şi suferă de dureri îngrozitoare de cap în dimineaţa zilei următoare. Adesea le curge sânge din nas, şi prezintă mici înţepături bizare pe piele. De asemenea, în dimineaţa zilei următoare urina este ciudată. Victimele care sunt femei acuză dureri specifice în zona organelor sexuale. În toate cazurile victimele simt o oboseală extremă în tot corpul.

Efectele psihologice sunt chiar şi mai mari. Unele victime se ataşează de extratereştri şi se simt cumva „îmbogăţiţi” în urma acestui contact cu ei. Ele sunt de părere că vizitatorii vor să ne prevină, să ajute specia umană să-şi protejeze planeta. Însă acest gen de experienţe este rar întâlnit. Cele mai multe persoane trec printr-o stare foarte asemănătoare cu cea prezentată de victimele violurilor. De cele mai multe ori, persoanele prezintă o mixtură de sentimente între confuzie,

neîncredere şi un fel de nebunie. Majoritatea celor care au trecut printr-o astfel de experienţă au nevoie de consiliere psihologică de specialitate pentru a-şi putea recăpăta stăpânirea de sine, echilibrul, deoarece în unele cazuri de traume extreme astfel de persoane s-au sinucis. Mulţi cercetători se întreabă dacă traumele psihologice sunt produse în timpul răpirilor, când se şterg unele date din memorie, şi nu cumva în timpul procesului de recuperare a acestor „înregistrări”.

Prima răpire de către extratereştri care a intrat în conştiinţa publică a fost cea din septembrie 1961, când soţii Barney şi Betty Hill au relatat că au fost capturaţi de către nişte fiinţe ciudate. Abia câţiva ani mai târziu, sub hipnoză, soţii Hill au dezvăluit toate experimentele la care au fost supuşi. Betty şi-a dat seama că extratereştrii i-au introdus ceva în uter, iar Barney a pretins că i s-a cerut să dea o probă de spermă. Singurul detaliu dat de soţii Hill care nu s-a potrivit cu ceea ce se ştia, a fost acela că extratereştrii aveau, în loc de ochi mari şi negri, receptori extrasenzoriali. Ulterior, scepticii au afirmat că mărturiile soţilor Hill fuseseră influenţate de vizionarea unui film cu extratereştri, difuzat la televiziune, unde aceştia arătau exact ca în descrierea celor doi.

Acesta este factorul care influenţează, în general, relatările despre răpiri. Atât extratereştrii, cât şi navele acestora sunt deseori identice, până la stereotipie, în stilul invaziei cosmice din 1930. Nu s-a furnizat niciun detaliu care să nu fi fost confirmat de imaginaţia scriitorilor. De asemenea, nu s-a adus niciun suvenir de pe vreuna din navele spaţiale vizitate de către oameni. Cu toate acestea sunt câteva exemple concrete de dereglări fizice extreme. Unul este cel al unei femei însărcinate răpite de către extratereştri căreia i-a fost luat fătul. Înainte de a fi răpită ea făcuse investigaţii cu ultrasunete care îi confirmaseră faptul că este însărcinată şi că fătul se dezvoltă normal,

după care pur şi simplu acesta a dispărut. Al doilea exemplu este cel al persoanelor care descoperă implanturi nepământene în corpul lor. În acest caz circulă chiar un zvon potrivit căruia în California ar exista o clinică particulară unde se extrag astfel de implanturi. Dacă aceste poveşti sunt adevărate atunci se poate dovedi faptul că victimele umane ale întâlnirilor cu extratereştrii prezintă cicatrici.

Dovezile evidente de pe trupurile celor care au fost victimele unor astfel de răpiri sunt greu de contestat şi dacă implanturile extraterestre sunt îndepărtate de persoane autorizate şi studiate cu atenţie, ele pot constitui probe foarte convingătoare. Între timp, mulţi oameni de ştiinţă manifestă scepticism în ceea ce priveşte aceste fenomene şi le consideră produsul unor imaginaţii debordante.

14
Astronauţii antici

Cartea lui Erich von Däniken, *Caleştile zeilor*, este considerată de mulţi cititori drept cel mai convingător text în sprijinul ideii călătoriilor extraterestre care au fost semnalate din cele mai vechi timpuri. El pretinde că prima navă spaţială a vizitat Pământul în perioada preistorică şi că extratereştrii au aterizat în locurile unde au considerat că se aflau anticii noştri strămoşi inteligenţi. O astfel de teorie include nenumărate poveşti despre specii antice în prezent dispărute. Toate legendele despre Lemuria, Atlantida şi Nazca au în comun elemente care confirmă teoria relaţiilor intergalactice, iar sugestiile îndrăzneţe ale lui Däniken vin în contradicţie cu nenumărate teorii similare care leagă istoria umanităţii de vizitele unor astronauţi antici.

Däniken s-a născut pe 14 aprilie 1935, la Zofingen, în Elveţia şi încă din copilărie a fost fascinat de anticele scrieri sfinte. Cartea *Caleştile zeilor* pe care a scris-o mai târziu, când deja era managerul unui hotel, prezintă dovezile care susţin teoria conform căreia omul preistoric nu avea abilităţile necesare să-şi creeze propria civilizaţie. Däniken este de părere că pe planeta noastră au sosit astronauţii antici care ne-au civilizat prin introducerea unei culturi, statornicirea unor tradiţii şi cultivarea inteligenţei. Cercetând cu atenţie datele religioase, istorice, ştiinţifice, biologice, legendele şi chiar unele scrieri SF, Däniken a formulat un argument cuprinzător, pe care mulţi experţi îl privesc cu reticenţă.

Däniken pretinde din punct de vedere tehnic că, atâta vreme cât din punctul de vedere al designului este impracticabil, Chivotul Sfânt a fost destinat să servească drept un emiţător electric foarte mare. În privinţa faimoaselor linii de la Nazca Däniken susţine că sunt piste

pentru navele spaţiale. El însă nu ia în considerare şi alte posibilităţi, cum ar fi, spre exemplu, faptul că aceste linii ar putea avea legătură cu cultura Nazca. Däniken introduce ecuaţii imposibile şi chiar recurge la dovezi inventate. Un exemplu este vasul ceramic care avea pictată o navă spaţială şi pe care Däniken l-a prezentat ca fiind executat în perioada biblică. Ulterior, o echipă de televiziune care realiza un documentar a descoperit olarul care crease artefactul. Când i s-a demonstrat frauda, Däniken a replicat că nu trebuie condamnat pentru că a încercat să producă o dovadă menită să-i convingă pe cei care refuză să creadă o teorie fără probe concludente. De-atunci au tot apărut teorii, complementare sau total opuse despre subiecte similare.

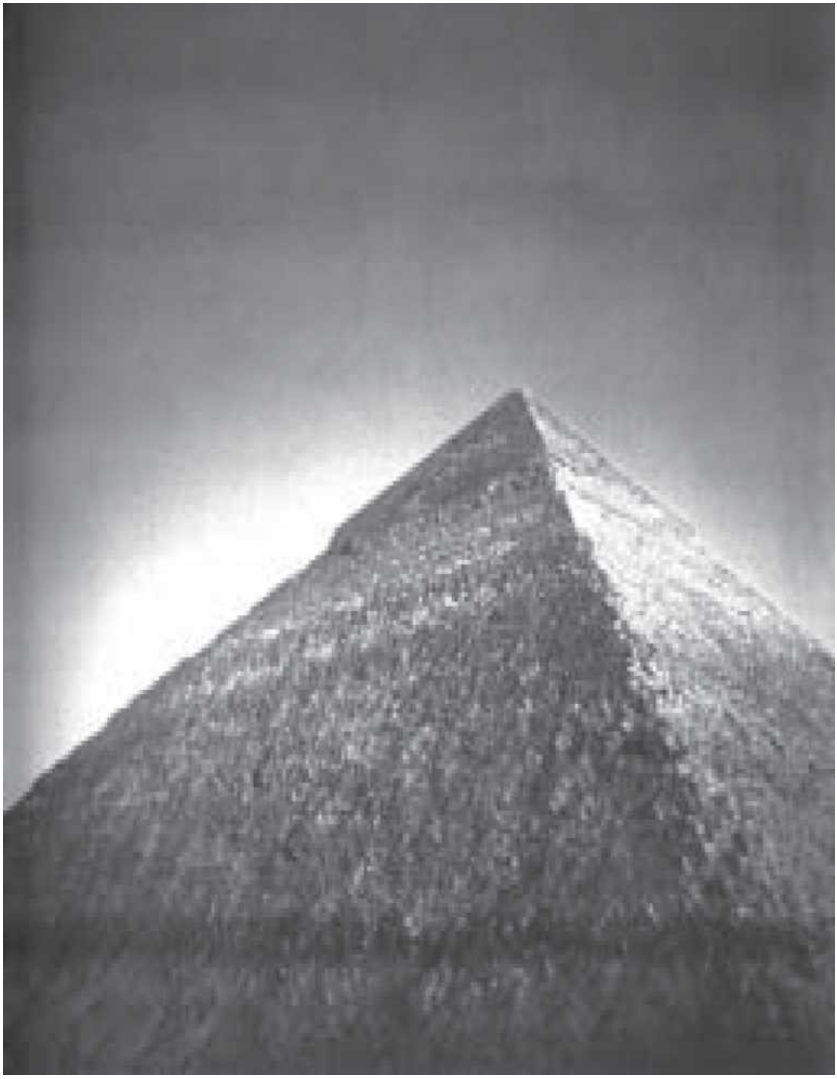

Marea Piramidă din Gizeh: *o hartă sofisticată a cerului, sau doar o adunătură de pietre*?

Un alt subiect controversat a fost cel abordat de Robert Bauval şi Adrian Gilbert în cartea lor *Misterul lui Orion*, apărută în 1994. Autorul recurge la „Teoria lui Orion" pentru a dovedi că egiptenii antici sunt descendenţii unor vizitatori extratereştri. Gilbert şi Bauval

au demonstrat că cele trei piramide de la Gizeh se potrivesc exact cu poziţia celor trei stele din centura constelaţiei Orion. Pe baza acestei teorii, studii ulterioare au demonstrat că în Egipt mai sunt şi alte structuri care corespund unor puncte din aceeaşi constelaţie Orion.

Teoria lui Orion porneşte de la ideea că vizitatorii extratereştri care au ajuns în zona Egiptului provin de pe o planetă din constelaţia Orion. Egiptenii îl venerau pe zeul Osiris, a cărui reprezentare cosmică era constelaţia „Sha", adică exact cea pe care noi o numim astăzi Orion. Gilbert şi Bauval au studiat, de asemenea, nişte tije ciudate găsite în interiorul piramidelor, despre care au afirmat că le-ar indica sufletelor faraonilor morţi direcţia potrivită către cer, pentru a se putea întoarce acolo de unde au venit. Cercetări moderne au scos la iveală faptul că poziţia Pământului şi deci harta cerească trebuie să fi suferit modificări importante din antichitate şi până în prezent şi deci toate calculele făcute pot fi alterate, ceea ce pune sub semnul întrebării teoria celor doi. În realitate acest lucru nu afectează integritatea teoriei.

Autorul tuturor acestor ipoteze, nimeni altul decât Däniken, are motive să respingă cu încrâncenare teoriile altor oameni. Cartea lui, *Caleştile zeilor*, devenise peste noapte un bestseller nu numai în SUA, ci şi în întreaga lume. De atunci el a mai scris încă aproape 30 de cărţi vândute în 60 de milioane de exemplare. A făcut nenumărate călătorii, a ţinut discursuri peste tot în lume şi a apărut la televiziune, în emisiuni unde a vorbit despre teoriile sale. A inspirat, de asemenea, unul dintre cele mai vestite seriale SF de televiziune, intitulat *Chariots of the Gods*, iar în vara anului 2003 a deschis pentru public un parc privat consacrat „Misterelor Lumii". Poate că misterul din această povestioară nu are nimic de-a face cu extratereştrii şi civilizaţiile antice, dar iată cum poate un om să creeze o adevărată industrie, bazându-se pe o teorie

fără fundament temeinic.

15
Zona 51

În adâncul deşertului Nevada există o bază militară secretă, atât de bine ascunsă de ochii publicului încât Guvernul Statelor Unite chiar a refuzat să admită existenţa ei. Este o bază CIA, cu activitate autonomă, în care toţi piloţii, trupele de teren şi staff-ul aferent n-au nicio legătură cu departamentele militare unde au lucrat iniţial. Astăzi, la intrare toţi vizitatorii sunt avertizaţi că perimetrul este supravegheat de unităţi ale armatei de intervenţie rapidă şi că în incintă nu au drepturi constituţionale. Secretul păzit cu străşnicie aici este cel al navelor spaţiale extraterestre, iar baza este acum un loc de „pelerinaj” al căutătorilor de extratereştri. Acesta este *Zona 51*.

Examinarea unor rămăşiţe ale unui obiect zburător neidentificat, sau doar ale unui balon meteorologic?

Construită în anii ’50, aproape de baza aeriană de la Groom Lake şi lângă poligonul pentru testări atomice din Nevada, Zona 51 a fost amenajată pentru testarea avioanelor secrete. Era o suprafaţă foarte mare, perfectă pentru pistele de decolare şi aterizare, unde existau foarte puţini localnici, lipsa de atractivitate a zonei fiind accentuată de pericolul poluării nucleare. Iniţial a fost construită doar pentru testarea avionului spion U2, după care, pentru că proiectul s-a dovedit a fi un succes absolut, toate avioanele experimentale ale SUA au fost testate acolo. Baza s-a extins, astfel încât a devenit o mică comunitate, iar pista de aterizare a fost lungită cu cinci kilometri. În hangarele bazei se aplică tehnologii superevoluate, aşa că nu este de mirare faptul că avioanele Blackbird (Pasărea neagră) şi Stealth (Secret) au fost construite acolo. Mulţi oameni cred chiar că, literalmente, baza beneficiază de tehnologie de pe alte planete, fiind o zonă de testare şi ascundere a navelor spaţiale extraterestre. Noaptea, deasupra bazei pot fi văzute lumini stranii şi mulţi curioşi sunt de părere că în subteran se ascunde o instalaţie enormă.

Mult mai avizat în privinţa destinaţiei locului a fost Bob Lazar, un om de ştiinţă, ce fusese angajat al unei companii numită EG & G şi care în 1989 lucra la un proiect de propulsie pe care îl testau într-un centru de lângă Zona 51, o bază numită S4. În discuţiile ulterioare Lazar a dezvăluit că el şi alţi oameni de ştiinţă au fost angajaţi să demonteze o navă spaţială extraterestră şi după modelul acesteia să încerce să construiască una din componente fabricate de mâna umană. Oamenilor de ştiinţă le-au fost date informaţii despre rolul şi influenţa extratereştrilor de-a lungul timpului în evoluţia Pământului şi a oamenilor.

Mai mult chiar, Lazar pretinde că pe S4 a văzut de-aproape pentru scurt timp un extraterestru viu.

Peste un timp Lazar a spus că s-a hotărât să se revolte împotriva angajatorilor săi. În seara zilei de 22 martie 1989, împreună cu un prieten a ieşit din incintă până la şoseaua spre Groom Lake de unde cei doi au urmărit testul de zbor al unei farfurii zburătoare. În acelaşi loc au mers şi săptămâna următoare, împreună cu alţi trei colegi.

Şi de această dată au observat o farfurie zburătoare care, potrivit spuselor lui Huff, le-a produs o emoţie în genul celor pe care le simţi o dată în viaţă. Discul extrem de strălucitor pe care ei l-au văzut a zburat atât de aproape de ei încât au simţit practic nevoia să facă un pas înapoi. Următoarea săptămână, când se întorceau spre casă, după ce văzuseră un alt obiect zburător neidentificat, au fost opriţi de o echipă de securitate a bazei care patrula

în zonă. A doua zi Lazar a fost dat afară de la EG & G; ulterior, el a afirmat că, după toate probabilităţile, în baza de la S4 sunt păstrate 9 farfurii zburătoare.

O parte din zvonurile care reuşesc să răzbată dincolo de porţile bazei sunt mult mai adevărate decât altele. Şoseaua de intrare este cunoscută sub numele de „Autostrada văduvei”, pentru că mulţi muncitori au murit acolo în urma contactului cu diverse substanţe şi materiale otrăvitoare. Din acest motiv unii experţi sunt de părere că, departe de a fi o bază pentru obiecte zburătoare neidentificate, zona reprezintă mai degrabă o groapă de gunoi secretă pentru substanţe toxice. Pe de altă parte, cei care lucrează în incintă trebuie să păstreze secretul de serviciu şi nu pot dezvălui detalii nici măcar doctorilor lor. Această stare de fapt a determinat multe soţii să intenteze procese împotriva guvernului Statelor Unite care în mod sistematic refuză să admită orice referire oficială la existenţa Zonei 51. Cu toate acestea, însuşi preşedintele George Bush a afirmat că nu se poate face nicio dezvăluire despre amplasamentul respectiv şi, în consecinţă, văduvele îşi continuă bătăliile. Cel puţin măcar acum ştim că locul nu este rodul imaginaţiei noastre.

16
Întâlnirile avioanelor comerciale

Una dintre primele întâlniri ale unui avion comercial cu un obiect zburător extraterestru s-a produs pe 24 iulie 1948, la ora ora 2, 45 noaptea. Căpitanul Clarence S. Chiles şi pilotul John B. Whitted, amândoi foşti piloţi ai Forţei Aeriene a SUA, zburau pe un avion DC-3 al companiei Eastern Airlines de la Atlanta, Georgia, la Montgomery, Alabama. Avionul se afla la o altitudine de 1500 de metri când amândoi au observat că de aeronava lor se apropia un vehicul aerian ciudat. Au descris obiectul ca având forma unei ţigarele, lungă de 120 de metri şi care zbura cu o viteză de 960 kilometri pe oră. După ce au ridicat transperantele de la două hublouri aflate pe partea ciudatului vehicul au remarcat o strălucire, albă a acestuia şi o luminiţă albastră dedesubt. Nu avea aripi, iar dâra lăsată în urmă a zgâlţâit aeronava exact ca suflul unei explozii. Până la sfârşitul anilor ’40, dar şi în anii ’50 astfel de evenimente s-au înmulţit în asemenea măsură încât oficialii militari au introdus un cod, pe care l-au extins şi asupra piloţilor de pe navele comerciale, prin care le interzicea acestora să vorbească despre experienţele lor.

De cealaltă parte a graniţei, în Canada, piloţii nu trebuiau să respecte astfel de ordine. În 1966 un avion DC-8 al companiei canadiene Pacific zbura la o înălţime de 10500 de metri de la Perú către México City când echipajul a fost martorul unei întâmplări foarte stranii. Căpitanul Roger Millbank a fost atât de sigur de ceea ce el şi echipajul său au văzut, încât a întocmit un raport special pe care l-a înaintat autorităţilor mexicane. Potrivit acestuia, atât el, cât şi copilotul său, au observat la început două lumini care se apropiau de aeronavă din partea stângă. Cele două lumini păreau că îşi schimbă culoarea şi intensitatea, până când s-au transformat în două raze,

unite la un capăt, în formă de „V”. Acestea au continuat să se apropie, până când, aproape de aripa stângă a aeronavei ciudatul „V” luminos s-a îndreptat. Millbank a spus că în lumina lunii pline au putut „să *vadă între cele două lumini o structură care avea o zonă îngroşată la mijloc*”. Această structură a rămas aproape de aeronava DC-8 ceva mai mult de două minute, după care a dispărut în urmă.

În 1970 pilotul unui avion cu reacţie al companiei British Airways care zbura la sud de capitala Portugaliei, Lisabona, a fost avertizat de către controlorii de trafic în privinţa unui obiect straniu care se află în apropierea aeronavei, chiar în faţă. În acel moment echipajul a putut vedea lumina unui reflector şi foarte repede o aeronavă de forma unei ţigări s-a apropiat de ei. Dând dovadă de prezenţă de spirit, pilotul a anunţat pasagerii: „Doamnelor şi domnilor, dacă vă veţi uita pe cer, exact în faţa aeronavei, veţi putea vedea ceea ce noi credem că este un obiect zburător neidentificat”. Aeronava a ajuns la destinaţie în siguranţă.

În noiembrie 1979 un eveniment mai puţin plăcut a afectat o cursă charter spaniolă de la Ibiza către centru. La altitudinea de 7200 de metri un obiect ciudat aproape s-a izbit de aeronavă. Pilotul a putut vedea un obiect roşu, luminos, chiar pe drumul de parcurs şi, cum nu dădea semne că doreşte să evite coliziunea, a început să facă manevrele necesare. Pentru că ciudatul obiect a continuat să zboare în jurul aeronavei, de la sol au fost trimise două avioane de luptă să-l intercepteze. Incidentul a putut fi urmărit atât pe radar, cât şi de alţi martori oculari aflaţi în localităţile în dreptul cărora a avut loc întâlnirea. O altă întâlnire, în acelaşi loc, s-a produs exact un an mai târziu. Pilotul unei aeronave a companiei Iberian Airways zbura la înălţimea de 9300 de metri când, brusc, în faţă a apărut o sferă verde. Evenimentul a fost urmărit de echipajele altor

şase aeronave comerciale aflate în zonă dintre care unele au cerut aterizarea pe aeroportul din Barcelona.

Şi în ultimii ani au mai avut loc evenimente asemănătoare. O aeronavă 737 a companiei British Airways se pregătea să aterizeze pe aeroportul din Manchester în 1995, când un obiect zburător neidentificat a apărut în apropiere. Pe 12 iunie 1998 aeronava care asigura cursa pentru Oslo abia decolase de pe aeroportul Heathrow din Londra, când pilotul a semnalat turnului de control faptul că o aeronavă de mici dimensiuni a fost pe punctul să se lovească de ei. Mai târziu copilotul a spus că a văzut foarte clar luminile de semnalizare, iar căpitanul, în raportul întocmit către oficialităţi, a pretins că a fost vorba de un avion de luptă, care a trecut pe lângă aeronavă la o distanţă mai mică de 50 metri. Oficialităţile nu au găsit o explicaţie pentru acest incident, însă, au spus că, oricât de sigur ar fi traficul aerian, mai survin şi accidente. Şi având în vedere astfel de evenimente nu este de mirare că se produc destul de des.

17
Informaţii guvernamentale

În decembrie 1988 nenumăraţi locuitori din Puerto Rico au fost martorii întâlnirii dintre două avioane de luptă a SUA şi o imensă aeronavă extraterestră imensă. Cu această ocazie ei au putut vedea două avioane F4 care au intrat practic într-un obiect masiv de formă triunghiulară. Au fost avioanele de luptă distruse, sau au cooperat în executarea manevrelor cu nava necunoscută? Bineînţeles că s-au emis teorii potrivit cărora guvernul SUA are o relaţie strânsă cu vizitatorii extratereştri, ba mai mult, le pune la dispoziţie baze terestre. Despre una dintre acestea se spune că se află sub apele Oceanului Atlantic. În conformitate cu alte teorii, fiinţele extraterestre răpesc cetăţeni americani în baza unui acord, în schimbul unor tehnologii secrete. Dar oare în ce măsură sunt informaţi guvernanţii noştri cu privire la obiectele zburătoare neidentificate?

Oficial, Departamentul Apărării al SUA nu are nimic de-a face cu ozn-urile (UFO). De altfel, în prezent, ei au schimbat denumirea acestor obiecte/ nave, în „Ţinte Necunoscute”, şi UCT, pentru incidentele care au loc la nivelul solului.

Militarii americani dezvăluie foarte puţin din ceea ce ştiu. Oficial se susţine că nu există un departament special care să se ocupe cu astfel de probleme. Începând din 1974, SUA a pus capăt dezbaterilor publice consacrate obiectelor zburătoare extraterestre.

După cel de al doilea război mondial, plecând de la relatările despre OZN-uri, în SUA s-a iniţiat un proiect numit „Operaţiunea Cartea Albastră”. Acesta urma să demonstreze publicului că nu există nicio investigaţie americană secretă referitoare la navele spaţiale extraterestre. O asemenea „deschidere” a fost doar de

faţadă. În realitate, era considerată o crimă spionarea cercetărilor precum şi dezvăluirea detaliilor despre OZN-uri. În Cartea Albastră au fost publicate doar cazuri care în cele din urmă s-au dovedit a fi falsuri, sau pur şi simplu greşeli de identificare. Unul dintre experţii care a lucrat la acest proiect în calitate de consultant de specialitate a fost Josef Allan Hynek, un astrofizician sceptic. El a precizat că toate cazurile semnalate de persoane sub 18 ani au fost automat ignorate, celelalte incidente fiind publicate numai după ce li s-au găsit cât de cât explicaţii logice. În total, în Cartea Albastră sunt menţionate 15.000 de cazuri de semnalări de obiecte zburătoare extraterestre, multe dintre ele încă neelucidate, care l-au făcut chiar şi pe Hynek să-şi schimbe părerea, el devenind ceea ce se numeşte un adept informat, ce a inventat chiar termenul de „întâlnire apropiată”.

Britanicii au şi ei propriul grup de oameni care au desfăşurat o activitate similară cu aceea a lui Hynek. Nick Pope a lucrat în serviciul civil al Ministerului Britanic al Apărării; lui îi revenea rolul de a răspunde la întrebările formulate de publicul larg despre OZN-uri. Pe parcursul activităţii sale el a descoperit multe informaţii fascinante despre fenomenele încă neexplicate, suficiente cât să scrie o carte. Unii cercetători ai fenomenului întâlnirilor cu extratereştri sunt chiar de părere că Pope a avut acces la foarte multe date de tip iceberg şi că foarte multe informaţii extraordinare despre OZN-uri nu au fost dezvăluite. În colecţia intitulată „Politica UFO” a apărut un document din 1960, de şase pagini, în care se arată că dezvăluirea oricărei informaţii neautorizate va fi considerată încălcare oficială a secretelor de stat.

Oficial, în atribuţiile Ministerului Britanic al Apărării nu intră investigarea cazurilor UFO, exceptând situaţiile în care acesta reprezintă o ameninţare la adresa securităţii naţionale. În ciuda unor dovezi impresionante şi a unor

mărturii cutremurătoare, autorităţile de la Ministerul Britanic al Apărării au decretat, cu obstinaţie, că fiecare caz în parte nu a fost şi nu este important pentru siguranţa naţională. Cel puţin aceasta este poziţia oficială; ce se întâmplă în realitate, nu se ştie.

Cercetătorii britanici au o mare problemă când vor să acceseze date şi informaţii despre cazuri mai vechi, pentru că în investigaţii au fost implicate mai multe instituţii şi fiecare dintre ele este adepta politicii de secretizare.

În ceea ce-i priveşte pe oficialii americani se presupune că aceştia sunt mult mai deschişi. Potrivit Constituţiei SU şi Declaraţiei de libertate a informaţiei publicul larg are dreptul să afle ceea ce se întâmplă cu adevărat. Cu toate acestea, în 1980, o formaţiune ce s-a autointitulat „Grupul cetăţenilor care luptă împotriva Secretului Obiectelor Zburătoare Neidentificate" a dat în judecată Agenţia Naţională de Securitate. S-a cerut deschiderea a 239 de dosare cu incidente UFO, dar autorităţile au replicat că o astfel de măsură ar aduce prejudicii securităţii naţionale. În prezent s-a trecut la schimbarea statutului unor documente clasificate, ceea ce înseamnă că multe vor ajunge în sfârşit la cunoştinţa publicului.

Este de aşteptat ca publicarea unor informaţii să provoace isterie în masă, însă acest lucru va fi pe cât posibil preîntâmpinat. Oare guvernele ascund adevărul pentru ca acesta să nu fie descoperit de publicul larg? Este o întrebare la care poate niciodată nu vom fi în stare să dăm un răspuns categoric.

18

Viaţă pe Marte

Chiar şi autorii de literatură SF au renunţat la ideea invadării Pământului de către o armată de fiinţe supertehnologizate şi prădătoare de pe Marte, idee care este acum parodiată şi în filme. Supoziţia existenţei unei forme de viaţă inteligentă, atât de aproape de Pământ, nu mai este plauzibilă nici măcar în planul imaginaţiei. Aşa se face că în timp ce aflăm din ce în ce mai multe date despre univers renunţăm la tot atâtea convingeri vechi. Şi este oare adevărat că acestea sunt greşite?

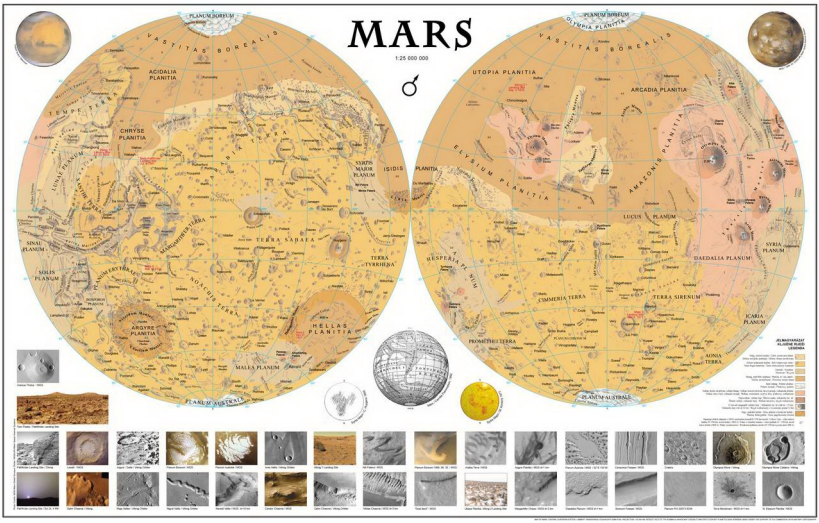

Harta lui Marte. Mulţi geografi cred că topografia planetei sugerează faptul că apa a fost cândva prezentă pe această planetă.

În 1976 Staţia orbitală Viking 1 a fost trimisă să scaneze suprafaţa planetei Marte. Nava urma să fotografieze în detaliu suprafaţa planetei, ca să găsească un loc potrivit pentru aterizarea pe Marte a următoarei nave, Viking Landing 2. În urma studierii fotografiilor

realizate de Viking 1 cercetătorii au descoperit pe suprafaţa lui Marte o zonă, destul de întinsă, cu denivelări care păreau a alcătui contururile unei feţe umane. Zona a fost botezată Cydonia şi NASA a pretins că nu este vorba decât de un joc de lumini şi a făcut publică imaginea, intitulând-o „Faţa lui Marte”. În scurt timp au apărut voci care au afirmat că la o examinare mai atentă a fotografiilor se poate observa că unele forme par a fi create mai degrabă artificial, decât natural. Unii cred chiar că respectivele forme de relief de pe suprafaţa lui Marte sunt rezultatul creaţiei unei forme de viaţă inteligente, şi că dealurile de formă triunghiulară care apar lângă ansamblul ce sugerează o faţă umană sunt piramide. În 1998 şi 2001 nava Mars Global Surveyor a realizat mai multe fotografii ale regiunii Cydonia din care s-a văzut clar că „Faţa lui Marte”, precum şi alte forme geografice nu au nimic comun cu închipuirile entuziaştilor SF. Cu toate acestea, uimitor a fost faptul că adepţii teoriei „Faţa lui Marte” au pretins că noul set de fotografii dezvăluie un întreg oraş acoperit de o calotă glaciară gigantică. NASA a promis să continue cartografierea zonei până ce se vor afla răspunsuri la toate întrebările, iar fostul director al agenţiei, Dan Goldin, a dat asigurări că regiunea Cydonia, de pe Marte, va fi studiată, spre satisfacţia tuturor, până în cel mai mic detaliu.

Căutările pentru descoperirea vieţii pe Marte s-au soldat cu rezultate fascinante. În 1984 s-a descoperit în Antarctica un meteorit provenit de pe Marte, iar cercetătorii de la NASA au găsit în acesta dovezi ale unei posibile forme de viaţă bacterială existentă pe această planetă. Roca provenită de pe Marte conţinea hidrocarburi, care sunt rămăşiţele naturale rezultate în urma morţii microorganismelor; structuri minerale cu activitate bacterială şi particule de carbon, care ar putea fi microfosile. În opinia cercetătorilor de la NASA aceste

descoperiri pot forma, împreună, o dovadă destul de concludentă în sprijinul teoriei care susţine existenţa unor microorganisme vii pe Marte.

Recent s-au dat publicităţii câteva descoperiri făcute în timpul misiunii Pathfinder. Potrivit acestor date este posibil ca în solul planetei Marte să se găsească clorofilă. Nava Pathfinder a aterizat pe suprafaţa lui Marte în iulie 1997, în regiunea Ares Vallis şi, potrivit fotografiilor şi scanărilor efectuate, în două locuri, aproape de punctul de aterizare, s-au descoperit posibile urme de clorofilă. Clorofila este substanţa utilizată atât de plante, cât şi de alte organisme, pentru transformarea şi utilizarea energiei solare. Clorofila este o componentă importantă pentru viaţa de pe planeta noastră şi un indicator al existenţei vieţii pe o altă planetă.

Cel mai important ingredient al vieţii este apa. Se presupune că pe Marte a existat destul de puţină apă în formă lichidă, dat fiind că ea se găsea mai mult în formă îngheţată, solidă. Se pare că studii recente permit formularea unei teorii potrivit căreia actuala suprafaţă a planetei Marte acoperă, în fapt, o calotă de gheaţă. Pornind de la exemplul urmelor de viaţă descoperite în calotele de gheaţă de pe Pământ, oamenii de ştiinţă americani şi ruşi cred că descoperiri similare se pot face şi pe Marte. Alţi cercetători au observat cât de asemănătoare sunt formele geografice de pe Marte cu cele de pe Pământ. De asemenea, au observat similitudinile dintre albiile secate ale unor râuri, lacuri şi oceane de la noi cu cele de pe Marte. În virtutea acestor asemănări se poate spune că pe Marte a fost o vreme când apa exista din abundenţă.

Deoarece împărtăşeşte toate aceste opinii despre cercetările spaţiale, şi mai ales cele referitoare la planeta Marte, preşedintele american George Bush a donat 3 milioane de dolari pentru proiectul de cercetări spaţiale Prometheus, dedicat în special sistemului nostru solar.

Aceşti bani s-au dovedit a fi extrem de utili, mai ales pentru cercetarea planetei Marte, în cazul căreia fiecare descoperire scoate la iveală noi şi noi întrebări care mai mult ca sigur nu vor contribui la elucidarea misterului.

19
Oameni în negru

Prima întâlnire cunoscută cu doi „oameni în negru” a avut loc în 1947. Doi puşcaşi marini, Harold A. Dahl şi Fred L. Cristman au identificat un OZN deasupra lacului Puget Sound, din Washington. Dahl a declarat că un om îmbrăcat în negru l-a vizitat, la scurt timp după această întâmplare, pentru a-l sfătui, deloc prietenește, să nu relateze şi altora ceea ce s-a petrecut. O întâlnire asemănătoare a avut şi Carlo Rossi, din San Pietro a Vico, Italia, care, aflat la pescuit, în primele ore ale dimineţii de 25 iulie 1952 a văzut o aeronavă rotundă zburând deasupra râului Serchio. Speriat, Rossi s-a ascuns în stufăriş, iar nava a trecut pe deasupra lui şi a dispărut în viteză. Săptămânile care au urmat Rossi nu a spus nimănui ce i s-a întâmplat. Pe 15 septembrie un străin îmbrăcat în haine bleumarin închis îl aştepta în apropierea aceluiaşi râu. Străinul cu trăsături ciudate i-a vorbit în italiană, însă cu un ciudat accent scandinav. Omul l-a întrebat pe Rossi ce a văzut, însă el a negat că i s-ar fi întâmplat ceva.

Oamenii în negru: *Will Smith şi Tommy Lee Jones se pregătesc să salveze Pământul, în filmul cu acelaşi nume*

Un alt caz bizar de întâlnire cu un „om în negru" a fost semnalat pe 18 mai 1968, când un alt martor al apariţiei unui OZN abia făcuse public acest lucru. George Smyth era unul dintre cei care văzuse un obiect ciudat deasupra localităţii Elizabeth, statul New Jersey, SUA. La un moment dat Smyth a început să primească vizitele unor bărbaţi foarte ciudaţi, care l-au contactat şi telefonic pentru a-l convinge să nu participe la întruniri despre OZN-uri, sau să vorbească cu alţi cercetători despre întâmplarea respectivă. Un detaliu foarte bizar al acestui caz sunt cei trei bărbaţi pe care Smyth i-a descris ca fiind foarte asemănători cu cei pe care i se spusese să îi evite, respectiv John Keel, Gray Barker şi James Moseley, trei pasionaţi ai întâlnirilor cu formele de viaţă extraterestre. Şi mai ciudat este faptul că, în momentul în care aveau loc respectivele întâmplări, cei trei erau practic la foarte mare depărtare de casa lui Smyth.

Un alt pasionat al întâlnirilor cu OZN-uri, John Robinson şi soţia lui Mary au observat la un moment dat că în apropierea casei lor din New Jersey era parcată o maşină bizară din care îi supraveghea un bărbat şi mai ciudat. Într-o zi Mary a ieşit afară din casă şi l-a văzut pe un prieten de-al lor dându-se în spectacol ceva mai departe, pe stradă. Gândindu-se că vine la ei să-i viziteze, Mary a intrat în casă ca să pregătească nişte băuturi. Spre marea ei surpriză a sunat telefonul şi la capătul firului era tocmai prietenul pe care îl văzuse ceva mai devreme pe stradă, însă el nu suna de la colţul străzii, din New Jersey, ci tocmai din Manhattan.

În ultimii ani astfel de cazuri au fost raportate din ce în ce mai des. Pe 15 ianuarie 1997 William Shearer, din Essex, din sudul Angliei, a avut şi el o întâlnire cu un OZN.

Patru zile mai târziu a auzit o bătaie la uşă. Afară se aflau doi bărbaţi ciudaţi, îmbrăcaţi în costume gri foarte închis, cu trenciuri lungi pe deasupra. Unul stătea chiar în faţa uşii, iar celălalt lângă o maşină mare, impozantă. Cel dintâi – foarte înalt, cu o paloare cadaverică, însă cu buze de un roşu foarte aprins – i-a vorbit într-un fel foarte neobişnuit, de parcă ar fi fost un robot. I-a cerut de mai multe ori să îl lase să intre, însă Shearer l-a refuzat, drept pentru care bărbatul a spus că va reveni. O lună mai târziu Shearer se afla la serviciu, când cei doi bărbaţi au reapărut. Unul din ei era cel care anterior stătuse lângă maşină, însă pe celălalt nu-l cunoştea. Amândoi erau îmbrăcaţi în costume, aveau pălării şi i-au spus lui Shearer că vor să vorbească despre întâlnirea sa cu OZN-ul. Cei doi bărbaţi i-au împărtăşit lui Shearer câteva detalii despre care el credea că doar el le ştie. Suspicios, Shearer le-a cerut actele de identitate, însă cei doi continuau să repete întrebările la care doreau răspuns. În cele din urmă pentru că Shearer nu i-a lăsat să intre în spaţiul său de muncă cei doi au dispărut. Din acel moment, ori de câte ori folosea telefonul, Shearer a început să audă zgomote ciudate în receptor.

Potrivit uneia din teorii ciudaţii vizitatori sunt nişte cercetaşi extratereştrii aparţinând unui grup de cercetători care purtau un fel de uniformă în vederea acestor vizite. Se mai spune, de asemenea, că este vorba de extratereştri care vor să-şi acopere urmele. Scepticii consideră că este vorba de glumele unor poznaşi, sau pur şi simplu de rodul imaginaţiei. În cele mai multe cazuri se pretinde că vizitatorii sunt de la CIA, sau de la serviciile secrete, lucru negat de către instituţiile respective. Există totuşi şi varianta conform căreia ciudatele personaje fac parte dintr-un departament guvernamental secret.

20
Semnele de la Nazca

Pe continentul american călătoriile cu avionul au început să devină populare începând cu 1930, pentru că erau mult mai rapide, mai ales atunci când era vorba de traversarea unor munţi, cum sunt cei din America de Sud. Pasagerii care zburau pe deasupra ţinutului înalt din Perú puteau admira o privelişte extraordinară. Jos, pe platoul arid al deşertului Nazca, aflat la aproximativ 400 de kilometri la sud de Lima, pe o suprafaţă de circ 320 kilometri pătraţi existau o multitudine de semne şi desene de o mărime considerabilă, cele mai multe dintre ele reprezentând animale şi forme umane, dar şi multe linii desenate aparent fără nicio logică. Localnicii ştiau că aceste desene s-au aflat acolo dintotdeauna, chiar dacă ele au devenit vizibile abia acum, după ce s-a putut zbura pe deasupra lor. Interesul pentru cercetarea acestor semne există şi acum; oamenii încă vor să afle ce reprezintă acele desene şi pentru ce se află ele acolo.

Pe urmele desenelor de pe platoul Nazca, pe care

este preferabil să le priveşti de la înălţime.

Desenele sunt realizate din pietriş, pământ şi roci de diverse culori. Pentru că în zonă cad foarte puţine precipitaţii – plouă doar o dată pe an şi atunci apa nu ajunge la o adâncime mai mare de 2,5 centimetri – şi, de asemenea, efectul curenţilor de aer este minim, desenele s-au păstrat de-a lungul secolelor. Ele cuprind peste 100 de reprezentări grafice de animale şi plante, inclusiv maimuţe, păianjeni, păsări colibri şi chiar – deşi pare de necrezut – un cosmonaut. Mai sunt şi nenumărate linii drepte, pătrate, triunghiuri, forme trapezoidale şi tot felul de unghiuri ciudate. Nu par a avea o ordine şi o logică în privinţa direcţiei şi a mărimii, întinzându-se chiar pe lungimi de circa 14 kilometri.

Cu peste 3.000 de ani în urmă zona a fost locuită de un neam numit Nazca, – nişte oameni deosebit de talentaţi în tehnica olăritului, a ţesăturilor şi a arhitecturii. Pentru că reuşiseră să îşi pună la punct un sistem de irigaţii extrem de eficient obţineau recolte foarte bogate în pofida mediului neprielnic. Este greu de crezut că acest popor este responsabil de realizarea desenelor respective, mai ales că data executării lor nu se poate determina cu exactitate. Într-o localitate din apropiere, numită Cahuachi, la sud de platoul Nazca, s-au descoperit, în schimb, urme ale posibilelor case aparţinând celor care au realizat desenele. Experţii sunt în măsură să afirme că majoritatea populaţiei Nazca s-a refugiat din oraş din cauza unei serii de dezastre naturale, iar cei câţiva oameni care au rămas au fost alungaţi, sau chiar ucişi de conchistadorii spanioli.

Dar, cum se explică realizarea unor astfel de desene care nu pot fi apreciate decât de la mare înălţime? Poate că cea mai faimoasă teorie este cea formulată de dr. Maria Reiche, care a încercat să facă legătura între desene şi

cele mai importante constelaţii, acreditând ideea că simbolurile animalelor de pe platoul Nazca sunt, în fapt, reprezentările acestor constelaţii. Însă această teorie prezintă serioase lacune, mai ales pentru faptul că desenele nu pot fi datate cu exactitate, ştiut fiind faptul că poziţia tuturor astrelor şi chiar a planetei noastre se schimbă în timp, deci harta cerească nu poate fi stabilită cu precizie. Dr. Maria Reiche a murit în 1998 şi a fost înmormântată în valea Nazca, zona pe care a studiat-o cu pasiune întreaga sa viaţă.

În anii ’60, scriitori precum Louis Pauwels, Jaques Bergier şi cunoscutul Erich von Däniken au încercat să acrediteze ideea potrivit căreia desenele nu sunt altceva decât căi de rulare pentru navele vizitatorilor de pe alte planete. Alte teorii susţin că ar putea fi vorba de un calendar astronomic; după unii autori, anticii foloseau aceste desene pentru şi în timpul ceremoniilor religioase; alţii afirmă că indicau surse subterane de apă. Unii experţi cred chiar că, înainte de a fi descoperite uneltele necesare pentru ţesut, liniile erau folosite pentru ghidarea oamenilor care ţineau fire, alcătuind astfel un fel de război de ţesut gigantic. Este interesant însă faptul că până acum nu s-a dat niciun răspuns la întrebarea de ce au fost făcute desenele atât de mari încât să poată fi văzute numai de la înălţime. O teorie de-a dreptul uimitoare este aceea potrivit căreia civilizaţia Nazca a dat primii aviatori din specia umană, care au inventat balonul cu aer cald. Înţelegerea culturii Nazca este posibilă datorită descoperirilor arheologice, dar astăzi soarta desenelor de pe platoul Nazca este realmente în pericol. Din cauza intensificării activităţii şi traficului în zonă, desenele se degradează mult mai rapid. Agenţiile de publicitate amplasează panouri cu tot soiul de slogane; mineritul a luat amploare; activităţile industriale se dezvoltă şi ele; populaţia, pentru a-şi satisface nevoia de utilităţi (curent

electric, apă curentă, comunicaţii etc.), a împânzit zona cu cabluri şi ţevi. Dacă adăugăm la toate acestea şi efectele fenomenelor naturale vom constata că riscăm să pierdem una dintre cele mai enigmatice şi misterioase moşteniri lăsate de strămoşii noştri înainte de a o înţelege.

21
Harta Piri Reis

În 1929 un grup de istorici de la Palatul Topkapî din Istanbul, Turcia, au făcut o descoperire fascinantă: un fragment de hartă executată pe o bucată de piele de gazelă şi datată 1513. Harta descrie în detaliu o parte a Oceanului Atlantic şi cele două Americi. Este misterios faptul că, potrivit datării, harta a fost realizată la doar câţiva ani după descoperirea lui Columb şi cu trei secole înainte de a se fi aflat ceva despre Antarctica. Odată cu trecerea timpului, în loc să se elucideze misterul, dezbaterile despre modalitatea în care autorul hărţii a adunat informaţiile au devenit din ce în ce mai furtunoase. Este vorba oare despre un neam foarte evoluat, sau chiar despre extratereştri, ori avem de-a face cu realizarea grafică a teoriilor elaborate în acel moment de strămoşii noştri?

Harta a fost botezată după numele realizatorului său: Piri Reis. Cuvântul „reis" înseamnă „amiral"[1]; s-a descoperit că, înainte de a accepta postul de comandă în marina imperială otomană, Muhiddin Piri a fost un simplu pirat. În timpul călătoriilor sale el a adunat tot felul de hărţi, schiţe, desene şi diagrame ale liniilor de coastă şi ale tuturor insulelor cunoscute până în acel moment. În 1513, utilizând mai multe surse exhaustive de date şi informaţii, el a realizat prima sa hartă a întregii lumi, ceea ce astăzi numim Harta Piri Reis. Despre Piri Reis se mai ştie că în 1528 a compilat o nouă serie de informaţii şi studii şi şi-a

1 nume complet Hadji Muhiddin Piri Ibn Hadji Mehmed, reis/rais înseamnă căpitan în limba arabă

continuat cariera militară până în 1554, respectiv până la vârsta de aproximativ 90 de ani, când a fost decapitat din ordinul Sultanului.

Segmentul de hartă descoperit în 1929 este doar un fragment din documentul original şi înfăţişează Oceanul Atlantic de la coasta de vest a Africii, până la coasta de est a Americii de Sud şi până la coasta de nord a Antarcticii, în sud. Interesant este faptul că Piri a inclus în hartă şi detalii referitoare la sursele de informaţii pe care le-a utilizat. Astfel, el pretinde că s-a folosit de unele indicaţii cartografice din secolul IV şi chiar mai vechi. Harta nu a fost realizată prin împărţirea în linii drepte – longitudine şi latitudine, ca în cazul hărţilor moderne, ci cu ajutorul unei serii de cercuri şi linii radiante. Acest gen de hărţi sunt numite „portolan" şi înfăţişează rute de navigaţie, reprezentând ghiduri de la un port la altul, fără a oferi informaţii exacte despre poziţia şi profilul configuraţiei terestre. Hărţile antice de acest gen au fost foarte răspândite; chiar Columb a declarat că a folosit una dintre acestea când a pornit în călătoria care s-a soldat cu descoperirea Americii.

Harta Piri Reis dezvăluie coasta Antarcticii aşa cum este ea sub gheaţă.

Mulţi dintre cei care au studiat amănunţit Harta Piri Reis consideră că nivelul detaliilor geografice şi al informaţiilor matematice care au fost necesare pentru realizarea ei depăşeşte cunoştinţele şi sistemul de navigare din secolul al XVI-lea. Într-adevăr, experţii Forţei Aeriene a SUA din anii ’60 au ajuns la concluzia că harta este atât de precisă, încât au înlocuit chiar unele date eronate din propriile lucrări cartografice. Unii oameni cred că o astfel de hartă a putut fi realizată numai prin survoluri aeriene, ba chiar se sugerează că fiinţe extraterestre au cartografiat planeta noastră şi şi-au lăsat studiile pentru a fi copiate de fiinţele umane.

Modul în care este descrisă Antarctica, acurateţea detaliilor geografice, reprezintă cel mai fascinant aspect al Hărţii Piri Reis, cu atât mai mult cu cât acest continent a fost descoperit în 1818, iar cartografierea modernă s-a realizat abia în 1949, de către o expediţie mixtă, britanică şi scandinavă, cu ajutorul unui echipament sofisticat cu care s-a putut vedea profilul solului aflat sub calota de gheaţă. Potrivit teoriei menite să explice această situaţie o civilizaţie antică a reuşit – cu ajutorul unei tehnologii avansate, care nu s-a păstrat până în prezent – să cartografieze continentul înainte de a fi acoperit de gheaţă. Şi în această privinţă există controverse între oamenii de ştiinţă; în timp ce unii afirmă că Antarctica este acoperită de gheaţă de peste 6.000 de ani, alţii cred că este vorba de cel puţin sute de mii de ani. Experţii cartografi pretind că la alcătuirea hărţilor în sistemul portolan nu se avea în vedere acurateţea datelor, ba chiar multe dintre acestea includeau teritorii imaginare. Cu toate acestea, Harta Piri Reis prezintă detalii de o acurateţe greu de explicat. Spre exemplificare Insula

Falkland, care este plasată pe latitudinea corectă, deşi ea a fost descoperită abia în 1592, şi lanţul muntos Andes din America, necunoscut la acea dată. De asemenea, Groenlanda a fost descrisă ca fiind formată din trei insule separate, fapt confirmat de descoperirile făcute abia în timpul acestui secol.

Aşadar, dezbaterile continuă. Se poate spune oare că Piri Reis a avut doar noroc şi intuiţie atunci când a realizat cartografia? Sau a avut acces la hărţi maritime şi terestre realizate de o rasă superioară care a trăit pe planeta noastră în urmă cu multe mii de ani?

22
Pădurea Rendlesham

Multe zone de pe coasta de est a Marii Britanii adăpostesc instalaţii militare secrete. Pe una dintre insulele aflate chiar în dreptul localităţii Suffolk, numită Orford Ness, există o astfel de dotare. În anii ’40, '50 şi chiar '60 pe insula Orford Ness s-au făcut multe experimente cu arme chimice, biologice, nucleare şi cu radiaţii, multe dintre ele încă nedovedite. Aparentul obiectiv major al activităţii de zi cu zi pe insulă a fost un impozant far.

Alte locaţii din apropierea coastei au fost concesionate Forţei Armate Aeriene a SUA. Aşa se face că acolo s-au stabilit două baze „gemene” RAF Bentwater şi RAF Woodbridge – două unităţi de luptă a NATO împotriva pericolului comunist. S-a raportat că pe înălţimile de la Cold War există o bază comună unde sunt depozitate cele mai puternice arme nucleare din afara Uniunii Sovietice. Această bază este păzită cu străşnicie, fiind ascunsă de ochii curioşilor cu ajutorul unui „inel” de pădure deasă, cunoscută ca Pădurea Rendlesham. Aici, în decembrie 1980 au avut loc două evenimente ciudate, relatate chiar de către cadrele militare staţionate în zonă. Cu siguranţă aceste întâmplări vor rămâne în istorie ca unul dintre cele mai ciudate evenimente cu obiecte zburătoare neidentificate.

Particularitatea acestora rezidă în faptul că, în mai puţin de trei ani de la producerea evenimentelor, publicul a avut dovezi oficiale despre ceea ce s-a întâmplat, documente militare în care martorii oculari au descris în detaliu ceea ce au văzut. Martorii nu sunt oameni simpli din popor, lunatici, sau persoane avizi de celebritate, ci sunt cadre militare profesioniste, special antrenate, care fac parte din personalul Forţelor Aeriene ale Statelor Unite

ale Americii. Şi cu adevărat cel mai celebru nume legat de aceste întâmplări, este cel al locotenent colonelului Charles Halt, care era la acea vreme comandant şef, însărcinat cu securitatea celor două baze, Bentwater şi Woodbridge. Halt nu numai că a întocmit şi contrasemnat raportul oficial al primei întâmplări, dar a fost chiar martor ocular al celei de a doua.

Raportul colonelului Charles Halt a fost trimis Ministerului Apărării al Marii Britanii şi dat publicităţii în 1983, de către autorităţile SUA (în virtutea dreptului la libera informare), deoarece începuseră să circule cam multe zvonuri despre lucrurile ciudate care se întâmplă în pădurea Rendlesham. Urmarea acelor zvonuri a fost apariţia în ziarele de scandal a unor poveşti din ce în ce mai senzaţionale. Dacă autorităţile ar fi continuat să păstreze tăcerea ar fi confirmat respectivele zvonuri. Deci, ce s-a întâmplat în pădurea Rendlesham în decembrie 1980?

Potrivit raportului colonelului Halt, primul incident s-a petrecut în primele ore ale dimineţii zilei de 27 decembrie 1980. O patrulă formată din doi oameni au văzut nişte lumini ciudate în afara perimetrului bazei RAF Woodbridge, mai precis în dreptul porţii din spate. La început au crezut că este vorba de un avion prăbuşit, drept care au cerut permisiunea comandantului să meargă la faţa locului. La ordinul acestuia, trei oameni s-au deplasat pentru a cerceta împrejurimile la pas. Cei trei militari au raportat că în pădure au văzut un obiect ciudat, strălucitor, care părea a fi confecţionat din metal. Avea o formă triunghiulară, 2 – 3 metri lăţime şi aproximativ 3 metri înălţime. Se putea spune că scălda întreaga pădure într-o lumină albă strălucitoare. Obiectul avea în vârf o luminiţă roşie, de jur-împrejurul bazei luminiţe albastre şi părea că pluteşte în aer, sau se sprijină pe picioare. În momentul în care personalul militar s-a apropiat mai mult ciudatul

obiect a ţâşnit spre copaci, şi a dispărut. Această mişcare a obiectului a stârnit o mare agitaţie printre animalele fermelor din apropiere. O oră mai târziu straniul obiect a putut fi văzut din nou, însă pentru foarte scurt timp.

Potrivit reportului colonelului Halt, a doua zi mai mulţi militari au ieşit să cerceteze zona pentru a vedea dacă pot găsi urme ale ciudatului obiect. Au găsit, într-adevăr, trei urme, din care una – o adâncitură de aproape 4 centimetri şi largă de 17 centimetri – exact în zona unde a fost văzut obiectul. Pe 29 decembrie personalul bazei a testat nivelul radiaţiei în zonă şi a descoperit că acesta era cu mult mai ridicat decât cel înregistrat în mod normal, în special în centrul adânciturii şi pe copacii din imediata apropiere.

În timpul nopţii din 29 spre 30 decembrie a fost zărită o altă lumină roşie, strălucitoare, care pulsa în pădure. Colonelul Halt a văzut personal ciudăţenia, iar în raportul său a menţionat că obiectul „părea că aruncă particule luminoase, după care s-a divizat în cinci obiecte, şi a dispărut”. Obiectele au fost văzute străbătând cu rapiditate cerul nopţii, lăsând în urmă lumini roşii, verzi şi albastre. Acestea au putut fi vizibile pentru 2 – 3 ore, pe parcursul cărora „o rază de lumină ţâşnea în jos la anumite intervale de timp”.

După o vreme, mulţi piloţi ai Forţei Aeriene, care au văzut ce s-a întâmplat în acele nopţi, şi-au împărtăşit propriile experienţe şi opinii. Însuşi colonelul Halt purta cu el un mini-reportofon pentru a-şi înregistra comentariile, în cazul în care i s-ar fi oferit din nou ocazia de a participa la un astfel de eveniment. Şi-a întocmit, raportul oficial scris abia în 13 ianuarie 1981 şi se pare că există o confuzie în privinţa datelor la care au avut loc evenimentele. Înregistrările poliţiei locale atestă că sesizarea primului eveniment a fost făcută de către Forţele Aeriene ale SUA în dimineaţa zilei de 26 decembrie 1980. Pe de altă parte,

în câteva rapoarte se semnalează faptul că staţia radar a bazei Raf Watton a înregistrat o ţintă neidentificată ciudată, care a dispărut lângă pădurea Rendlesham aproximativ la ora 2 noaptea, pe data de 27 decembrie. Alte cercetări au scos la iveală faptul că în realitate Halt a semnalat la baza RAF Watton cel de al doilea eveniment la ora 3.25 noaptea, pe data de 28 decembrie. Se pare că este un dezacord total între datele raportate de Halt, respectiv 27 şi 29 decembrie 1980, şi înregistrările altor instituţii, respectiv 26 şi 28 decembrie 1980. Mulţi dintre cei care au investigat cazul afismă că evenimentele în sine nu sunt altceva decât rezultatul unor neînţelegeri şi al unor iluzii optice. Ceea ce iniţial s-a crezut că a fost un obiect zburător neidentificat poate fi un meteorit, care a trecut pe deasupra sudului Angliei înainte de ora 3 noaptea, pe data de 26 decembrie. De asemenea, s-a sugerat că obiectul metalic de formă triunghiulară a fost în realitate nici mai mult, nici mai puţin decât un tractor cu farurile de noapte aprinse. În acelaşi timp, despre raza luminoasă din pădure să afirmat că n-a fost altceva decât lumina farului Orford Ness. Totodată, s-a găsit o explicaţie plauzibilă şi pentru adânciturilor din sol, despre ele s-a spus că pot fi rezultatul unor surpări cauzate de galeriile săpate de iepuri. Cât despre nivelul mare al radiaţiilor înregistrate în zonă, unii experţi afirmă că diferenţa faţă de nivelul maxim acceptat ca normal este absolut neglijabilă.

Este incontestabil faptul că mulţi dintre militarii care au asistat la bizarele evenimente au fost marcaţi emoţional, devenind confuzi şi chiar iraţionali. Cert este că poliţia sosită la faţa locului pentru cercetări nu a găsit nicio urmă de OZN. De asemenea, mai trebuie făcută precizarea că, având în vedere natura activităţilor desfăşurate în cele două baze, Bentwaters şi Woodbridge, şi faptul că timp de foarte mulţi ani acolo au existat arme

extrem de puternice şi periculoase, personalul american este antrenat special şi nu manifestă tendinţa de a inventa situaţii. Mai mult decât atât, baza Woodbridge a adăpostit o escadrilă de 67 de avioane de salvare şi recuperare, o unitate specializată în recuperarea şi returnarea sateliţilor şi navetelor spaţiale. Acest grup, care dispunea de dotări tehnologice excepţionale, raporta direct către Pentagon, la Washington, deci nu se poate spune că era format din oameni incapabili să facă diferenţa între un vehicul spaţial şi un tractor.

Tăcerea guvernului britanic din ultimii ani, care i-a făcut pe mulţi să creadă că nu se doreşte dezvăluirea evenimentelor din pădurea Rendlesham, nu mai este atât de profundă. S-a dat publicităţii un întreg dosar cu documente referitoare la cele două incidente. Ministerul Britanic al Apărării a declarat oficial că nu are pentru ce să se pronunţe în această problemă deoarece „nu există niciun motiv pentru care să se considere că cele două pretinse evenimente au vreo semnificaţie pentru apărarea naţională”. Ultimele informaţii publicate atestă că Ministerul Britanic al Apărării a investigat cele două evenimente, dar nu a descoperit niciun motiv de îngrijorare.

Concluziile acestui minister nu coincid cu punctele de vedere exprimate de Georgiana Bruni într-o carte despre acelaşi subiect, intitulată „Nu poţi spune oamenilor”. Bruni a intervievat toţi posibilii martori ai celor două evenimente, ba chiar a reuşit să obţină şi un scurt interviu cu şeful forţelor armate britanice, premierul din acel moment, doamna Margaret Thatcher. Declaraţia pe care această doamnă i-a făcut-o lui Bruni este pe cât de interesantă, pe atât de misterioasă: „Chiar dacă cunoşti faptele, nu le poţi spune oamenilor”.

23
Roswell

Pe o peliculă neclară, alb-negru, abia se poate distinge o formă umanoidă relaxată, umflată, cu capul mare şi şase degete la mână. Scena înfăţişează un patolog care disecă trupul unui extraterestru. Oare poate fi considerat acest film cea mai extraordinară dovadă în sprijinul afirmaţiei că într-adevăr, în urmă cu 50 de ani la Roswell a aterizat o navă extraterestră?

Pe 7 iulie 1947, pe terenul fermei Foster, aflată în imediata vecinătate a localităţii Roswell, s-au descoperit o serie de urme stranii aparţinând unui vehicul şi unei fiinţe necunoscute pe această planetă. A doua zi, un ofiţer de presă al unităţii militare aeriene de la Roswell a anunţat ziarul local că batalionul 509, unitate de elită a SUA, a capturat un vehicul extraterestru. Imediat s-a dat o dezminţire. Generalul Roger Ramey, comandantul diviziei a 8-a a Armatei SUA a afirmat că în fapt a fost recuperat un balon experimental. Explicaţia generalului a fost rapid acceptată ca variantă oficială; mai mult decât atât, guvernul a adoptat tactica negării la toate întrebările referitoare la farfuriile zburătoare. O astfel de atitudine, identică cu cea adoptată în cazul Zonei 51 din Nevada, a cărei existenţă a fost negată de guvern, a condus la suspiciuni şi formularea unor teorii care mai de care mai fanteziste.

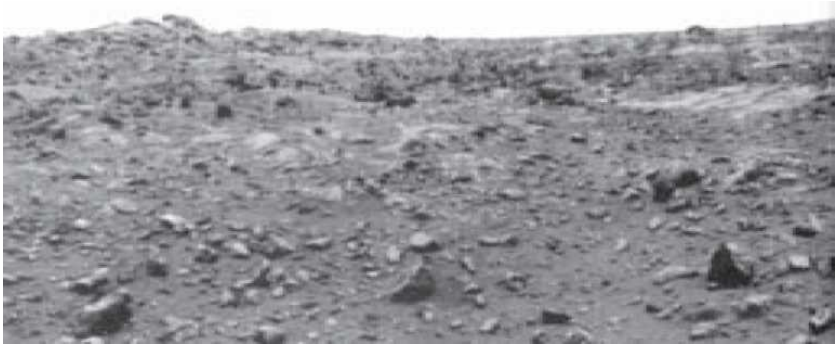

Roswell – scena prăbuşirii unei aeronave; de ce ulterior nu au rămas urme de noroi?

Cât despre incidentul din 1947 de la Roswell, chiar dacă iniţial publicul a acceptat versiunea generalului Ramey, cea a balonului experimental, episodul nu a fost niciodată uitat şi a declanşat o adevărată serie de evenimente cu extratereştri, în special împrejurul bazei militare. Mai mult chiar, în 1994 un congresman al statului New Mexico a iniţiat reanchetarea cazului. Departamentul de control al Congresului american a descoperit că multe documente relevante ale armatei au dispărut sau au fost distruse. În orice caz, la finalul anchetei Departamentul a ajuns la concluzia că într-adevăr a fost vorba de un balon meteo, iar corpurile erau doar manechine. Şi cu asta cazul a fost declarat închis. Din păcate, lucrurile nu s-au dovedit la fel de simple şi în cazul filmului „Incidentul Roswell", care a făcut înconjurul lumii.

În 1992 Ray Santilli, un om de afaceri în domeniul mass-media din Marea Britanie, a plecat în Cleveland, Ohio pentru a se întâlni cu un cameraman pensionat de la care dorea să achiziţioneze câteva înregistrări video cu Elvis Presley din anul 1955. Pe lângă aceste imagini, fostul cameraman i-a dezvăluit că are şi un film extrem de interesant, cu autopsia unui extraterestru, care a avut loc cu mult timp în urmă, aproximativ în perioada în care a

fost el în armată. Santilli a achiziţionat filmul în noiembrie 1994 şi s-a decis să-l dea publicităţii abia la conferinţa anuală a Asociaţiei cercetătorilor SF din Marea Britanie, pe data de 19 august 1995. Cu toate acestea, până în martie 1995 deja se auzise despre existenţa acestui film şi premiera sa a devenit imperios necesară. Ea a avut loc pe data de 5 mai, la Muzeul Naţional din Londra. Până la sfârşitul lunii august a aceluiaşi an milioane de oameni de pe întreg cuprinsul globului văzuseră filmul disecţiei presupusului extraterestru. Scepticii şi-au formulat imediat îndoielile, prima teorie fiind aceea că filmul este rezultatul efectelor speciale, un fals, după părerea experţilor, dar unul de foarte bună calitate. Cu toate acestea, la Hollywood cercul realizatorilor de efecte speciale de bună calitate este extrem de bine cunoscut şi asupra nimănui nu planează bănuiala că ar fi realizat filmul. Pe de altă parte, după părerea unor biologi, trupul care face obiectul disecţiei din film nu este un manechin, ci un corp uman „adaptat” să arate ca un extraterestru.

Referitor la filmul consacrat autopsiei de la Roswell continuă să existe multe întrebări fără răspuns. Nici măcar persoana care a realizat filmarea, cameramanul, nu a fost descoperită, deşi, la un moment dat, s-a difuzat un film în care cineva încerca să explice implicarea sa în realizarea filmului, pretinzând că este mult căutatul cameraman.

În altă ordine de idei, trebuie subliniat faptul că nici Santilli nu a pus niciodată filmul la dispoziţia experţilor pentru a fi examinat corespunzător. Interesant este faptul că extraterestrul din filmul de la Roswell nu seamănă deloc cu trupurile extratereştrilor descoperiţi în deşertul New Mexico. Toţi experţii care au văzut filmul de la Roswell au afirmat că este un fals. Cu toate acestea Santilli susţine că este autentic şi a scos o grămadă de bani din această afacere. Care este adevărul? Probabil nu-l vom afla niciodată.

24
Explozia de la Tunguska

Pe 30 iunie 1908, la ora 7, 17 dimineaţa la 11 kilometri, la 7 mile deasupra Siberiei, a avut loc o explozie teribilă care a carbonizat întreaga pădure de dedesubt şi a culcat la pământ copacii pe o rază de 32 kilometri; ferestrele caselor s-au spart şi oamenii au resimţit deflagraţia pe o rază de 80 de kilometri. La o depărtare de 160 de kilometri martorii spun că au văzut explozia, imensul nor de cenuşă care a însoţit-o şi au auzit un zgomot teribil. Zgomotul asurzitor a fost auzit chiar şi la o depărtare de 480 de kilometri şi peste tot în lume echipamentele ştiinţifice au înregistrat şi semnalat faptul că s-a întâmplat ceva straniu în nordul Rusiei. Mai mult, chiar şi în prezent, în zonă, atât la plante, cât şi la animale, se pot observa o serie de mutaţii bizare. Dar ce s-a întâmplat cu exactitate la Tunguska în acea zi?

Martorii care s-au aflat cel mai aproape, la 40 de kilometri de epicentrul exploziei, au fost păstorii unor turme de reni. În acel moment ei dormeau în corturi şi au simţit cum o forţă extraordinară îi aruncă în aer. Un bărbat a murit, iar ceilalţi şi-au pierdut cunoştinţa. Când şi-au revenit au văzut toată pădurea din jurul lor devastată, arzând mocnit. Alţi martori, care erau într-un punct comercial aflat la 80 de kilometri la sud de locul exploziei, au declarat că au văzut cerul rupându-se în două, iar partea din nord acoperită de flăcări. Sufletul exploziei care i-a spulberat a fost atât de fierbinte încât oamenii au crezut că le-au luat foc hainele. Au fost aruncaţi în aer aproape 6 metri şi când şi-au revenit au auzit o pocnitură teribilă urmată de un zgomot ca o ploaie de pietre care loveşte pământul.

Martorii aflaţi mai departe au perceput explozia într-un mod mult mai impresionant. Locuitorii oraşelor din

apropiere au relatat că au văzut cerul dimineţii străbătut de o imensă sferă de foc cu o coadă luminoasă. Mulţi s-au speriat atât de tare, încât au crezut că a venit Apocalipsa. Ziarul local, *Sibir*, a relatat ce s-a văzut dintr-un satul Nijni-Karelinsk, aflat la 320 de kilometri depărtare de locul exploziei:

„Ţăranii au văzut un corp cilindric, albăstrui, strălucitor, care timp de aproape 10 minute s-a mişcat vertical, în sus şi în jos. Cerul era senin, cu o singură excepţie – la orizont, în dreptul corpului strălucitor a fost observat un norişor întunecat. Aerul era foarte uscat şi fierbinte, iar când corpul s-a apropiat de pământ parcă s-a dezintegrat. În locul lui a apărut un imens nor de fum negru şi s-a auzit zgomotul unei prăbuşiri, ca şi cum ar fi căzut o piatră mare sau o ghiulea. Toate clădirile s-au zguduit şi, în acelaşi timp, o limbă de foc a străbătut norul de fum. Bătrânele au început să plângă, şi toată lumea a crezut că sfârşitul lumii este aproape”.

Autorităţile ruse au trimis pe cineva să investigheze cazul abia în martie 1927, când Leonid Kulik a fost desemnat de Academia Sovietică de Ştiinţe să afle ce s-a întâmplat la Tunguska. Kulik a ajuns în zonă şi a cercetat toţi copacii care fuseseră doborâţi la pământ, de jur-împrejurul locului exploziei. A făcut fotografii şi a cercetat solul, dar nu a găsit niciun meteorit, sau măcar un fragment de rocă, de parcă ceea ce a produs evenimentul se evaporase. Lipsa oricăror dovezi palpabile i-a surprins pe ruşi. Ei au fost de părere că numai un meteorit putea să provoace asemenea efecte.

După exploziile nucleare de la Hiroshima şi Nagasaki din timpul celui de-al doilea Război Mondial s-au comparat fotografiile cu cele de la Tunguska şi s-au descoperit numeroase similitudini. Martorii oculari şi-au revizuit declaraţiile, pe baza cărora s-a conturat ideea că ceea ce s-a întâmplat la Tunguska în 1908 a fost o explozie nucleară.

Pentru că la acea vreme nu existau încă arme nucleare s-a spus că evenimentul a fost provocat de prăbuşirea pe pământ a unei nave spaţiale extraterestre. Acum această speculaţie nu mai este luată în serios, fiind înlocuită cu alte teorii, potrivit cărora deasupra Siberiei să produs implozia unei antimaterii sau chiar a unei găuri negre. Evoluţia cunoştinţelor ştiinţifice a permis determinarea faptului că ceea ce s-a întâmplat la Tunguska a echivalat cu explozia unei arme nucleare de 40 de megatone. Omenirea încă nu ştie ce sau cine a provocat uimitorul eveniment de la Tunguska. Nu se poate spune cu certitudine că a fost vorba de un OZN sau de altă ciudăţenie intergalactică. Mai sunt încă multe de lămurit.

25
OZN-uri prăbuşite

În 1963 cercetătorul Fritz Werne lucra la un test nuclear în Arizona. În luna mai a acelui an Werner a fost trimis într-o misiune specială – a zburat până la Phoenix, după care s-a alăturat unui grup şi au mers cu automobilul până spre o destinaţie aflată la nord-vest de oraş. Membrilor al grupului li s-a spus să nu discute între ei, iar când au coborât din vehicul li s-a arătat locul prăbuşirii unei aeronave. Werner pretinde că din nisipul deşertului a văzut apărând un disc metalic cu diametrul de circa 9 metri. De asemenea, el a mai spus că pe parcursul perioadei cât a stat în zonă a văzut într-un cort medical trupul unei creaturi înalte de 1,20 metri, îmbrăcată într-un costum argintiu. Werner a fost dus înapoi, în Arizona, şi i-a cerut să semneze un contract oficial prin care se obliga să păstreze secret tot ceea ce văzuse şi auzise în timpul misiunii.

OZN, sau doar o simplă fotografie?

Abia în 1957 au fost date publicităţii date despre dovezile fizice ale prăbuşirii pe Pământ a unei nave extraterestre. Pe 18 septembrie jurnalistul Ibrahim Sued de la publicaţia braziliană „O Globo" a primit o scrisoare foarte ciudată. Era nesemnată, iar persoana care o scrisese pretindea că în timp ce era la pescuit, în apropierea oraşului Ubatuba, din São Paulo, a văzut o farfurie zburătoare care s-a prăbuşit în mare. Anonimul mai spunea că obiectul zbura cu o viteză extrem de mare, însă, cu toate acestea nu a atins apa, ci a explodat în aer. Omul a reuşit să adune fragmente din ciudatul obiect zburător, fragmente pe care le introdusese în plic. Bineînţeles, acestea au fost trimise imediat la un laborator pentru a fi analizate. Ministrul brazilian al agriculturii a declarat că fragmentele în cauză s-au dovedit a fi magneziu, într-o formă neobişnuit de pură. Rezultatele experimentelor făcute de către armata şi marina braziliană au rămas secrete.

Spre deosebire de alte zone, în America, atunci când este vorba de cercetarea unor cazuri legate de OZN-uri sunt implicaţi întotdeauna o grămadă de martori. Pe 9 decembrie 1965 sute de oameni au văzut un obiect ciudat străbătând cerul deasupra statului Ohio, Pennsylvania. Câţiva dintre martorii evenimentului au fost piloţi care au remarcat faptul că avioanele pe care le pilotau au fost zdruncinate de nişte turbulenţe de aer cauzate de un obiect ceresc neobişnuit. Timp de 6 minute oamenii s-au uitat la ceva ce semăna cu un meteorit care traversa cerul de la nord-vest către sud-est şi care părea că e pe punctul de a exploda. În realitate obiectul s-a prăbuşit într-o zonă împădurită a oraşului Kecksberg, unde a provocat un mic incendiu. Autorităţile locale şi pompierii nu au putut interveni pentru că au fost împiedicaţi de un specialist

militar care a ajuns imediat în zonă. Martorii au declarat că mai târziu au văzut nişte militari care au luat un obiect metalic rotund şi l-au pus pe platforma unui camion, după care l-au acoperit cu o prelată.

Inevitabil, evenimentul care s-a petrecut în nordul Mexicului, statul Chihuahua, şi reacţia autorităţilor nu au rămas neobservate. O mulţime de curioşi pretindeau că au obţinut documente care atestau faptul că pe data de 25 august 1974, un obiect neidentificat a fost detectat de două radare. Obiectul părea să fi intrat în atmosferă de pe orbită şi se îndrepta spre Statele Unite, dar în ultimul moment a virat brusc şi a dispărut undeva deasupra Mexicului. În acelaşi timp autorităţile mexicane au observat luminile unei aeronave care s-a pierdut în zonă. A doua zi echipele mexicane de căutare şi salvare au scotocit zona pentru a descoperi locul prăbuşirii, iar când l-au găsit au raportat faptul că, după toate probabilităţile fuseseră implicate două aeronave. În momentul în care s-a comunicat faptul că cea de a doua aeronavă este metalică şi are formă circulară s-a ordonat sistarea informaţiilor destinate presei. După unii autori, autorităţile americane au interceptat comunicările mexicane şi au trimis imediat echipe în zonă. Americanii au recomandat guvernului mexican să le accepte „ajutorul” în cercetarea evenimentului, însă autorităţile locale au ignorat oferta. Cu toate acestea americanii au decis să meargă la faţa locului. Echipele mexicane de salvare ridicaseră deja cele două aeronave, le încărcaseră pe nişte camioane şi se îndreptau către sud. Între timp forţele americane care s-au deplasat cu elicopterele au ajuns din urmă convoiul şi în acel moment s-a produs o tragedie. În mod absolut inexplicabil toţi cei care făceau parte din convoi au murit, aşa că echipa americană, care purta echipament de protecţie, a preluat misteriosul vehicul şi l-a transportat în Statele Unite într-un loc secret.

Nu exista nicio dovadă certă menită să ateste o reală activitate extraterestră, însă cercetătorii pretind că din ce în ce mai multe dovezi oficiale vin în sprijinul acestor supoziţii. Probabil că niciodată nu vom afla adevărul, însă adânc în catacombele agenţiei guvernamentale americane cu siguranţă se ascunde ceva.

26
Fenomenele extraterestre şi interceptările militare

Oriunde se produc, evenimentele UFO sunt întotdeauna asociate cu forţele armate. Mulţi sceptici sunt de părere că în fapt multe dintre pretinsele apariţii stranii reprezintă aparate de zbor secrete, sau bombardiere supuse testelor. Pe de altă parte s-au formulat teorii potrivit cărora Statele Unite colaborează cu forme de viaţă extraterestre. Numai în felul acesta, s-ar putea explica faptul că SUA a reuşit construirea unor arme extraordinar de sofisticate.

Unul dintre cei mai cunoscuţi militari, martor la multe evenimente cu OZN-uri, a fost comandantul Robert B. McLaughlin de la Marină. McLaughlin a absolvit şcoala de inginerie şi sisteme de ghidare şi proiectile în 1940. Pe vremea când activa ca specialist în rachete la Withe Sands (Nisipurile Albe), el însuşi a văzut un obiect zburător neidentificat. În luna mai a anului 1949, în timp ce supraveghea testarea unei rachete, a observat un obiect alb care zbura cu o viteză de aproximativ 1,5 kilometri pe secundă, la o altitudine de 40.000 de metri. Iniţial a crezut că este vorba de o rachetă experimentală, dar obiectul avea o viteză mult peste cea a oricărui vehicul cunoscut. El a mai observat totodată că obiectul nu lăsa în urmă nicio dâră de fum, sau alt fel de vapori, şi era foarte asemănător, ca formă şi mişcare, cu alte vehicule semnalate de conducerea unităţii.

Un an mai înainte, în ianuarie 1948, căpitanul Thomas Mantell zbura pe un aparat Mustang F-51, într-un grup de cinci avioane, deasupra statului Kentucky, când comandantul trupei i-a cerut să cerceteze obiectul straniu care se vedea ceva mai sus. În condiţii de vizibilitate bună Mantell a pornit către ţintă, însă în mod inexplicabil

aparatul s-a prăbuşit la pământ. Conform investigaţiilor care au urmat se crede că el s-a lovit de un balon experimental, numit „Skyhook” (Vultur), care zbura în derivă la mare altitudine. Această concluzie vine în contradicţie cu ultimul mesaj al lui Mantell, potrivit căruia se apropia de un obiect metalic masiv. Evenimentul nu a făcut decât să sporească agitaţia forţelor armate, care au mărit efectivul avioanelor de luptă în ideea de a fi pregătite pentru orice fel de interceptare a unei aeronave străine. Cât priveşte evenimentele legate de pierderile de avioane, acestea au fost învăluite în mare secret vreme de mulţi ani.

Aviaţia Britanică Regală nu are o istorie chiar atât de impresionantă legată de OZN-uri, în primul eveniment cu adevărat misterios fiind implicat un pilot american. Căpitanul William Schaffer pilota un aparat F6 deasupra Mării Nordului, când radarul a detectat un obiect necunoscut. Căpitanul a fost trimis să îl investigheze. Schaffer a reuşit să se apropie, însă după aceea a pierdut contactul vizual. Operatorii radar au observat aparatul lui Schaffer, precum şi celălalt obiect; pentru un moment pe ecranele radarelor cele două puncte s-au contopit, după care s-au separat din nou. Ulterior când au reuşit să ia legătura cu Schaffer, acesta era confuz. I s-a ordonat să aterizeze şi să aştepte un elicopter care să îl recupereze. Cei care au asistat la aterizarea lui Schaffer au observat faptul că avea carlinga deschisă, însă cu toate acestea el nu păţise nimic. Ulterior s-au aflat foarte puţine date cu privire la acest eveniment.

Unul dintre cele mai mediatizate şi fascinante evenimente în care a fost implicat un OZN a avut loc în Belgia. Pe 29 noiembrie 1989 sute de civili au raportat faptul că au văzut un obiect imens, de formă triunghiulară, de culoare gri închis, care a traversat cerul nopţii.

Privind cerul, dar adevărul este chiar acolo?

Întâmplarea a stârnit interesul opiniei publice şi din acel moment alte evenimente similare au fost semnalate în Europa. În 1990, două avioane belgiene F16 au interceptat un obiect zburător neidentificat care avea o viteză atât de mare încât radarele care l-au interceptat s-au blocat. După această întâmplare guvernul belgian şi forţele armate nu s-au sfiit să pună la dispoziţia publicului toate datele legate de eveniment şi chiar s-a dat un comunicat prin care autorităţile garantau opiniei publice că vor fi mai vigilente şi că nu vor mai fi luate prin surprindere. Treptat, ecourile întâmplării s-au stins, însă oamenii de ştiinţă au continuat, periodic, să informeze cetăţenii despre stadiul cercetărilor în domeniu.

Episoadele de acest gen nu fac decât să confirme teoria potrivit căreia forţele militare intră, într-adevăr, în

contact cu vehicule spaţiale aparţinând altor lumi. În ciuda explicaţiilor date de sceptici, relatarea acestor incidente, fondurile care se alocă pentru cercetarea lor şi pericolele la care sunt expuşi oamenii în timpul anchetelor, atestă faptul că autorităţile tratează subiectul întâlnirilor de gradul trei (cum sunt denumite întâlnirile cu fiinţe şi/sau vehicule aparţinând altor lumi) cu foarte multă seriozitate. În ceea ce priveşte autorităţile belgiene, ele pot părea oneste, însă ce şi cât anume ştiu cu precizie despre o posibilă invazie a extratereştrilor este o altă problemă. Între timp, diverse organizaţii militare încearcă să desluşească aceste mistere. Cert este că rapoarte foarte bine documentate, întocmite în urma incidentelor petrecute peste tot prin lume sugerează posibilitatea ca omul să se fi întâlnit într-adevăr cu obiecte zburătoare neidentificate.

ENERGII PĂMÂNTEŞTI
LOCURI CU SEMNIFICAŢIE MISTICĂ
27
Energia pământului

Unii oameni cred că Pământul este o sursă naturală de energie care se manifestă ca un câmp magnetic, sau ca un curent electric. Despre această putere nevăzută se consideră că poate să afecteze capacităţile corpului uman, chiar să dea naştere unor reacţii biochimice, atunci când oamenii se află în apropierea principalului punct energetic a Pământului. Aceste arii înzestrate cu capacităţi energetice particulare şi extraordinar de puternice sunt cunoscute şi sub denumirea de vârtejuri. Mulţi adepţi ai acestei teorii sunt de părere că zonele furnizează fiinţei umane energii benefice, despre care se spune chiar că pot întinerii. Ca o dovadă în sprijinul acestei teorii se poate invoca faptul că la popoarele antice speranţa medie de viaţă era mult mai mare. Despre aceste popoare se spune că ştiau să folosească energiile naturale, că îşi construiau aşezările în anumite locuri, acolo unde existau importante cantităţi de energie. Astfel de puncte ar fi complexul Stonehenge, Marea Piramidă de la Giza şi Nazca.

Cu cât ideea energiilor geofizice cuantificabile se dezvoltă din ce în ce mai mult, priza acestui subiect în rândul publicului creşte în progresie geometrică, alimentând imaginaţia. Conceptul liniilor energetice are o bază semnificativă, atât din punct de vedere istoric, cât şi din punct de vedere arheologic. Teoria energiilor pământului a fost fundamentată pe filosofiile Noii Ere. Mulţi pasionaţi ai genului au studiat subiectul din punct de vedere ştiinţific, în ciuda faptului că, prin anii ’60, 70 a generat multe idei „hippy”. Numeroşi oameni fac legătura între energiile pământului, liniile energetice şi însuşirile mistice, şi au, din punct de vedere ştiinţific, o oarecare dreptate. Cu toate acestea, ştiinţa nu este de acord cu

pasionaţii genului atunci când se aduce în discuţie cea mai puternică dovadă în sprijinul teoriilor enunţate mai sus. Cercetătorii empirici susţin că ei pot colecta energie pură şi foarte puternică din multe dintre locurile sacre, iar acesta este un fapt la fel de credibil ca şi existenţa căutătorilor. Descoperitorii de energii pământeşti susţin că cele mai importante centre de putere sunt toate zonele cu mare încărcătură de ioni negativi, acolo unde există un câmp/flux electric, magnetic şi electromagnetic neobişnuit. Căutătorii de energii pământeşti denumesc întregul fenomen „anomalii geofizice”, lucru cu care comunitatea ştiinţifică nu este de acord. Cu toate acestea, mulţi oameni de ştiinţă nu exclud posibilitatea existenţei unor surse de energie naturală neconvenţională, dar nu acceptă faptul că multe dintre aceste calităţi trebuie puse pe seama energiei pământului.

28
Cercurile din lanurile de grâu

Fenomenul cercurilor din lanurile de grâu este unul dintre cele la care noi ne referim ca fiind un mister relativ recent, dar astfel de forme apar practic pe câmpuri de peste 3.000 de ani. Uneori pot fi observate pe nisip, alteori pe gheaţă şi chiar pe zăpadă. Cinci mii de astfel de forme geometrice au apărut în peste 40 de ţări de pe întreg cuprinsul globului. Cu toate acestea, omul este departe de a le desluşi înţelesul. Unele dintre aceste semne sunt indubitabil nişte păcăleli, dar ce se întâmplă cu celelalte? Sunt ele mesaje din spaţiu, de la Planeta Mamă, sau poate din altă dimensiune?

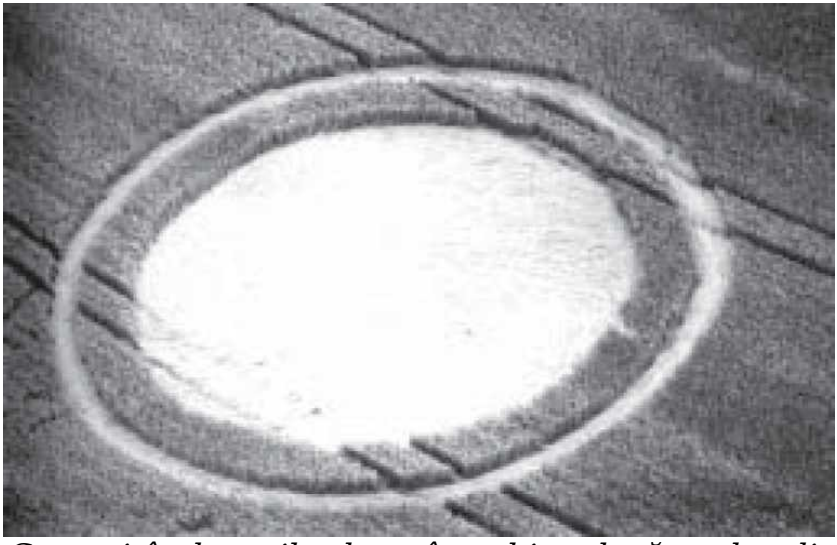

Cercuri în lanurile de grâu; chiar dacă multe dintre ele sunt false, diferenţa dintre acestea şi cercurile adevărate este evidentă.

Cei care au trăit la ţară, în special cei care au locuit de-a lungul liniilor energetice şi al canalelor de energie naturală au început să privească aceste forme care

apăreau în lanuri ca pe o parte a vieţii rurale, câţiva dintre ei fiind chiar martori atunci când au fost făcute. Ei au spus că o linie invizibilă a lovit lanurile cu o viteză extraordinară, culcându-le la pământ. După aceea, ajungând la un anumit punct, începeau să se rotească, în sensul acelor de ceasornic, lăsând spicele perfect aliniate. După ce se realiza o rotaţie completă, misterioasa forţă dispărea pur şi simplu. După dispariţia acelor forţe nicio tulpina nu se mai ridica, fără ca spicele să fie sfărâmate, toate rămânând definitiv culcate la pământ.

Cine şi cum a determinat apariţia acestor cercuri în lanuri este încă o întrebare care nu şi-a găsit răspuns. Sunt cunoscute poveştile despre OZN-uri şi lumini ciudate care se văd deasupra câmpurilor în nopţile de dinaintea apariţiei unor astfel de cercuri în lanuri. Multe poveşti sunt o păcăleală, dar aceasta poate fi uşor detectată, pentru că spicele sunt sfărâmate, câtă vreme în celălalt caz paiele rămân întregi. Mulţi oameni sunt convinşi că aceste apariţii se datorează vremii capricioase şi curenţilor de aer, care formează acele mici vârtejuri. Oamenii de ştiinţă continuă să studieze problema cercurilor din lanurile de grâu şi se speră că o abordare ştiinţifică şi raţională în acelaşi timp va duce în cele din urmă la dezvăluirea adevărului.

Probabil că cea mai rezonabilă explicaţie a acestor fenomene o constituie forţele pământului. Marea majoritate a celor mai cunoscute şi veritabile cercuri care au apărut în lanurile de grâu se află în Anglia, în zone istorice renumite pentru punctele foarte puternice de energie naturală. De asemenea, ele au mai fost semnalate în apropierea ruinelor vechilor cetăţi antice, a monumentelor funerare, a ansamblurilor de pietre, precum şi a statuilor reprezentând zeităţi ale fertilităţii, ceea ce sugerează apropierea de tradiţiile britanice moştenite. Într-adevăr, mulţi oameni pun toate aceste creaţii pe

seama forţei ancestrale a Pământului Mamă.

Un singur aspect al fenomenului cercurilor din lanurile de grâu este absolut indubitabil: efectul pe care îl au asupra echipamentelor electronice. În interiorul cercurilor absolut totul o ia razna. Aparatele de înregistrat cu bandă îşi măresc brust viteza, după care, în afara cercurilor, revin la parametri normali; echipamentele video aflate în perfect stare de funcţionare se dereglează fără un motiv anume şi chiar camerele de luat vederi înregistrează distorsiuni inexplicabile ale imaginilor. O reacţie asemănătoare o au şi asupra utilajelor agricole. În afară de faptul că mulţi fermieri şi-au văzut recolta culcată la pământ, nici echipamentul mecanic pentru recoltare nu mai funcţiona în apropierea cercurilor.

De asemenea, cercurile au un efect perturbator şi asupra oamenilor. Sunt experţi care afirmă că după ce au păşit în interiorul lor oamenii au trecut rapid printr-o serie de emoţii extreme. Unii, în anumite cercuri, au simţit că li s-a îmbunătăţit condiţia fizică şi vitalitatea, în timp ce alţii au avut ameţeli, migrene, au manifestat o oboseala exagerată şi stări de leşin. Au fost cazuri de oameni cu boli ce au necesitat un tratament îndelungat, care după ce au stat în interiorul cercurilor de piatră au declarat că simt o îmbunătăţire semnificativă a stării de sănătate, ba chiar că s-au vindecat.

Efectul asupra animalelor este la fel de impresionant. Caii şi pisicile, în special, devin foarte agitate în preajma cercurilor şi refuză să intre în interiorul acestora. Turmele şi păsările au fost văzute traversând cercurile în formaţie circulară, în timp ce unii câini s-au simţit pur şi simplu atraşi către centru doar pentru a se prăbuşi la pământ şi a adormi instantaneu.

Este regretabil faptul că unele persoane au vrut să inducă în eroare oamenii de ştiinţă creând cercuri false, pentru că acest fenomen merită cu adevărat să fie studiat.

Spre deosebire de imaginile rapide cu monştri, extratereştri şi fantome, cercurile din lanurile de grâu au o forţă care este încă necunoscută. Oamenii de la ţară ştiu foarte bine că, de secole, în lanurile lor există ceva, cu care au s-au obişnuit deja, dar pe care încă nu îl înţeleg.

29
Cristalele

Curentul New Age a indus o mare simpatie pentru obiectele înzestrate cu puteri şi energii deosebite, în special pentru cristale. Aceste atrăgătoare substanţe chimice solidificate stârnesc un viu interes şi au intrat pentru totdeauna în cultura tuturor popoarelor. Lumea celebrităţilor este plină de figuri proeminente, oameni cu spiritualitate dezvoltată care atestă extraordinara influenţă pozitivă a acestor cristale. Ei sunt convinşi de faptul că aceste substanţe captează şi controlează energiile din organism şi că au o influenţă pozitivă asupra stării fizice şi psihice. Au oare cristalele o astfel de putere magică asupra oamenilor, sau entuziasmul acestora este nefondat?

Despre cristale ca acestea mulţi spun că au misterioase puteri tămăduitoare.

Un cristal este o rocă, creată printr-un proces de solidificare într-o substanţă. Structura chimică atât de deosebită este dată de repetiţia regulată a unui anumit model de atomi şi molecule. Aceste modele sunt realizate sub imperiul unor forţe externe extraordinare. Ca şi fulgii de nea, care sunt rezultatul unui fenomen natural şi

fiecare în parte are un model unic, cristalele au diverse forme şi nu au limită numerică. Frumuseţea lor este pusă în valoare atunci când sunt folosite în industria modei şi ca bijuterii.

De-a lungul timpului cristalelor li s-au atribuit puteri magice, paranormale. Pentru că provin din pământ, popoarele antice credeau că în ele se găseşte puterea Pământului Mamă, îmbinată cu puterea soarelui, şi asta pentru că ele reflectă lumina într-un mod deosebit. Despre cristale s-a mai crezut, de asemenea, că pot arăta viitorul şi că, folosite într-un anumit mod, pot da oamenilor puteri supranaturale.

Adepţii moderni ai curentului New Age (Noua Eră) consideră că puterea cristalelor constă în capacitatea lor de a echilibra, calma şi tămădui organismele.

Ei sunt convinşi că prin cristale se canalizează energii pozitive, că acestea înlătură răul şi că vibrează pe anumite frecvenţe, lucru care contribuie la echilibrarea şi buna funcţionare a organismelor. Anumiţi lideri spirituali declară că energia diverselor cristale poate stimula expresivitatea, introspecţia, meditaţia şi chiar creativitatea.

Se spune că fiecare cristal în parte are o influenţă deosebită asupra corpului uman. Despre ametist, spre exemplu, se afirmă că este benefic pentru durerile de cap, pentru problemele ochilor şi părului, pentru echilibrarea nivelului de zahăr în sânge, pentru îmbunătăţirea abilităţilor fizice, atenuarea furiei, neliniştii şi coşmarurilor. Smaraldele se pare că îmbunătăţesc capacitatea respiratorie, echilibrează sistemul sangvin şi inima, alungă depresia şi insomnia şi reîntronează pacea, armonia, toleranţa şi dragostea. Şi, în cele din urmă, dar nu în ultimul rând, despre diamante se spune că asigură limpezimea în gândire şi încrederea în propriile forţe, ajută la clarificarea atitudinilor şi gândurilor, favorizează

prosperitatea, generozitatea şi dragostea. Nu există deci un motiv mai întemeiat pentru a oferi un astfel de cristal unei persoane apropiate.

În ultimii ani a devenit o modă să se monteze cristale preţioase în bijuterii, nu numai datorită calităţilor estetice, ci şi pentru a beneficia de capacităţile energetice ale acestora. Un chiropractician, Charles Brown, a inventat Scutul Bioelectric – o bijuterie care are cristalele aranjate într-o anumită formă ce asigură persoanei care o poartă protecţie împotriva tuturor forţelor electromagnetice dăunătoare ale lumii moderne cum sunt: telefoanele mobile, ecranele calculatoarelor şi liniile de electricitate. Se spune că acest scut a fost testat din punct de vedere medical şi că însăşi Chérie Blair, soţia premierului britanic, poartă unul din ele. Charles Brown susţine că prin schimbarea aranjamentului cristalelor în cadrul bijuteriei aceasta conferă protecţie pentru diferite situaţii. Din păcate, aceste teorii nu au o bază ştiinţifică, ci reflectă doar încrederea oarbă în aceste capacităţi. Scepticii spun că orice reacţie ar avea cristalele asupra fiinţei umane nu este decât rezultatul hazardului, sau mai bine zis al puterii gândului de a atrage îndeplinirea unei dorinţe, ori, este vorba de o autoamăgire, de un alt fel de efect placebo. Cu toate acestea cristalele au un rol destul de important în viaţa societăţii moderne. Ele sunt componente importante în electronică, optică, comunicaţii şi echipamente ultrasofisticate. Şi toate astea se datorează cu precădere acelei funcţii pe care cristalele o au cu adevărat. În 1880 Pierre şi Jacques Curie au descoperit că anumite cristale produc curent electric alternativ atunci când sunt comprimate. Această descoperire a fost numită „efectul pilei electrice” şi din acel moment cristalele au început să fie folosite în scopuri ştiinţifice. Cert este că pila electrică nu are influenţă asupra organismului uman, iar cristalele nu a protecţie împotriva bolilor, calamităţilor sau a

ghinionului. Asta însă nu le afectează frumuseţea, chiar dacă din punct de vedere ştiinţific cristalele nu au nicio putere magică.

30
Luminile Pământului

încă din timpuri străvechi oamenii au observat că din pământ ies uneori lumini ciudate. „Will o the Wisp”[2] sunt mici flăcări care răzbat din mlaştini şi păduri. Globurile luminoase reprezintă o formă ciudată a unui fenomen meteorologic, când presiunea aerului provoacă o sarcină electrică sub forma unui glob. Dar cea mai fascinantă lumină naturală este încă mai bizară. Oameni din întreaga lume au semnalat faptul că au văzut orbite luminoase care păreau să ignore toate legile cunoscute ale fizicii – explicaţiile pentru aceste apariţii nu au nicio logică. Teoriile actuale leagă aceste fenomene de energiile paradimensionale ale navelor extraterestre. Tot ce ştim este că aceste lumini par să iasă direct din pământ, motiv pentru care au fost numite Luminile Pământului. Cei care au văzut aceste ciudate apariţii strălucitoare au spus că trec prin tot spectrul de culori, de la alb strălucitor, la bleu, roşu şi chiar negru. De asemenea, martorii oculari susţin că sferele luminoase pot fi atât de mici cât o minge de tenis, sau mari cât o maşină, dar, indiferent de dimensiune, sunt perfect rotunde. S-au semnalat însă şi forme alungite.

Cei care au reuşit să vadă astfel de lumini suficient de aproape au spus că au trecut prin nişte stări destul de ciudate şi că au auzit un soi de zgomot bizar, un păcănit ca la focurile de artificii. Luminile se pot mişca în direcţii haotice, se pot desface în mai multe sfere care plutesc în formaţie, dar la rândul lor se deplasează pe orbite haotice. Luminile par totuşi să aibă o conexiune destul de puternică

---

2 Numele uzual pentru luminile despre care se spune că îndepărtează paşii călătorilor de la cărările bune spre mlaştinile periculoase. Despre aceste lumini există legende peste tot în Marea Britanie; foarte rar, luminile au un alt nume. (n.tr.)

cu formele geologice şi geografice pentru că zăbovesc în jurul lacurilor, al munţilor şi al crestelor pleşuve.

Una dintre cele mai impresionante întâmplări de acest gen a avut loc la Hessdalen, Norvegia, la începutul anilor ’80. În noiembrie 1981 populaţia din zonă a văzut nişte lumini stranii care ieşeau din vale. Acestea aveau tot felul de forme, de la aceea a unui glonte, până la triunghiuri, iar în marea lor majoritate erau de culoare albă şi galbenă. Numărul sesizărilor a fost atât de mare încât guvernul norvegian a trimis până la urmă doi ofiţeri ai forţei aeriene pentru a cerceta fenomenul. La începutul anului 1984 pasionaţii genului SF din Suedia şi Norvegia au demarat Proiectul Hessdalen, un studiu ştiinţific al văii, care urma să se desfăşoare pe o perioadă de o lună de zile. Asta presupunea o documentare prealabilă în ceea ce priveşte proprietăţile luminilor pământului şi, de asemenea, înregistrarea acestora pe peliculă sau bandă video. Astfel, sau revăzut toate teoriile formulate încă din perioada anilor ’60, când aceste lumini erau asociate cu cutremurele şi faliile continentale. Nu s-a găsit însă niciun studiu mai aprofundat, deoarece întotdeauna a prelevat interesul faţă de extratereştri şi OZN-uri. Relaţionarea ştiinţifică dintre lumini şi pământ a făcut posibilă studierea cu seriozitate a acestui fenomen. Şi cea mai autorizată persoană în domeniu este Paul Devereux, cel care practic a inventat termenul de „Luminile Pământului”. Devereux a călătorit peste tot în lume pentru a putea studia acest fenomen sub toate formele de manifestare şi a face distincţia între luminile autentice şi cele false. Concluzia lui a fost că fenomenul are o bază reală.

Luminile pământului dansând deasupra fiordului norvegian. Probabil fenomenul este asemănător cu originalele Lumini ale Nordului.

Devereux, împreună cu mulţi alţi membri ai comunităţii ştiinţifice cred că este posibil ca luminile să aibă o strânsă legătură cu energiile acumulate în scoarţa pământului. Prin analogie cu presiunea atmosferică scăzută care provoacă furtuni şi fulgere, presiunea acumulată sub scoarţa pământului generează reacţii la fel de impresionante. Se pare că în timp ce plăcile tectonice se ridică şi coboară, energiile se eliberează în special prin zonele aflate de-a lungul liniei faliei şi în punctele cu maximă concentraţie minerală, sau cu mare densitate de roci. S-a descoperit că multe din evenimentele de acest gen, apariţia unor sfere luminoase, s-au produs în zone unde recent s-au evidenţiat margini de falii, sau cu puţin timp înaintea unor cutremure.

Mai există, de asemenea, teorii care sugerează faptul că luminile ar putea fi, în fapt, ledurile unor nave extraterestre care aterizează pe pământ. Ipoteza porneşte de la constatarea că unele dintre persoanele care au fost victimele unor răpiri de către extratereştrii au afirmat ulterior că în acele momente au văzut figuri strălucitoare asemănătoare. Alte persoane sunt convinse că au însuşiri paranormale, care le permit să creeze o punte de legătură între lumea noastră şi alte dimensiuni. Unii martori pretind că au auzit voci şi că au avut vedenii după ce au văzut luminile pământului. În ambele cazuri este vorba de efectul pe care l-au avut variaţiile magnetice asupra creierului, care s-a dovedit destul de puternice. Majoritatea experţilor consideră că fluctuaţiile magnetice extreme, cauzate de forţele tectonice conflictuale, necesare apariţei luminilor pământului, pot produce persoanelor aflate în imediata apropiere leziuni serioase ale creierului, care pot explica halucinaţiile. Efectul asupra martorilor, chiar dacă nu este periculos, poate fi considerabil.

Una dintre cele mai cunoscute arii de manifestare a fenomenului de apariţie a luminilor pământului, o reprezintă Longendale Valley din Marea Britanie, mai precis Peak District. Sean Wood este un localnic care a văzut aceste lumini de peste 30 de ori în 16 ani. Pentru a le imortaliza ceea ce a văzut, el s-a apucat de pictură peisagistă. În absolut toate picturile lui, într-un colţ al câmpului sau într-o parte a văii plutesc câteva mici sfere strălucitoare. El nu-şi poate explica apariţia luminilor pământului, dar o acceptă ca pe un fenomen natural.

31
Liniile energetice

Termenul de „linie energetică” (ley-lines) a fost inventat de omul de afaceri britanic Alfred Watkins. În 1921, în timp ce studia diverse hărţi a observat că foarte multe aşezări antice şi sacre pot fi plasate pe o linie dreaptă care traversează continentul. În momentul în care a început să aprofundeze acest subiect Watkins a descoperit că nu numai după aşezări situate în puncte bine definite, ci şi după urme fizice vizibile la nivelul solului, pot fi trasate mai multe astfel linii energetice. Ele sunt peste tot, pe două sau mai multe mile distanţă, iar punctele de referinţă le reprezintă bisericile antice, ansamblurile megalitice, cercurile de piatră, precum şi cimitirele antice. În 1922 Watkins a publicat cartea „Primele atestări ale poporului britanic”, în care îşi expune reflecţiile sale asupra acestui subiect, al liniilor energetice. Ceva mai târziu, în 1952, el publică o lucrare de cercetare intitulată „Cea mai veche linie energetică” în care prezintă pe larg toate descoperirile sale referitoare la acest nou fenomen.

Watkins utilizează termenul de „linii energetice” (ley-lines), sau simplu „leys”, inspirat de vechiul cuvânt saxon pentru drum luminos. În fapt el este de părere că omul neolitic avea o tehnică specială pentru crearea unor căi de acces lungi şi drepte şi folosea aceste linii ca drumuri comerciale. Watkins şi-a formulat teoria pornind de la ideea că multe dintre zonele străbătute de aceste drumuri au devenit locuri sacre. În timp, drumurile n-au mai fost folosite şi au ajuns în paragină, rămânând doar nişte semne distinctive. De asemenea, el crede că mulţi dintre locuitorii acestor aşezări au fost mai târziu creştinaţi, drept pentru care au lăsat în urma lor o mixtură extrem de interesantă de artefacte antice şi altele relativ mai recente.

În ciuda faptului că s-a dovedit că aceste căi urmau

linii perfect drepte, ceea ce însemna că treceau de-a dreptul prin păduri, se căţărau prin munţi, coborau prin văi şi dealuri, Watkins nutrea convingerea că drumurile respective erau comerciale. În 1929 el a încetat să se mai refere la aceste drumuri cu denumirea „vechile linii energetice”, spunându-le simplu „anticele drumuri drepte”. Watkins a murit în 1935, însă ideile sale au continuat să stârnească interesul publicului. Curând s-a înfiinţat un Club al Urmelor Drepte, din care făceau parte numeroşi entuziaşti care au demarat, cu foarte mult avânt, propriile cercetări. Mulţi dintre cei interesaţi, care au cercetat subiectul, au fost de părere că dificultatea drumurilor, faptul că în afară de porţiunile netede existau şi zone extrem de abrupte, excludeau posibilitatea ca acestea să fie rute comerciale.

În 1936 scriitorul britanic Dion Fortune a formulat pentru prima dată teoria potrivit căreia aşezările antice ar putea fi legate prin linii trasate de misterioase forţe cosmice. Fascinat de teoriile franţuzeşti şi germane despre căutătorii empirici de apă şi alte minerale, în 1938 unul din membrii Clubului Urmelor (Liniilor) Drepte, Arthur Lawton, a încercat să continue teoriile lui Watkins. Ca atare, el a acreditat ideea că liniile energetice pot fi o dovadă pentru căutătorii empirici de apă şi/sau alte minerale.

În timpul celui de al doilea război mondial Clubul Liniilor Drepte şi încetat activitatea, dar în anii ’50 noi idei au înflăcărat conştiinţa publică. Tot mai multe cărţi, care aveau ca subiect întâlnirile cu fiinţe şi/sau vehicule extraterestre, din Franţa şi America asociau fenomenul farfuriilor zburătoare cu liniile trasate de nişte forţe cosmice. În 1961, un pasionat al genului, britanicul Tony Wedd, un fost pilot, şi-a făcut publică teoria potrivit căreia liniile în discuţie sunt în fapt căi magnetice pentru aterizarea pe pământ a navetelor extraterestre. Evoluţia

modernă a cercetărilor în domeniul liniilor energetice a început cu adevărat abia în 1969, când un alt pasionat de acest subiect, John Michel, a scris „Privire pe deasupra Atlantidei”, o carte în care îmbină liniile energetice, energiile pământului, fenomenul farfuriilor zburătoare şi matematica antică. În anii ’60 şi '70 s-au expus tot felul de teorii în maniera „New Age” (Noua Eră), iar liniile energetice au început să fie asociate în mod automat cu liniile magnetice, farfuriile zburătoare, precum şi cu alte experienţe fizice straniii.

Fenomenul s-a răspândit pe tot cuprinsul globului, în timp ce pasionaţii New Age acreditau ideea forţelor cosmice şi a extratereştrilor prietenoşi. Mai mult chiar, în oraşul Seattle, SUA, s-a făcut o donaţie pentru un grup de căutători de apă şi/sau alte minerale ce urmau să alcătuiască o hartă a acestor linii pentru zona oraşului. Într-o anumită măsură ei au ratat punctul original al acestor linii, cu alte cuvinte ei au trasat rute care conectau între ele lăcaşurile de cult. În realitate, Statele Unite au propria versiune a stilului de linii Watkins. Băştinaşii americani din tribul „Spiritul Liniilor”, care există în întreaga Americă, sunt convinşi că deţin secretul căilor sacre din antichitate. Modele similare se găsesc şi în Mexic, ceea ce sugerează că liniile de la Nazca pot fi variaţiuni ale aceleiaşi teme.

Totuşi, adevărata semnificaţie a acestor linii rămâne necunoscută. Toate aceste idei auxiliare au dus la formularea altor teorii, aşa încât s-a ajuns la situaţia în care câţiva oameni au reuşit să descopere mai multe linii decât Alfred Watkins. Concepţia lui este recunoscută totuşi ca fiind ideea de bază, care, deşi a avut viaţă scurtă, rămâne cea mai plauzibilă. Ar fi regretabil să se ajungă la situaţia în care fenomenul liniilor energetice să fie sinonim cu ideile extremiste ale Noii Ere pentru că are o bază istorică şi geografică ce nu a fost încă studiată.

32
Triunghiul Bermudelor

Bermudele, sau Triunghiul Diavolului este o zonă din Oceanul Atlantic, în sud-estul Statelor Unite, o zonă asociată cu misterioasele dispariţii ale navelor – percepţia populară este aceea că nenumărate vapoare şi avioane şi-au găsit inexplicabil sfârşitul. Triunghiul se întinde de la insula Bermuda până la Miami şi mai apoi Puerto Rico şi se spune că ascunde un secret supranatural. După ce s-au semnalat câteva dispariţii mai importante mass-media a transformat zona într-un fel de mit al lumii moderne. Chiar şi termenul de „Triunghiul Bermudelor” a fost lansat într-o revistă SF. Este oare adevărat că oceanul dispune în acea zonă de puteri necunoscute care influenţează în rău destinul marinarilor şi al aviatorilor, sau acest mister doar rodul imaginaţiei?

Cea mai faimoasă dispariţie în triunghi este aceea a Zborului 19, din ziua de 5 decembrie 1945. Un escadron alcătuit din cinci aparate de zbor – bombardiere torpiloare Avenger, a plecat de pe baza Lauderdale, Florida, pentru a efectua o misiune de rutină deasupra insulei Bimini. În total zburau 14 oameni, toţi studenţi, în afara comandantului, locotenentul Charles Taylor. După aproximativ o oră şi jumătate de la începerea misiunii operatorii radio au receptat un mesaj din partea comandantului Taylor care spunea că, deşi nu-i funcţionează radarul, este convins că se află deasupra localităţii Florida Keys. A fost sfătuit să vireze spre nord, aşa încât să ajungă din nou deasupra continentului. În realitate el era deasupra insulelor Bahamas, iar încercarea lui de a se îndrepta spre nord-nord-est l-a îndepărtat şi mai mult de continent. O furtună puternică a provocat defecţiuni severe la sistemul de comunicare al aparatului în care se afla locotenentului, care se pare că a fost nevoit

să cedeze conducerea escadronului unui alt pilot.

Contactul radio cu escadronul s-a întrerupt şi imediat a fost trimis un avion de căutare care să-i ghideze pentru a-i putea readuce acasă. Dintre cele trei aparate trimise să salveze şi să recupereze Zborul 19, unuia i s-a defectat sistemul de comunicare din cauza gheţii depusă pe antenă, unul pur şi simplu nu a avut noroc să-i găsească, iar cel de al treilea a se pare că a explodat la scurt timp după decolare. Escadronul 19 nu a mai fost niciodată recuperat. Se presupune că s-au prăbuşit în apele învolburate ale oceanului după ce li s-a consumat tot combustibilul, după care, având în vedere că aparatele erau destul de grele, s-au scufundat imediat. Iniţial, în rapoartele Marinei Statelor Unite dezastrul a fost provocat de confuzia comandantului, însă în urma apelului familiei locotenentului Charles Taylor concluzia a fost schimbată, verdictul final fiind acela de „cauze necunoscute”. Zborul 19 nu este singura dispariţie semnificativă. Nava rusească Cyclops şi nava comercială Sulphur Queen au dispărut şi ele fără urmă în apele din Triunghiul Bermudelor.

Legenda Zborului 19 a stat la baza filmului lui steven spielberg „Close Encounters of the Third Kind” (Întâlnire de gradul trei). Într-adevăr, unele teorii acreditează ideea că în apele din zona Bermudelor se află o navă spaţială extraterestră, care este cauza acestor dispariţii. De asemenea, au mai fost luate în considerare şi alte idei fanteziste potrivit cărora în acea zonă ar exista tehnologia extrem de avansată şi necunoscută a atlanţilor, sau că ar fi vorba de o creatură marină demonică. Unii autori au afirmat că este posibil ca acea zonă în formă de triunghi să fie o poartă către o altă dimensiune. Misterioasele dispariţii au mai fost puse şi pe seama unor fenomene ciudate pentru o zonă oceanografică, cum ar fi un imens nor de metan care îşi avea originea într-o pungă de pe fundul oceanului.

În realitate, zona are o calitate care poate explica aceste dispariţii. Spre deosebire de oricare altă parte a lumii – separat de Triunghiul Dragonului aflat în apropierea Japoniei – aici, radarele se dereglează şi nu mai indică Nordul magnetic. Acesta poate fi factorul care contribuie la legenda Triunghiului. Paza de coastă a Marinei SUA este însă de părere că dispariţiile sunt provocate de un amestec de cauze naturale şi greşeli umane. În această zonă există un trafic intens, atât pe apă, cât şi aerian, la care participă mulţi amatori de senzaţii tari. Curenţii foarte puternici, precum şi condiţiile meteo extrem de imprevizibile pot contribui la avarierea ambarcaţiunilor, fie ele mai mari sau mai mici, favorizând îndepărtarea urmelor de îndată ce acestea au fost distruse.

Totodată este interesant de remarcat faptul că paza de coastă nu consideră că zona care are probleme deosebite în ceea ce priveşte incidentele şi accidentele. Un cercetător care a examinat toate dispariţiile survenite în zonă a ajuns la concluzia că zvonurile şi înfloriturile au denaturat realitatea, îngreunând înţelegerea adevăratelor cauze din spatele evenimentelor. De asemenea, companiile de asigurări, cum este Lloyd din Londra, au dovezi care atestă faptul că zona numită Triunghiul Bermudelor nu este mai periculoasă decât oricare altă cale maritimă din alt colţ al planetei. Cu toate acestea, mitul Triunghiului Bermudelor a pătruns atât de adânc în conştiinţa publică încât cu siguranţă va dăinui veşnic, atâta vreme cât autorii de literatură SF îl folosesc drept sursă de inspiraţie pentru tot felul de întâmplări misterioase.

33
Triunghiul Dragonilor

Triunghiul Bermudelor, asociat în mod nefericit cu dispariţii de nave şi avioane, este cunoscut în întreaga lume. Mai puţin cunoscută este o zonă dinafara coastei de vest a Japoniei care are o istorie la fel de tenebroasă. Este o zonă pe unde marinarii japonezi se tem să se avânte; ei o numesc „Ma-no Uni”, în traducere însemnând „Marea Diavolului”. Legenda spune că un dragon imens şi foarte nervos iese din cotloanele lui din adâncuri pentru a-i prinde pe toţi marinarii nefericiţi care se încumetă să treacă pe acolo. Marinarii japonezi vorbesc adesea despre întâmplări înspăimântătoare petrecute în zonă, despre zgomote teribile şi lumini roşii oribile. Ei cred în existenţa unei creaturi extrem de puternice care trăieşte într-un palat imens de sub ape. Marinarii numesc acest monstru „Li-Lung”, respectiv „Dragonul rege al mării vestice”, şi spun că are vizuina decorată cu epavele corăbiilor pe care le-a capturat.

Această zonă ciudată se întinde din vestul Japoniei până la insula Yap, în sud, şi Taiwan către vest. Ca şi în cazul Triunghiului Bermudelor, în zonă sau înregistrat numeroase evenimente ciudate. În realitate însă această zonă prezintă extrem de multe asemănări cu „verişoara” ei occidentală. Ambele zone sunt cunoscute pentru schimbările climaterice extreme, fenomene de apariţie inopinată a ceţii, valuri foarte mari în timpul fluxului, vârtejuri şi uragane şi, bineînţeles, ambele zone au curenţi foarte puternici. Dar, cu adevărat cea mai mare şi mai teribilă asemănare o constituie cazurile inexplicabile de scufundări şi dispariţii. Spre sfârşitul anilor ’40, ca urmare a numărului mare de nave dispărute fără urmă în regiune, guvernul japonez declară aria ca fiind una periculoasă, după care la începutul anilor ’50 decide să expedieze o

navă care să cerceteze zona. În ciuda faptului că vizibilitatea era extraordinar de bună şi marea deosebit de calmă, Kiao Maru No.5 a dispărut fără urmă pe data de 24 septembrie 1952. Întregul echipaj compus din 22 de oameni şi 9 oameni de ştiinţă a pierit, iar nava nu a mai fost găsită.

Pentru japonezi aceste dispariţii stranii sunt normale, ele se petrec încă din timpuri străvechi şi continuă să se întâmple şi în prezent. Indiferent dacă există sau nu un dragon, explicaţiile teribilului secret al oceanului sunt încă pe fundul apei.

34
Insula Paştelui

Insula Paştelui, sau Rapa Nui, este situată în Oceanul Pacific, la aproape 2300 de mile în vestul coastei Perú. Formată în urma unei erupţii a unui vulcan aflat pe fundul oceanului, este separată de celelalte insule polineziene de o mare întindere de apă. Insula în sine măsoară 72 kilometri pătraţi şi are trei cratere vulcanice care acum sunt lacuri în jurul cărora s-au format pe cale naturală minunate zone fertile. Restul insulei este arid şi dezolant. Dar lucrurile nu au stat întotdeauna aşa. Există dovezi evidente care atestă faptul că aceste locuri s-au remarcat cândva prin bogăţia florei şi faunei.

Statuile de pe Insula Paştelui. Originea poporului care a creat aceste statui rămâne învăluită în mister.

Sunt aceste statui de pe Insula Paştelui omagii aduse strămoşilor, sau reprezintă gardienii insulei?

Lumea a aflat pentru prima dată despre Insula Paştelui atunci când a descoperit-o amiralul danez Jakob Roggeveen, în sâmbăta Paştelui din anul 1722. Când a

acostat a găsit o populaţie băştinaşă canibală, care trăia în peşteri şi în colibe rudimentare. Amiralul a fost impresionat de imensele sculpturi în piatră, numite „moai”, care împrejmuiau insula ca nişte gardieni. Cercetări recente au dezvăluit faptul că sunt sute de astfel de statui imense, care au între 4 şi 8 metri înălţime, şi care cântăresc până la 20 de tone. Cea mai mare dintre ele are circa 20 de metri înălţime şi cântăreşte 90 de tone. În momentul în care Roggeveen a păşit pe insulă multe dintre aceste figuri fuseseră deja doborâte la pământ de către forţele naturii.

Originea rasei umane de pe Insula Paştelui este o altă problemă controversată. Următorul vizitator după Roggeveen a fost căpitanul James Cook. Spre deosebire de predecesorul său, căpitanul Cook a putut comunica cu populaţia băştinaşă pentru că la bordul navelor sale avea marinari Hawaieni care le înţelegeau limba. De aici se poate trage concluzia că ei vorbeau limba polineziană şi, într-adevăr, s-a ajuns la un oarecare consens în ceea ce priveşte faptul că populaţia de pe Insula Paştelui provine dintr-un îndepărtat trib polinezian. Pe această temă mai există o teorie celebră potrivit căreia neamul a ajuns acolo de undeva din America de Sud, deoarece pe insulă s-au găsit cartofi dulci şi un soi de plante despre care se crede că puteau fi aduse numai de pe acest continent. De asemenea, trebuie avute în vedere similitudinile dintre cultura americană preincaşă şi elemente ale civilizaţiei de pe Insula Paştelui ai căror locuitori se presupune că au stabilit legături comerciale timpurii între Insula Paştelui, America de Sud şi Insulele Polineziene.

Este foarte probabil ca populaţia de pe Insula Paştelui să fi ajuns pe această insulă cândva pe la mijlocul primului mileniu după Hristos şi să-şi fi construit statuile imediat după aceea. Prima generaţie care s-a stabilit pe insulă a pus la punct o tehnică foarte precisă de dislocare

a marilor blocuri de piatră din pereţii craterelor vulcanice. Utilizând un sistem de frânghii şi buşteni ei aşezau piatra numită moai pe o platformă funerară numită „ahu”, sub care se aflau îngropate rămăşiţele celor morţi. În timp ce unii specialişti cred că statuile de piatră acţionau ca un talisman, păzind şi protejând populaţia de spiritele celor morţi, alţii consideră că insularii au ridicat statuile pur şi simplu din plăcerea de a le construi. Arheologii au mai descoperit nişte table din lemn, pe care le-au numit „plăcuţe vorbitoare”, deoarece cuprindeau texte în care erau descrise ritualurile religioase ale vechii culturi.

Povestea Insulei Paştelui este arhetipul insular al paradisului pierdut. Când primii polinezieni au ajuns pe acest pământ, insula era de o frumuseţe naturală extraordinară. Existau păduri întinse, lanuri de trestie de zahăr, fructe exotice şi suficiente resurse de carne. În aceste condiţii este firesc că populaţia s-a dezvoltat. Au construit case şi s-au bucurat de viaţă, dar aproximativ prin anul 1500 d.Hr. un alt trib, numit „Makemake”, sau „Cultul omului pasăre”, a venit de peste mări şi i-a exterminat. Curând după aceea insula a devenit suprapopulată, situaţie la care s-a adăugat gestionarea defectuoasă, astfel că s-a ajuns la epuizarea recoltelor şi a resurselor naturale. Clanurile şi triburile sau învrăjbit unele împotriva altora, legendele insulei cuprinzând referiri la o bătălie între triburile „cu urechi lungi” şi cele „cu urechi scurte".

În aproximativ două secole Insula Paştelui a fost devastată de populaţia sălbatică pe care a găsit-o Roggeveen. Viaţa insularilor s-a deteriorat din ce în mai rău, iar conflictele inter-tribale au continuat până în 1862, când mai multe corăbii au acostat pe malul insulei şi au luat în sclavie sute de insulari, pentru a-i duce să muncească în industria peruviană. Din păcate, insularii nu au fost rezistenţi la bolile de pe continent şi s-au

îmbolnăvit rapid. Mulţi dintre ei s-au întors pe insulă, aducând cu ei şi bolile nefaste. Pojarul şi lepra au redus populaţia Insulei la numai 111 persoane, în 1877. Misionarii europeni au muncit din greu pentru a-i ajuta pe insulari să supravieţuiască. Din păcate, multe dintre secretele ciudatelor statui de pe insulă s-au pierdut pentru totdeauna.

35

Piramidele de la Gizeh

Vechii egipteni credeau că după moarte sufletul, sau spiritul, continuă să trăiască într-o altă dimensiune. Ei îşi îngropau regii faraoni, pe care îi considerau zeităţi în viaţă, cu toate comorile şi obiectele pe care le credeau necesare unei vieţi confortabile după moarte. De asemenea, ei le îmbălsămau corpurile pentru a se asigura că rămăşiţele lor pământeşti vor fi conservate, indiferent de soarta care i-ar aştepta. Esenţială pentru demonstrarea importanţei persoanei decedate era construirea unor ansambluri mortuare impresionante. Asta pentru a ajuta şi la transcenderea spiritului către următoarea dimensiune în lumea cerurilor. Cele mai cunoscute şi enigmatice dintre aceste construcţii sunt piramidele egiptene, dintre care se remarcă prin conotaţiile sale mistice Marea Piramidă a lui Keops de la Gizeh. Sunt mulţi cei care se întreabă dacă aceste structuri sunt într-adevăr doar monumente funerare, sau ascund unul dintre cele mai mari secrete ale civilizaţiei.

Piramidele Egiptului exercită o atracţie deosebită asupra oricui le vede.

Într-adevăr reflectă oare poziţia şi planul piramidelor harta cerească a stelelor aşa cum era ea în urmă cu 5.000 de ani?

Piramidele au fost înălţate între anii 2800 şi 2200 înainte de Hristos. Prima s-a construit în timpul Regelui

Zoser, în Saqqara, aproape de Memphis. Structura a fost concepută cu şase rânduri de loje şi nu este chiar o piramidă în adevăratul sens al cuvântului, ci primul monument menit să adăpostească bunurile şi rămăşiţele regelui. În secolele care au urmat Regele Sneferu şi-a comandat propriile piramide, în număr de trei. Cea de la Maidum este cunoscută sub denumirea „Piramida falsă" pentru că a fost abandonată la mijlocul proiectului, din cauza unei erori structurale. Cea de a treia, numită „Piramida de nord a lui Sneferu", a fost construită alături de „Piramida înclinată" şi este cunoscută ca fiind prima construcţie autentică de acest gen.

Cea mai impresionantă structură rămâne cea care a fost finalizată în jurul anului 2500 î.Hr. de Regele Keops la Gizeh, aflată la 16 kilometri mai la sud de oraşul pe care astăzi îl cunoaştem sub numele de Cairo. S-au folosit peste 400 de constructori şi mai multe zeci de mii de muncitori pentru a se edifica „Marea Piramidă" a cărei înălţime atinge circa 140 metri. Se crede că a fost nevoie de mai bine de 30 de ani pentru excavarea şi asamblarea celor două milioane şi jumătate de blocuri de calcar care cântăresc în total peste şase milioane de tone. Baza piramidei acoperă o suprafaţă de peste 15 hectare. Se pare că s-a acordat cea mai mare atenţie construirii piramidei lui Keops pentru că celelalte, care au fost executate pentru Kephren şi Mycerinus, sunt calitativ inferioare.

În designul Marii Piramide se regăsesc multe aspecte fascinante. Laturile sale sunt aliniate de la nord la sud şi de la est către vest cu o precizie de o zecime de grad. Baza este aproape perfect pătrată, eroarea marginilor fiind de numai 17 centimetri, în timp ce la pavajul din jurul structurii aceasta este de numai 2, 5 centimetri. Spre deosebire de celelalte piramide, aceasta are mai multe încăperi şi coridoare, dintre care unul ascendent, numit chiar „Pasajul ascendent", de 100 de metri, îndreptat cu

precizie către nord. După toate probabilităţile piramida a fost concepută ca un mare monument menit să adăpostească trupul şi comorile Faraonului Keops, chiar dacă atunci când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima dată în piramidă, în anul 820 d.Hr., nu a găsit nimic. Al Mamun a descoperit că intrarea în camera faraonului era blocată de trei blocuri imense de granit pe care el şi echipa lui le-au tăiat. Mare le-a fost surpriza când, după ce au intrat în marea cameră, s-au trezit în faţa unui sarcofag de piatră… gol.

Ce s-a întâmplat cu marea piramidă după ce a fost terminată, şi în ce măsură este corectă presupunerea că aceasta urma să fie un monument funerar, nu se ştie noi până în zilele noastre. În absenţa unor dovezi concludente care să ateste desfăşurarea unei ceremonii funerare în interiorul construcţiei, au apărut o mulţime de teorii fanteziste. Sunt păreri potrivit cărora Marea Piramidă a fost construită de însuşi Dumnezeu, ca o altfel de Biblie, una de piatră, sau ca un depozitar al tuturor înregistrărilor referitoare la trecut, prezent şi viitor. Potrivit aceloraşi teorii diversele căi de acces, pasaje şi coridoare reprezintă repere istorice în timp, iar intersecţiile dintre acestea marchează marile evenimente. În opinia celor care au formulat aceste ipoteze, naşterea lui Hristos şi cele două războaie mondiale se presupune că sunt reprezentate de-a lungul acestor căi. Adepţii teoriilor respective spun că se poate vedea, de asemenea, o a doua pogorâre a Divinităţii în 1881, precum şi sfârşitul lumii în 1953. Pe baza măsurilor piramidei s-au efectuat şi studii matematice menite să acrediteze ideea că în perioada în care s-au realizat construcţiile se cunoştea adevărata valoare a numărului „pi” şi că, de asemenea, totul s-a construit folosindu-se inch-ul.

Gardianul piramidelor: *Sfinxul, astăzi la fel de enigmatic cum a fost şi pentru strămoşii noştri*.

În conformitate cu o teorie populară, apărută la sfârşitul secolului XX că Marea Piramidă a fost construită de vizitatorii extratereştrii. S-a afirmat chiar că extratereştrii au făcut totul, de la crearea rasei umane, până la ridicarea piramidelor, ca repere menite să-i ajute la aterizare cu ocazia următoarei lor vizite pe Pământ. O altă idee des vehiculată este cea formulată de Robert Bauval şi

Adrian Gilbert, numită „Teoria Orion”. Potrivit acesteia, piramidele de la Giza sunt o reprezentare, în oglindă, a celor trei stele ale constelaţiei Orion Nebula. Mai mult, se presupune că săgeţile găsite în interiorul Marii Piramide au legătură cu importantele constelaţii astronomice vizibile la momentul construcţiei piramidei. Adepţii teoriei Orion mai susţin că egiptenii antici sunt descendenţii direcţi ai vizitatorilor extratereştri şi că deţin unele dintre cunoştinţele lor. Astfel s-a ajuns la presupunerea că scopul esenţial al designului interior ar fi acela de a orienta spiritele celor morţi înapoi către stelele de unde au venit.

Multe dintre teoriile referitoare la „astronauţii antici” pornesc de la premisa că piramidele au fost construite cu aproximativ 10.000 de ani în urmă, şi nu cu numai 5.000 de ani în urmă, cum susţin istoricii. Alte teorii încearcă să acrediteze ideea că nu extratereştrii au construit piramidele, ci o civilizaţie umană acum dispărută. Un scriitor, Edgar Cayce, susţinea că piramidele au fost construite de către atlanţii călători, aproximativ în anul 10.000 înainte de Hristos. Nu se ştie cum, dar ideea sa că în designul piramidelor atlanţii au prevăzut cea de a doua pogorâre a lui Hristos în 1998, a scăpat opiniei publice. Mai este o teorie potrivit căreia concepţia care a stat la baza construirii piramidelor este greşită. Susţinătorii ei afirmă că, în timp, calitatea construcţiilor s-a deteriorat, şi asta pe măsură ce rasa care le-a ridicat se stingea.

Marea Piramidă a fost explorată şi studiată mai mult decât oricare altă structură antică din Egipt, şi de fiecare dată s-a mai găsit un element nou. În 1954, în partea de sud, s-a descoperit o cavitate necunoscută până atunci şi sigilată. În ea s-au găsit 140 de bărci din cedru, care este posibil să fi fost puse acolo pentru a fi folosite de rege în călătoria sa de după moarte. Tehnica ultramodernă din ultimii ani a permis efectuarea unor cercetări care până acum nu au fost posibile. Cu toate acestea teoriile

fanteziste şi, miturile sunt mai actuale ca oricând. Şi asta pentru că NASA – care a colectat date noi cu ajutorul sateliţilor spaţiali – refuză să le publice, iar guvernul egiptean păstrează secretul în privinţa datelor obţinute în urma excavărilor adânci pe care le-a efectuat. Pentru lumea întreaga misterul Marii Piramide de la Gizeh este la fel de nepătruns ca acum un mileniu, când Califul Abdulah al Mamun a intrat pentru prima dată în interiorul acesteia.

@36
Complexul arheologic de la Stonehenge

Stonehenge se află în câmpia Salisbury din comitatul Willshire, Anglia. Întreaga arie este renumită pentru conotaţiile sale mistice şi pentru abundenţa liniilor energetice. Mai mult, este unanim acceptată ideea că Stonehenge reprezintă un fel de centru, comparabil cu fenomenul cercurilor din lanurile de grâu.

Cercul sacru: *Stonehenge prădat de druizi acum aproximativ două milenii*.

Stonehenge a fost construit în trei epoci. Într-o primă fază, aproximativ în anul 3.000 î.Hr.: „În jurul amplasamentului s-a săpat un şanţ şi s-a format un val de pământ înalt de doi metri şi cu diametrul de 100 metri. În interiorul acestui val de pământ s-au săpat 56 de gropi superficiale, pentru a fi ulterior reumplute. S-a înălţat

prima piatră, „Piatra Iadului”, care a fost poziţionată în aşa fel încât să marcheze axa răsăritului de soare la solstiţiul de vară. Au urmat două pietre mai mici la intrare, după care 40 de stâlpi de lemn au fost fixaţi în aşa fel încât să marcheze poziţia soarelui.

Pietrele au fost oare martorele sacrificiilor sângeroase ale constructorilor din Epoca de Piatră?

Aproximativ în anul 2000 î.Hr. s-a creat o cale de acces către River Avon. Constructorii au adus fiecare piatră, care cântăreşte peste patru tone, de la sud-vest de Wales. Pentru a ajunge la locul stabilit ei au trebuit să parcurgă 3 80 de kilometri pe uscat şi pe apă. Cu pietrele aduse pe această cale în interiorul amplasamentului s-au alcătuit două cercuri. Se crede că cei care au ridicat cele două cercuri ale complexului nu l-au terminat, pentru că mai aveau de gând să amplaseze un al treilea cerc, cel mai impresionant. Ridicarea lui a început aproximativ în anul

1900 î.Hr., cu selecţionarea a 75 de blocuri imense dintr-o anumită piatră, care se găseşte la Avebury, o localitate aflată la 32 kilometri depărtare de locul unde s-au ridicat piramidele. Până la locul unde au fost înălţate şi fixate, blocurile de piatră – care aveau circa 5 metri lungime şi cântăreau până la 25 de tone – au fost transportate cu ajutorul unui sistem de buşteni şi sfori care funcţionau ca un fel de bandă rulantă. Detaliile arhitecturale de care s-a ţinut seama la construirea acestui complex sunt fenomenale. Spre exemplificare menţionăm limita superioară a stâlpilor care se constituie într-un prag superior perfect arcuit. Este uimitor cum fiecare cerc, fiecare piatră din acest complex au un loc anume ales pentru a indica poziţia exactă a soarelui şi a lunii într-un anumit moment important.

Locul a fost vizitat frecvent până aproximativ în anul 1.000 î.Hr., deşi încă nu se ştie cu precizie pentru ce anume. Nu s-a putut da un răspuns concret la această dilemă pentru că în timpul cercetărilor arheologice în zonă nu s-au găsit suficiente indicii. Unii specialişti sunt de părere că tocmai această lipsă a indiciilor, istorice sugerează faptul că structura a fost un templu, sau un loc sacru. Multe dintre celelalte 900 de cercuri de piatră care se găsesc în Marea Britanie au avut diverse destinaţii, cel mai des fiind locuri de întâlnire, fapt indicat de rămăşiţele găsite la faţa locului. Raportând stricăciunile suferite de complexul Stonehenge la mărimea lui, ajungem la concluzia că acesta a avut o importanţă deosebită. Pentru bretonii din antichitate blocurile de piatră din care este alcătuit complexul aveau o valoare deosebită; ele au fost aduse tocmai de la Wales, şi erau ideale pentru un templu.

A fost luată în calcul şi posibilitatea ca acest complex să fi fost folosit ca loc pentru desfăşurarea ceremoniilor de incinerare a morţilor, deoarece în timpul cercetărilor arheologice, în zona primului cerc au fost descoperite 56

de gropi de mai mică adâncime, care conţineau rămăşiţe umane arse. Tot acolo s-au mai descoperit, împrăştiate în apropiere, dar în exteriorul complexului, recipiente din Epoca Bronzului.

Deoarece este evidentă legătura complexului Stonehenge cu evenimente astronomice importante au început să apară tot felul de teorii. S-a avansat ideea că a fost utilizat pe post de observator astronomic, sau ca un calendar gigantic. În 1965, un astronom de la Universitatea din Boston, Gerald S. Hawkins, a publicat o carte intitulată „Stonehenge nedesluşit”. În această lucrare el pretindea că un computer a demonstrat că Stonehenge markează mai multe aliniamente astronomice. El a mers cu supoziţiile chiar mai departe şi a afirmat că Stonehenge a fost în sine un computer. Potrivit teoriei lui, bretonii din antichitate au creat acest complex special pentru a cerceta stelele şi pentru a calcula următoarele eclipse. După părerea specialiştilor, Gerald S. Hawkins nu a descoperit adevărata finalitate a complexului Stonehenge.

Pentru că în secolul al XVII-lea nu aveau cum să determine vârsta exactă a complexului, istoricii au crezut că Stonehenge a fost construit de preoţii antici celţi, însă el are cu aproximativ 1.000 de ani mai mult. Din păcate urmaşii celţilor, druizii, au considerat că este dreptul lor să-şi desfăşoare ritualurile în incintă şi exact în acea perioadă s-au produs cele mai multe deteriorări ale complexului. În prezent, pe bună dreptate, astfel de ceremonii nu mai sunt permise.

Din nefericire, în ultimele sute de ani multe pietre au fost furate, s-au deteriorat, sau pur şi simplu au căzut, iar eforturile de restaurare nu s-au soldat cu rezultatele scontate. Cu toate acestea, magia locului n-a dispărut. Una dintre legendele care circulă despre acest loc spune că Merlin, cel mai celebru vrăjitor din Anglia, cu puterile sale

a aşezat pietrele pe locul unde le vedem şi astăzi. Este o poveste care conservă legătura dintre complex şi mitologia tradiţională.

S-ar putea ca destinaţia complexului Stonehenge să fie mult mai simplă decât îşi închipuie cercetătorii cu minţile lor complicate.

37

Cercul de piatră de la Castlerigg

Dacă Stonehenege este cel mai faimos cerc de pietre din Marea Britanie, cercul de la Castlerigg, de lângă Keswick, în District Lake, este cel mai „eteric”. Situată într-o vale deschisă, înconjurată de dealuri, această construcţie megalitică pare destinată anume pentru a fi imortalizată în cărţile poştale ilustrate. Acesta este ţinutul lui Wordsworth, Coleridge şi al poeţilor romantici, dar cu multe secole înainte a oferit adăpost unui neam foarte creativ.

În mijlocul dealurilor colţuroase şi splendide de la District Lake se detaşează impunătorul cerc Castlerigg.

Cercul de piatră Castlerigg, cunoscut, de asemenea,

şi sub numele de Cercul druizilor sau Keswick Carle, este unul dintre cele mai vechi din Marea Britanie. A fost construit cu aproximaţie în anul 3.000 î.Hr. şi este alcătuit din 38 de pietre de diferite mărimi, amplasate într-un cerc uşor oval. Cea mai mare piatră are peste doi metri jumătate înălţime, însă maloritatea dintre ele nu depăşesc un metru şi jumătate înălţime. Chiar dacă cinci dintre pietre s-au prăbuşit, aşezământul este într-o stare foarte bună şi se remarcă în mod special printre cercurile de piatră din Marea Britanie.

În interiorul inelului de piatră, alte zece pietre formează o figură rectangulară, numită „Peştera”. În centru se află o movilă, ceea ce sugerează că poate fi o cameră mortuară. Nu se ştie cu precizie pentru că aşezământul nu a fost niciodată excavat în mod profesionist, singurele cercetări arheologice care s-au întreprins n-au făcut decât să înlăture stratul superficial de mangal.

La fel ca şi în cazul Stonehenge, aşezământul are proprietăţi deosebite care fac din el un loc potrivit pentru a fi un observator astronomic, cu toate că o piatră ascuţită nepolizată, găsită lângă cerc sugerează că acesta ar fi putut funcţiona ca un centru comercial al zonei în perioada neolitică. Potrivit uneia dintre legende, aşezarea pietrelor nu s-a făcut după un plan anume, ci numai ca să sperie şi să transforme în stană de piatră un monstru local.

Dintre toate supoziţiile despre destinaţia şi utilitatea cercului de piatră de la Castlerigg, cea mai plauzibilă pare a fi aceea că a reprezentat un focalizator al comunităţii locale şi că era folosit atât în scopuri comerciale, cât şi religioase şi tribale.

Deocamdată ne mărginim doar să admirăm aceste pietre impunătoare, ce reprezintă una dintre cele mai timpurii structuri gândită şi executată de către om, amplasată într-o zonă cu un peisaj de o frumuseţe unică.

114
ora de ascunse gvt MZA – nil displ Rute
116
38
Atlantida

Singurele informaţii care ne-au parvenit despre cel mai faimos continent dispărut le avem din opera lui Platon. Filosoful grec este unica sursă a tuturor informaţiilor despre soarta nefastă a insulei şi, în timp ce experţii fac tot soiul de speculaţii pe marginea vârstei şi poziţiei Atlantidei, nimeni nu ştie cu ceretitudine dacă Platon nu a inventat poporul atlant, ca o alegorie menită să sufereze soarta unei civilizaţii care se autodepăşeşte. În ciuda acestor ipoteze căutarea Atlantidei este la fel de asiduă ca întotdeauna.

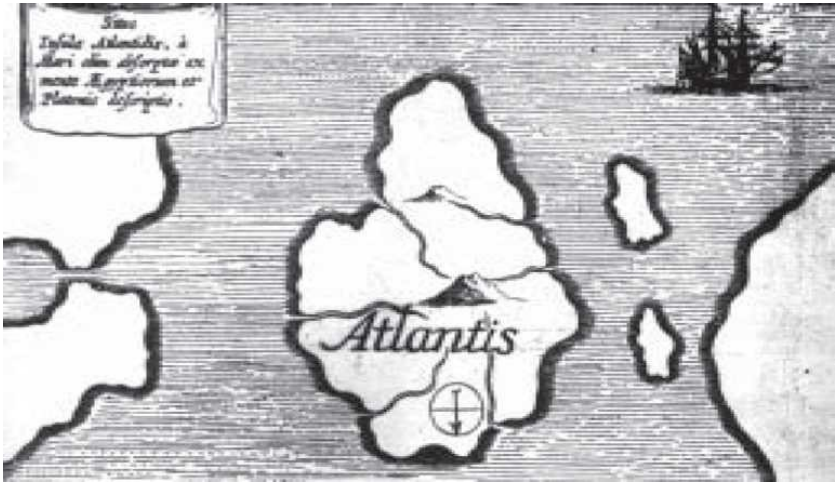

Civilizaţia dispărută a Atlantidei, aşa cum a fost descrisă de Platon. A scris el oare despre ceea ce a crezut că a fost un oraş real, sau a descris doar un stat ideal?

Platon a trăit în Grecia între anii 428 şi 348 înainte de Hristos şi a dezvăluit povestea Atlantidei în dialogurile „Timeaus” şi „Critias”. Multe din scrierile lui Platon sunt ficţiuni create pentru a scoate în evidenţă o anumită idee,

dar istoria Atlantidei a fost în repetate rânduri considerată adevărată. Dialogurile redau povestea lui Solon, un învăţător grec care a călătorit în Egipt, în jurul anului 600 î.Hr., ca să afle mai multe despre lumea antică. Cum egiptenii erau cunoscuţi pentru faptul că aveau o mulţime de informaţii din secolele trecute, Solon a încercat să-şi impresioneze gazdele povestind şi el despre realizările poporului său. Preoţii egipteni nu s-au lăsat mai prejos şi, l-au pus la punct pe Solon, povestindu-i despre un continent şi un popor complet necunoscute lui.

Aproximativ în anul 10.000 î.Hr., un neam foarte puternic trăia în vest, dincolo de porţile lui Hercule, despre care acum se crede că ar fi Strâmtoarea Gibraltar. Continentul era regatul lui Poseidon – Zeul Mărilor, căruia îi era dedicat şi templul din vârful muntelui care se afla în centrul insulei. Totul pe acel continent era foarte frumos, chiar şi cartierele de case mărginaşe. Pentru că dispuneau de un sistem elaborat de canale pentru irigaţii, fermele erau foarte roditoare, iar oraşele prospere. Continentul avea o floră bogată şi adăpostea numeroase animale exotice. Atlanţii erau un popor foarte avansat; aveau chiar şi un comerţ industrializat, o armată puternică, o societate cultivată şi foarte bine educată. Acest neam puternic ajunsese să controleze zone întinse din Africa, Asia şi bazinul mediteraneean. Setea de putere a atlanţilor, i-a transformat în cuceritori ai altor lumi. Însă eforturile lor nu au fost încununate de succes. Încercarea lor de a cuceri Atena a fost sortită eşecului, mai mult decât atât, atlanţii au fost nevoiţi să se retragă şi să facă faţă unui dezastru. Legendele spun că marele Zeus, văzând corupţia care se răspândise în rândul atlanţilor, a trimis pe capul acestora un potop, foc apă şi un cutremur de pământ. Atlantida a dispărut în valuri.

Interesul epocii moderne pentru acest continent dispărut a fost reînviat de publicarea unei cărţi –

„Atlantida – lumea de dinaintea Marelui Potop”, a unui fost congresman american, Ignatius Donnely. Această carte este un amestec de conjuncturi, interpretări greşite şi fapte de istorie adevărată. S-a formulat însă şi o idee foarte interesantă, Donnely a observat asemănări între culturile şi ştiinţele unor neamuri care aparent nu s-au întâlnit niciodată. Spre exemplu, marele potop antic, despre care se spune că a distrus Atlantida, este amintit în scrierile antice şi legendele popoarelor din toată lumea.

Cine au fost de fapt atlanţii, nimeni nu ştie. Unii spun că ar fi fost extratereştri, alţii cred că au descins din Lemuria, iar alţii spun că, până la urmă ei au călătorit spre vest şi au devenit triburi băştinaşe americane. De asemenea, adevărata locaţie a Atlantidei reprezintă un subiect controversat. Cei mai mulţi specialişti situează continentul în Mediterana şi în permanenţă au existat echipe de arheologi care au încercat să dovedească acest lucru.

Mai sunt şi teorii care sugerează că Sardinia din Mediterana şi insula Thera din Marea Egee pot fi, în realitate, Atlantida. Ambele zone au avut civilizaţii foarte dezvoltate – populaţia Nuraghi din Sardinia şi cultura Minoică din Thera; ambele au dispărut în urma unor teribile dezastre naturale; dar niciuna dintre ele nu se află la vest de Strâmtoarea Gibraltar. Prin acceptarea acestei teorii se pune la îndoială localizarea geografică a lui Platon. De asemenea, mai trebuie spus că aceste civilizaţii avansate au dispărut în urmă cu aproximativ 900 de ani înainte de Platon, or el a afirmat că Atlantida a fost distrusă în urmă cu 9.000 de ani.

Alţi oameni de ştiinţă localizează Atlantida în Oceanul Atlantic şi spun că tot ceea ce a mai rămas din misteriosul continent sunt munţii, ale căror vârfuri se văd printre valuri, unele dintre ele putând fi ceea ce astăzi numim Insulele Azore.

Ar mai fi şi dovezile în sprijinul teoriei unei comete imense, sau a unui asteroid care s-a prăbuşit pe Pământ în urmă cu multe sute de mii de ani, în sud-vestul Oceanului Atlantic. Cele două gropi de peste 7.000 de metri adâncime, identificate pe fundul oceanului în apropiere de Puerto Rico, par să susţină această teore. Mai mult, specialiştii susţin că impactul rocii cu solul ar fi putut crea mişcări seismice naturale suficient de mari cât să distrugă orice insulă de mărime medie, cum se presupune a fi Atlantida.

39

El Dorado

Când au ajuns pe teritoriile anticelor civilizaţii Aztecă şi Incasă, pentru a le prăda şi distruge, conchistadorii au auzit de la triburile băştinaşe o poveste absolut extraordinară. Au aflat despre un neam, ascuns în mijlocul junglei, al cărui rege este acoperit cu aur şi înoată într-un lac de aur. Aceasta este povestea lui „El Dorado”, „Omul de Aur”. Unul dintre primii spanioli care au pornit să caute şi să descopere această zonă fantastică a fost Jiménez de Quesada.

În 1536 Quesada, împreună cu 500 de soldaţi cărăuşi, au pornit spre nord-vest, spre zona unde acum este Columbia. După câteva zile cumplite în care cu greu şi-au făcut drum prin jungla periculoasă au ajuns la două triburi indigene, numite Chibchas. Cele două triburi erau extrem de bogate, aveau aur, argint şi multe grămezi de smaralde, dar nu l-au întâlnit pe faimosul „El Dorado”. Cu toate acestea, băştinaşii i-au spus lui Quesada despre un lac aflat în mijlocul craterului unui vulcan, pe platoul Bogotá, nu foarte departe. Lacul se numea Guatavita şi în fiecare an acolo avea loc o ceremonie foarte bizară a Omului de Aur. Membrii tribului care au participat la ceremonii i-au spus lui Quesada că în timpul acestora sunt oferite daruri şi se aduc ofrande zeului pe care îl

venerează. Potrivit ritualului, regele tribului se acoperă cu un strat de noroi umed pe care praful de aur se prinde foarte uşor, după care, împreună cu alţi patru conducători, încărcaţi cu bijuterii şi comori, pornesc pe o plută către mijlocul lacului. În tot acest timp, restul membrilor tribului interpretează tot felul de cântece. Când regele şi cei patru însoţitoti ai săi ajung în centrul lacului aruncă toate darurile şi ofrandele în apa lacului, după care regele se îmbăiază, pentru a se spăla de praful preţios. Quesada a găsit lacul, însă nu a descoperit nici măcar un indiciu despre presupusele comori. Bineînţeles că şi alţi spanioli au auzit poveştile despre Guatavita, şi au început să cerceteze apele lacului în 1545.

Odată cu trecerea timpului, fiecare nouă expediţie era confruntată cu o altă versiune a legendei lui El Dorado şi fiecare a scormonit jungla în căutarea comorilor. Nimeni nu le-a găsit, însă au descoperit totuşi lucruri foarte interesante. În 1537 un aventurier, Francisco de Orellana, încerca să găsească oraşul de aur navigând pe cursul râului Napo. Orellana a ajuns la gura de vărsare a acestuia şi a descoperit că era afluentul altui râu, mult mai mare. Şi-a continuat drumul pe cursul apei şi la un moment dat a fost atacat de un trib de femei războinice cu părul lung. Aceste femei i-au amintit lui Orellano de legendele amazoanelor din Sciţia, Grecia, aşa că a numit râul „Amazonas”.

În 1584 s-a răspândit o altă poveste, potrivit căreia incaşii au fugit din faţa invadatorilor spanioli şi au creat un nou oraş de aur, numit Manoa. Această legendă s-a contopit cu aceea a lui El Dorado şi, în 1595, un alt aventurier, de această dată britanic, Sir Walter Raleigh, a încercat să găsească Manoa şi aurul său pentru Regina Elizabeta I. A dat greş şi o nouă expediţie, la fel de inutilă, s-a soldat cu execuţia sa.

Peste ani a început să circule încă un mit: al lacului

Parâma, un lac dispărut, cu conotaţii mistice foarte asemănător, aproape identic, ca descriere, cu lacul Guatavita descoperit iniţial de Quesada. În ciuda acestui fapt, mulţi alţi exploratori s-au avântat în junglă, rătăcind prin frunzişul des până când rămâneau fără resurse, fără oameni şi îşi pierdeau răbdarea.

Între timp, alţi exploratori spanioli au încercat să sondeze fundul lacului Guatavita. În anii 1580, Antonio de Sepulveda, un comerciant care trăia în Bogotá, cu ajutorul a 8.000 de localnici a construit un canal de scurgere a apei din lac pentru a-l seca. A reuşit într-adevăr să îndepărteze un mare volum de apă şi să găsească, de asemenea, o cantitate considerabilă de aur, dar malurile au început să se surpe peste oameni, provocând pierderi umane imense şi determinând în cele din urmă abandonarea proiectului. Următoarele încercări de secare a lacului s-au făcut în secolul XX, când au fost descoperite multe artefacte deosebit de valoroase, dar niciodată acea comoară impresionantă, menţionată în legende.

În ciuda nenumăratelor expediţii întreprinse de-a lungul şi de-a latul junglei, conchistadorii nu au reuşit să descopere toate secretele Amazonului. Biologii, botaniştii şi antropologii susţin că acolo, în jungla Amazonului, mai sunt încă multe lucruri nedescoperite. Au găsit oare aventurierii spanioli lacul El Dorado? După toate probabilităţile Guatavita este faimosul lac. Însă nimeni cu a găsit încă Manoa. Dacă mitul El Dorado s-a dovedit a fi adevărat, atunci există motive întemeiate să credem că şi legenda oraşului Manoa are o bază reală.

40

Lyonesse

În partea de sud-vest a comitatului Cornwall, Anglia, nu se află nimic altceva decât apă şi câteva insuliţe numite Scilly Isles. Legendele spun că sub valurile fiorosului Ocean Atlantic zac rămăşiţele unui frumos şi vechi regat

Lyonesse. Este un regat născut direct din legendele Regelui Arthur, care a reuşit să supravieţuiască marelui potop. Localnicii cred că dacă te uiţi în direcţia corectă, la reflux, poţi chiar să vezi sub apă turnuri şi domuri. Câteodată, târziu în noapte, ai senzaţia că auzi dangătul clopotelor de la bisericile scufundate.

Se spune că Lyonesse a fost o ţară minunată, cu oraşe superbe, care se întindea mult spre vest, spre Land End, de la Muntele St. Michael, până dincolo de Scilly Isles. Se presupunue că în Lyonesse au existat peste 140 de biserici, iar întreaga zonă era acoperită de o frumoasă pădure. Nu a mai rămas nimic din toate acestea pentru că pe 11 noiembrie 1099 zona a fost inundată şi toţi locuitorii, mai puţin unul, au murit înecaţi. Singurul supravieţuitor, Trevilian, a văzut teribilele valuri năpustindu-se şi a reuşit să se urce pe calul său şi să fugă spre o zonă mai înaltă şi mai sigură. Oraşele din Lyonesse au dispărut pentru totdeauna; doar cele mai înalte culmi ale regatului se mai văd ieşind din valuri. Ele se zăresc la o distanţă de 32 kilometri de Land End şi sunt cunoscute sub denumirea de Scilly Isles.

Potrivit unei alte versiuni a legendei, când Regele Arthur a fost rănit în bătălia sa finală împotriva lui Mordred, resturile armatei duşmane l-au urmărit pe rege până în Lyonesse. În momentul în care Arthur şi oamenii lui au ajuns pe cea mai înaltă culme a regatului a apărut fantoma lui Merlin. El a provocat un potop şi armata lui Mordred a fost înecată. Se spune că Arthur a murit în Scilly Isles, numele lui fiind asociat pentru multă vreme cu cel al regatului Lyonesse. Alfred Lord Tennyson a avansat chiar teoria potrivit căreia acolo şi-a avut marele rege faimoasa şi misterioasa curte, Camelot.

Care sunt dovezile care susţin acest mit fantezist? În primul rând, la baza muntelui Sf. Michael se pot vedea urme fosilizate ale unei păduri. Deci, acolo unde acum se

întinde marea cândva a existat o pădure. De asemenea, în adâncul mării, la baza insulelor Scilly, de-a lungul malurilor, este posibil să se descopere ziduri şi ruine. În anul 1920 se credea că structurile descoperite pe plaja de la Samson Flats erau borne pentru marcarea unui teren, în timp ce potrivit unor teorii mai recente, probabil, acestea erau capcane pentru peşti. Încă nu s-a ajuns la un acord în privinţa acestui lucru, însă după toate probabilităţile, ruinele aparţin unor barăci circulare. Se mai ştie, de asemenea, că zona insulelor Scilly a fost cândva o arie compactă, după cum o atestă unele documente datând din secolul al IV-lea d.Hr.

Regele Arthur: *a fost un locuitor al ţinutului Lyonesse dispărut între timp*?

Totodată, se mai crede că grupul de şapte roci, aflate la jumătatea distanţei dinte Land’s End şi Scilly Isles, cunoscute sub numele de Şapte Pietre, au marcat cândva graniţele unui mare oraş. Marinarii şi pescarii localnici numesc acea zona „Oraşul”. De asemenea, unii marinari au povestit chiar că în plasele lor au găsit fragmente de uşi şi ferestre. În 1930, Stanley Baron, un jurnalist de la un ziar

londonez, *News Cronicle*, aflat pentru o vreme în Sennen Cove, o localitate situată la nord de Land End, a fost trezit într-o noapte de zgomotul înfundat al unui dangăt de clopot. Gazda lui i-a explicat că ceea ce a auzit el a fost dangătul fantomatic al clopotelor bisericii din Lyonesse. Edith Oliver, fost primar al oraşului Wilton, în Salisbury, un alt martor credibil, pretinde că a văzut de două ori turnurile, turlele şi cupolele din Lyonesse. Oamenii de ştiinţă contestă aceste legende. Oceanografii sunt convinşi că în ultimii 3.000 de ani nu s-au înregistrat diferenţe de flux atât de mari încât să fie posibil un astfel de fenomen. Însă, cu toate că ei contestă aceste poveşti fantastice, pe ţărmurile multor insule din Scilly Isles există dovezi certe ale existenţei regatului Lyonesse. Şi numai argumentele oceanografilor nu sunt suficiente pentru a-i împiedica pe bătrânii marinari să creadă în aceste mituri. Uneori o poveste este atât de minunată încât ar fi păcat să laşi ştiinţa să o distrugă.

41

Mu şi Lemuria

Legendele antice vorbesc despre un mare continent, acum dispărut sub ape. Sanscriţii numeau acest continent „Rutas” şi, potrivit legendelor lor, s-a scufundat sub Oceanul Indian. La rândul lor, scrierile tanite, păstrate pe frunze şi scoarţă de copac, vorbesc despre un continent care unea practic sudul Indiei de Australia. De asemenea, pe toate insulele din Oceanul Pacific există legende despre un continent foarte mare considerat locul de naştere al omului, şi care s-a scufundat sub valuri. Acest continent este cunoscut în prezent sub denumirea „Mu”, sau „Lemuria”.

James Churchward, un împătimit călător anglo-american, este cel care a scris pentru prima dată despre legendele continentului Mu. El a spus că prin intermediul unui călugăr indian a descoperit o limbă foarte veche, un

dialect numit „Naacal”, care l-a făcut să se gândească la limba originală a Omului. Călugărul indian au fost nişte plăci de piatră, foarte vechi, scrise în această limbă, care erau bine ascunse într-un templu. Continentul Mu este descris în aceste texte, ca fiind plasat în Oceanul Pacific, imediat sub linia imaginară a Ecuatorului. Potrivit acestor scrieri, rasa umană a apărut pe acest continent, care avea o lungime de 8.000 de kilometri şi o lăţime de 4800 kilometri, în urmă cu două milioane de ani, înainte de care a existat o altă societate extraordinar de dezvoltată, formată din 64 de milioane de oameni, dar care a fost distrusă de o imensă erupţie vulcanică.

Aproximativ în acelaşi timp când Churchward publica legendele şi comentariile bazate pe tradiţia orală a localnicilor, un alt grup de oameni de ştiinţă avansau ideea unui continent dispărut. Naturaliştii şi-i zoologii, adepţi ai teoriei evoluţioniste a lui Charles Darwin, au întâmpinat mari dificultăţi în explicarea dispariţiei lemurilor. Dacă aceste animale provin din acelaşi strămoş comun, aşa cum sugerează Darwin, atunci înseamnă că între Lemuria şi celelalte continente a existat cândva un teritoriu care le-a legat. Unul dintre discipolii lui Darwin, zoologul englez L. Schlater a produs să se dea denumirea „Lemuria” acestui presupus continent de legătură, care a fost scufundat.

Ca urmare a progresului ştiinţei, zoologii sunt acum în măsură să explice vasta distribuţie a familiei lemurilor, fără a mai recurge la ideea fantezistă a unui fost mare şi unic continent. În acelaşi timp cercetările genetice au demonstrat că, din cauza unor mari catastrofe naturale, care au dus aproape la extincţia rasei umane, din rasa originală s-au format comunităţi mai mici, care în timp s-au diferenţiat biologic.

42

Teotihaucan

La înălţime, pe un platou, în centrul Mexicului, există

nişte ruine care continuă şi în prezent să îi uimească pe arheologi şi pe istorici. Dintre toate ruinele oraşelor antice din America, Teotihaucan este cel mai enigmatic. Nimeni nu ştie ce rasă l-a construit, cum a procedat şi nici de ce l-a abandonat. Cert este că ruinele inspiră foarte mult respect şi există bănuiala că 90% dintre acestea sunt încă îngripate în solul arid al Mexicului. Pe culmea acestui mare oraş, care a fost şi un important centru cultural, se pare că au locuit 200.000 de cetăţeni. Ce s-a întâmplat cu ei? Ce s-a petrecut la Teotihaucan?

Marea Piramidă a Soarelui din Teotihaucan se înalţă deasupra platoului din Mexic

Când aztecii au ajuns în zonă şi au găsit această minunată aşezare urbană dezvoltată au fost atât de impresionaţi de construcţii încât au numit locul „Teotihaucan”, adică „Marele oraş unde omul a devenit zeu”. Punctul central al oraşului este o clădire imensă, numită Piramida Soarelui, care se întinde pe o suprafaţă de 19 kilometri pătrate. Această structură, de 65 metri

înălţime, are în vârf un templu, ceea ce indică faptul că oraşul era condus după precepte religioase. La baza piramidei, de la nord la sud, pe o distanţă de circa 5 kilometri se află o cale de acces, un adevărat bulevard, pe care aztecii l-au numit „Bulavardul Morţii”, din cauza micilor platforme înşiruite, de-o parte şi de alta, despre care ei au crezut că sunt morminte. În realitate, se pare că după toate probabilităţile aceste platforme erau temple, din moment ce s-a descoperit că teotihaucanii îşi îngropau morţii în propriile case.

La capătul de nord al acestui bulevard, lângă Piramida Soarelui, s-a mai aflat o construcţie, mult mai mică şi mai uşoară, numită „Piramida Lunii”. În partea de sud, la aproximativ 1, 6 kilometri, se găseşte o zonă mare, deschisă, numită „Citadela”. Această zonă a fost, de asemenea, înconjurată de mai multe temple, având în centru un templu mare, închinat Şarpelui împodobit. Interesant este faptul că, exact la jumătate, Bulevardul Morţii se intersecta cu un alt bulevard, ceea ce dovedeşte că oraşul era structurat simetric, în patru sectoare. Casele din aceste cartiere erau lipite una de alta, cu acces către terase. Construirea oraşului a început aproximativ în anul 200 î.Hr., cu structurile importante, reprezentate de piramide, care au fost înălţate în primul secol după Hristos. La începutul celui de-al cincilea secol după Hristos suprafaţa oraşului a atins valorimaxime, iar populaţia s-a cifrat la aproximativ 100.000 de locuitori. În două secole numărul acestora s-a dublat.

Au venit, au creat şi au plecat în linişte. Cine au fost constructorii de la Teotihaucan?

Dar cine erau locuitorii extraordinarului oraş? Nici arheologii, nici istoricii nu pot da un răspuns concret. Teotihaucanii au trăit cu mult înaintea aztecilor şi cu aproximativ 200 de ani înaintea neamului Toltec, chiar dacă există foarte multe asemănări între acestea în ceea ce priveşte stilurile arhitectonice şi instalaţiile civile. Este posibil ca olmecii, un neam de extraordinari constructori şi meşteşugari, a căror societate a înflorit între secolul al V-lea î.Hr. şi secolul 1 d.Hr., să fi fost strămoţii teotihaucanilor. Trebuie precizat faptul că este doar o speculaţie, deoarece nu există nicio dovadă care să confirme această teorie. Din păcate, nu ne sunt accesibile nici sursele de informare primare, deoarece scrierile şi celelalte înregistrări lăsate de teotihaucani, de unde am fi putut afla propria lor versiune a istoriei lor, nu au putut fi traduse. Cert este că fondatorii oraşului au acţionat cu discernământ şi au respectat cu stricteţe preceptele religioase. Acest lucru poate reprezenta un indiciu în sprijinul afirmaţiei că oraşul era o destinaţie favorită pentru pelerini, precum şi un centru de instruire pentru preoţi.

În ciuda faptului că viaţa şi structura socială a teotihaucanilor par să fi fost perfecte, oraşul avea să fie

distrus, în cea mai mare parte, în secolul al VIII-lea, d.Hr. Una dintre teoriile care se vehiculează este aceea că poate populaţia a depăşit numeric resursele de trai locale. De asemenea, mai este posibil ca barbarii să fi invadat oraşul. Într-adevăr, picturile murale ale teotihaucanilor care s-au păstrat evidenţiază faptul că în ultimii ani ai oraşului armata a avut un rol din ce în ce mai important. O posibilă explicaţie ar fi aceea că oraşul în sine nu a fost conceput să facă faţă atacurilor, iar excavările din ultima perioadă au scos la iveală faptul că în timpul ultimelor zile, în oraş, au izbucnit mai multe focuri.

Chiar dacă originea teotihaucanilor, este necunoscută, influenţa pe care această civilizaţie a exercitat-o asupra regiunii Mexicului a fost imensă. Unii experţi iau în considerare posibilitatea producerii unui mare exod al locuitorilor Teotihaucanului. Potrivit acestei teorii, teotihaucanii au găsit în drumul lor un alt oraş cu structuri similare piramidelor antice, o aşezare aflată la aproximativ 1100 de kilometri depărtare în Kaminaljuyn. Dar nimic nu este sigur. Chiar şi după aproape un secol de cercetări istorice intense misterioasa istorie a oraşului Teotihaucan este la fel de necunoscută ca acum o mie de ani.

130

ORORI

BÂNTUIRI DE FANTOME

132

Amityville

Cea mai cunoscută şi totodată înfiorătoare poveste cu stafii a sfârşitului de secol e probabil cea din Amityville, New York, care s-a petrecut în casa de la numărul 112 de pe Ocean Avenue. Terifianta poveste a captat atenţia publicului şi a făcut obiectul unei cărţi de mare tiraj, precum şi al unui film de succes. Situaţia se explică prin faptul că publicul american este mai receptiv decât oricare

altul la astfel de istorii, şi este mai înclinat să creadă în veridicitatea faptelor. Nu încape nicio îndoială că în casa de pe Ocean Avenue numărul 112, s-a întâmplat ceva îngrozitor, însă a fost într-adevăr implicată o fantomă?

George şi Kathy Lutz – victimele unei orori supranaturale, sau simpli escroci?

43

Casa a fost construită în 1924, în stil colonial olandez, iar proprietarii au trăit fericiţi în ea timp de mai mulţi ani. Pentru că avea amintiri atât de frumoase şi se simţea legată sufleteşte de casa copilăriei, fiica proprietarilor a ales să trăiască în casa părintească împreună cu propria familie. În 1960 casa a fost vândută unui cuplu care a locuit acolo până în 1965, când au îbstrăinat-o pentru că au divorţat. În iunie 1965 casa a intrat în posesia familiei DeFeo, în sânul căreia nu domnea

armonia din pricina abuzurilor comise de domnul Ronald DeFeo. Timp de nouă ani, în afară de evenimentele cauzate de domnul DeFeo, nu a spus nimeni că s-ar fi produs vreun alt eveniment terifiant. Totul s-a schimbat într-o singură noapte, cea de 18 noiembrie 1974, când unul dintre fii, Ronald DeFeo jr.

şi-a împuşcat mama, tatăl, cei doi fraţi şi două surori. După exact un an de zile, în decembrie 1975, casa a fost cumpărată de un tânăr cuplu, George şi Kathy Lutz, împreună cu cei trei copii ai lor. Când s-au mutat în casă membrii familiei Lutz îi cunoşteau teribila istorie. Aproape imediat ei au fost martorii unor fenomene stranii – uşile şi ferestrele se deschideau de la sine şi se auzeau sunete bizare, iar preotului catolic care venise să alunge spiritele rele, o voce demonică i-a ordonat să plece. Situaţia s-a înrăutăţit rapid. Pe pereţi au început să se prelingă urme de sânge şi substanţe lipicioase, au apărut nori pe la ferestre, fantomele şi-au manifestat prezenţa mult mai des şi, în plus, unul din copiii familiei a început să comunice cu un porc, pe nume Jodie, în care se pare că se întrupase o forţă demonică. Într-una din nopţi Kathy Lutz a fost chiar aruncată din pat de către o forţă supranaturală şi pretinde că a văzut faţa diavolului pe peretele şemineului. După 28 de zile de teroare, familia Lutz s-a mutat şi la scurt timp după aceea a apărut în presă povestea lor.

În 1976 doi dintre cei mai faimoşi investigatori în domeniul paranormalului, Ed şi Lorraine Warren, au fost filmaţi de către o echipă a unei televiziuni de ştiri în timp ce cercetau casa. Cei doi au declarat că locuinţa era într-adevăr bântuită de spirite demonice, însă alţi specialişti în domeniu s-au dovedit mai reticenţi.

Încă de la început doctorul Stephen Kaplan, directorul executiv al Institutului de Parapsihologie din America, care are sediul în New York, a avut serioase dubii în privinţa poveştii şi în urma cercetărilor întreprinse, a

descoperit aspecte interesante despre cei doi soţi Lutz. Din păcate, cercetările lui nu au fost luate în seamă. Ulterior s-a aflat că cei doi soţi luaseră legătura cu un autor, Jay Anson, care a scris o carte, „Teroarea de la Amityville – adevărata poveste”. Cartea, publicată în 1977, s-a bucurat de un mare succes la public şi, bineînţeles că s-a turnat şi un film, care a fost difuzat în 1979.

Aşa cum a bănuit doctorul Kaplan, în spatele poveştii soţilor Lutz au existat acţiuni şi motivaţii dubioase. El a descoperit că avocatul care l-a apărat pe tânărul DeFeo s-a întâlnit cu soţii Lutz înainte de a fi publicată povestea. Kaplan nu a găsit nicio dovadă concretă care să susţine măcar o parte dintre afirmaţiile publicate în carte, în schimb a descoperit că, după nici două săptămâni, soţii Lutz s-au întors în casa din care plecaseră din cauza terorii. De asemenea, mulţi detectivi au descoperit că cei doi soţi au semnat contractele pentru publicarea cărţii şi turnarea filmului imediat după ce s-a aflat despre această poveste.

Ar mai trebui menţionat un aspect important: după plecarea soţilor Lutz în casa din Amityville au mai locuit trei familii şi, niciuna dintre ele nu a semnalat fenomene ciudate.

Mulţi dintre cei care au cercetat cazul, precum şi cinicii, au concluzionat că întregul caz trebuie pus mai degrabă pe seama lăcomiei, decât a fenomenelor paranormale.

44

Casa parohială Borley

Mulţi oameni cred că fantomele de la Borley au apărut cu secole în urmă. În 1362 călugării benedictini au construit o mănăstire într-un mic sat din Essex, în sud-estul Angliei. Legendele locale spun că unul dintre călugări s-a îndrăgostit de o măicuţă de la mănăstirea Bures, un lăcaş apropiat, şi şi-a propus să fugă cu ea în lume. În

ciuda faptului că au avut un plan bine pus la punct, şi au dispus chiar de o trăsură cu care urmau să ajungă cât mai departe, cei doi îndrăgostiţi au fost prinşi. Călugărul a fost spânzurat, iar pe călugăriţă au zidito în peretele uneia dintre chiliile mănăstirii.

Săpăturile de la casa parohială din Borley.

Locul reapare în legendele moderne în anul 1862, când preotul Henry Bull este repartizat la Borley şi, pe locul fostei mănăstiri de măicuţe, construieşte casa parohială, un an mai târziu, în 1863. Localnicii ştiau şi chiar se obişnuiseră cu apariţia fantomatică a unei măicuţe care putea fi văzută adeseori plimbându-se tristă în apropierea locului vechii mănăstiri, iar preotul Bull s-a împăcat şi el până la urmă cu situaţia. În 1875 el a adăugat o nouă anexă la casa parihială, chiar peste zona care era cunoscută în sat ca fiind „locul de plimbare al măicuţei”. Din acel moment fantomatica prezenţă a începout să devină stresantă, pentru că îşi făcuse un obicei din a apărea la ferestre şi a-i speria pe oaspeţii preotului.

După moartea părintelui Henry Bull, care a survenit în luna mai a anului 1892 în camera numită „albastră”, fiul acestuia, Harry, a preluat administrarea casei şi din acel

moment evenimentele bizare s-au înmulţit. Imaginea măicuţei a fost văzută şi de cele patru surori ale lui Harry şi, pe lângă asta, în curtea casei au fost zăriţi cai cu călăreţi. Harry Bull a murit în iunie 1927, tot în camera „albastră”. Înainte de a se sfârşi Harry Bull a pretins că a comunicat cu lumea spiritelor, însă, pentru că odată cu moartea lui s-a stins neamul Bull, nu a avut cine să-i continue ideile.

În octombrie 1928 în casa parohială de la Borley s-a mutat reverendul Guy Eric Smith, împreună cu soţia sa. Familia Smith cunoştea istoria casei şi foarte curând s-a confruntat cu incidente stranii. Obiectele din casă erau mutate din loc, luminile se stingeau şi se aprindeau fără motiv, cădeau pietre şi se auzea o voce foarte ciudată care şoptea numele de botez al părinteluzi Henry Bull, Carlos. Exasperată, familia Smith s-a adresat cotidianului „Daily Mirror”. Redacţia l-a trimis imediat pe reporterul Harry Price să cerceteze cazul.

Acesta a înregistrat multe incidente stranii, inclusiv sunete inexplicabile ale clopoţelului de la uşă şi ciudata apariţie a unui medalion catolic. Familia Smith s-a mutat întâi din clădire şi mai apoi din localitate în aprilie 1930. Câteva luni mai târziu, în octombrie, a început o perioadă despre care Price va spune că a fost cea mai fructuoasă activitate de cercetare şi documentare într-un caz de bântuire.

A urmat reverendul Lionel Foyster, care a venit să locuiască în casa parohială de la Borley împreună cu mai tânăra sa soţie, Marianne, şi fiica lor adoptivă, Adelaide. Imediat după mutarea lor, lucrurile s-au înrăutăţit. Marianne a fost ţinta celor mai dure atacuri. Obiectele zburau către ea ca să o lovească şi pe pereţi apăreau tot felul de mesaje. Într-unul dintre acestea se spunea: „Marianne, te rog caută ajutor. Caută ajutor şi fă rugăciuni”. Reverendul Foyster a hotărât să facă o slujbă

de exorcizare şi pentru o scurtă perioadă de timp situaţia s-a ameliorat. După aceea, incidentele au reînceput, şi din nou Marianne a fost ţinta predilectă a atacurilor, fiind aruncată în repetate rânduri din pat de o forţă nevăzută. În cele din urmă reverendul Foyster a hotărât să îşi mute familia. Ulterior, toţi preoţii care au fost trimişi în zonă au refuzat să locuiască în vechea casă parohială.

În iunie 1937 reporterul Harry Price s-a hotărât să închirieze casa şi a instalat o echipă de observatori. Pe 27 martie 1938 o voce a anunţat că un incendiu va izbucni în casa parohială chiar în acea noapte şi că totul va arde până la temelie. Nu s-a întâmplat nimic. Ajuns la capătul răbdării Price a plecat împreună cu întreaga echipă. În casă s-au mutat căpitanul William Gregson şi soţia sa. Pe 27 februarie 1939, în timp ce căpitanul Gregson era în bibliotecă, o lampă a căzut şi a izbucnit un incendiu. Unsprezece luni mai târziu decât avertizaseră spiritele, casa parohială de la Borley a ars până la temelie. Martorii spun că au văzut apariţii stranii dansând deasupra flăcărilor şi că, în timpul incendiului, la una din ferestrele de la etaj a fost zărit chipul măicuţei.

În 1944 casa parohială a fost distrusă. Înainte de asta Price s-a mai întors o dată prin acele locuri. În timp ce cerceta zona fostelor chilii a găsit osul unui maxilar care a aparţinut unei femei tinere. A presupus că este vorba de călugăriţa incriminată şi a organizat o slujbă de înmormântare creştinească.

Cu toate acestea, incidentele stranii au continuat şi mulţi localnici mai sunt convinşi de faptul că spiritele bântuie şi actuala biserică şi casă parohială din Borley, care s-au construit peste drum de vechiul amplasament.

45

Palatul

Hampton Court

Palatul Hampton Court este amplasat pe malul râului

Tamisa, chiar la ieşirea din Londra. Despre această clădire se spune că este cea mai bântuită de fantome dintre toate construcţiile de acest gen. Castelul este renumit în special pentru numărul şi rangul fantomelor care îşi fac apariţia. De la soţiile regelui Henric al VIII-lea, la cavaleri, soldaţi şi chiar un câine, toate aceste spirite bântuie locul de mai multe sute de ani.

Palatul Hampton Court, locul de întâlnire cu multe fantome, dintre care cel mai des cu una sau alta dintre nefericitele soţii ale lui Henric al VIII-lea.

Iniţial, Palatul Hampton Court a fost proprietatea Cardinalului Wolsey, dar lui Henric al VIII-lea i-a plăcut atât de mult încât l-a revendicat. El a fost şi prima persoană care a semnalat cea dintâi apariţie fantomatică, era vorba despre cea de a doua soţie a sa, Anne Boleyn, care a fost condamnată la moarte prin decapitare pentru adulter, în 1536. În următoarele sale apariţii ea a fost

văzută uneori fără cap, pe care îl ţinea în mână. Cei care i-au văzut fantoma au afirmat că era îmbrăcată fie în albastru, fie în negru, mergea încet, furioasă sau doar supărată, şi au mai spus că le inducea o ciudată senzaţie de durere sau disperare.

Cea de a treia soţie a lui Henric, Jane Saymour, este singura care a murit din cauze naturale, în 1537, dând naştere unicului fiu al regelui, Edward. Despre Jane se spune că a fost marea dragoste a lui Henric şi datorită faptului că a dat naştere mult doritului fiu a fost singura îngropată în cripta unde avea să fie înmormântat însuşi regele. Se spune că Lady Jane apare la fiecare aniversare a fiului ei, pe 12 octombrie. De fiecare dată este văzută plimbându-se din apartamentul reginei spre galeria Silver Stick (Bagheta de Argint); este înfăşurată într-o mantie albă şi poartă în mână o lumânare aprinsă.

După moartea mamei sale nou născutul a fost încredinţat unei bone, Sibill Penn, care a murit de variolă în 1562 şi a fost îngropată în capela bisericii Sfânta Maria, nu departe de Palat. Spiritul ei nu a fost văzut sau auzit până în 1820, când capela a ars într-un incendiu, fiind ulterior reconstruită. Cu această ocazie rămăşiţele pământeşti ale bonei au fost mutate într-un alt mormânt. De atunci, pe holurile palatului a început să fie văzută frecvent o prezenţă înaltă, învăluită într-o robă gri, cu glugă şi în acelaşi timp s-a auzit un sunet ciudat, de fus, în aripa de vest. Pentru că zgomotul părea să vină dintr-un perete ciudat al unui coridor, acesta a fost dărâmat. În spatele lui s-a descoperit o încăpere necunoscută până atunci, în care s-au găsit şi vechile unelte de tors ale bonei Sibill Penn.

Fără îndoială cea mai celebră fantomă de la Hampton Court poate fi văzută în partea cunoscută în prezent sub denumirea „Galeria bântuită”. Fantoma aparţine celei de-a cincea soţii a lui Henric, Catherine Howard, care a fost

decapitată în 1542 pentru că l-a înşelat pe rege, păcătuind cu un bărbat mult mai tânăr. Legendele spun că scenele petrecute în ziua execuţiei sale pot fi văzute ca nişte proiecţii în interiorul galeriei. Martorii susţin că fantoma lui Catherine apare implorând îndurare pentru viaţa ei, însă gărzile o leagă şi o târăsc la locul execuţiei. Unii martori au spus că i-au văzut fantoma încercând să găsească locul de rugăciune din palat, în timp ce alţii au afirmat că au văzut şi au auzit bătând la uşa capelei din palat doar o mână fantomatică ce purta unul dintre cele mai mari şi inconfundabile inele ale fostei regine.

Nu toate spiritele care bântuie neliniştite pe holurile şi în împrejurimile Palatului Hampton Court sunt de viţă nobilă. Personalul palatului a spus că a observat o ceaţă gri foarte ciudată plutind chiar deasupra podelei din bucătărie, iar un paznic a afirmat că a văzut o prezenţă masculină foarte ciudată, care purta pălărie, şi care a dispărut spre încăperea unde sunt depozitate vinurile. Martorul a spus că i s-a părut foarte ciudat faptul că apariţia părea să fie un spirit masculin. De asemenea, trebuie menţionat faptul că a fost semnalată şi fantoma unui câine care intră în apartamentul regal.

Foarte multă lume a spus că a văzut două fantome care se luptau în curtea principală. În timpul lucrărilor de restaurare a grădinii s-au descoperit două schelete ale unor englezi care au luptat în războiul civil. După ce s-a organizat o slujbă de înmormântare a osemintelor, cele două prezenţe nu au mai fost semnalate. De asemenea, la Hampton Court a mai fost văzut un grup de şapte femei şi doi bărbaţi îmbrăcaţi în haine foarte demodate. Un poliţist chiar a deschis uşa, cu intenţia de a-i lăsa să treacă, însă toţi s-au evaporat.

Astăzi cei care vizitează Palatul Hampton Court nu trebuie să se sperie dacă văd personaje îmbrăcate în haine de epocă deoarece este vorba de personalul care ghidează

grupurile de turişti. Dacă totuşi este observată o fantomă, nici atunci nu trebuie să intre în panică pentru că niciunul dintre spiritele care încă mai bântuie Palatul nu este primejdios. Spre exemplu una dintre doamnele din corpul de gardă a spus că într-o zi a simţit o plesnitură foarte ciudate la elasticul lenjeriei intime. Poate că a fost spiritul lui Hemric care încă mai bântuie prin palat şi, bineînţeles, că nu şi-a schimbat vechile obiceiuri.

46

Longendale locul cu strigoi

Peak District (Cartierul Peak) este o zonă sumbră, dar de o extraordinară frumuseţe naturală, aflată în nordul Angliei, între Manchester şi Sheffield. Primul parc naţional britanic continuă să fie cel mai vizitat loc de acest gen din toată Europa. Chiar dacă poate părea întunecos şi trist, este un loc unde tradiţiile şi legendele prind viaţă, un loc unde istoria pur şi simplu năvăleşte asupra prezentului şi unde uneori se întâmplă lucruri inexplicabile. În partea de vest a zonei, spre Manchester, se află Valea Longendale – un loc deosebit de atractiv pentru turişti şi pasionaţi SF. Asta pentru că în Valea Longendale au fost semnalate siluetele fantomatice ale unor avioane.

Pentru foarte mult timp zona a fost asociată cu tragicele accidente aviatice. O explicaţie posibilă este şi faptul că în timpul celui de al doilea război mondial escadronul „Dambuster” folosea zona ca poligon de tragere pentru bombardiere. Însă nu acestea au fost cauzele accidentelor aviatice. În cele peste 50 de cazuri care au fost semnalate piloţii avioanelor au raportat că s-au pierdut în nori denşi de ceaţă, după care s-au prăbuşit la pământ. În total, în astfel de accidente au murit peste 300 de piloţi.

Tot despre Valea Longendale există o serie de relatări ale unor martori oculari care au afirmat că au văzut avioane ce păreau să aibă probleme. Astfel de întâmplări

sunt atât de obişnuite în zonă încât pădurarii şi echipele de salvamontişti au fost solicitate nu o dată să caute resturile fantomatice ale unui avion prăbuşit.

Un exemplu relevant este întâmplarea petrecută în noapte de 24 martie 1990, când mulţi dintre cei care se aflau în acel moment în Districtul Peak – atât localnici, cât şi foarte mulţi turişti veniţi să vadă trecerea cometei Hale Bopp – au văzut cum un avion foarte mare, asemănător cu un vechi bombardier Lancaster, zbura la o înălţime foarte joasă, aflându-se pe o rută clară de coliziune cu un deal. Imediat ledurile de avarie de pe pupitrul de urgenta s-au aprins şi numeroşi martori oculari au început să telefoneze pentru a semnala un accident. Doi dintre aceştia au fost Marie Frances Tattersfield, agent de poliţie, şi soţul acesteia, un fost pilot. Iată ce a spus doamna Tattersfield despre incidentul la care a asistat: „A fost cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut... era foarte mare (n.t. avionul) şi zbura mult sub altitudinea legală pentru o cursă de noapte. Luminile de la toate ferestrele erau aprinse, ceea ce părea şi mai ciudat, fiindcă niciun pilot nu zboară în asemenea condiţii, cu atât mai mult într-o zonă deluroasă, pentru că ar fi fost orbit”. Poliţia a format şi trimis imediat echipe de căutare şi salvare, la care s-au alăturat peste o sută de voluntari, însă nu s-a descoperit nicio urmă de avion, ori locul prăbuşirii acestuia. În schimb au fost găsite împrăştiate pe dealuri resturi ale mai multor avioane prăbuşite mai demult. Într-un loc, numit Bleaklow, a fost găsită carcasa sfărâmată a unui avion B29 Superfortress, care s-a prăbuşit pe data de 3 noiembrie 1948. În acest accident aviatic a murit întregul echipaj format din 13 persoane. Copiii din zonă povestesc despre un bărbat în uniformă care pretinde că este paznicul locului. Potrivit relatărilor lor, bărbatul le-a spus povestea unui avion care s-a prăbuşit cu tot cu echipaj, după care a dispărut. Când li s-au arătat nişte fotografii ale echipajului care a murit în

acel tragic accident, copiii au fost surprinşi să îl recunoască în persoana fostului căpitan, Langdon P. Tanner, chiar pe bărbatul pe care îl văzuseră ei. Şi nu numai copiii l-au văzut pe căpitan. În copilărie, Gerald Scarratt a fost unul dintre martorii oculari ai accidentului avionului B29, însă nu s-a dus la faţa locului decât 20 de ani mai târziu. A cercetat împrejurimile şi a găsit un inel de aur, inscripţionat cu numele Langdon P. Tanner. La scurt timp după ce s-a aflat de descoperirea lui, un grup de cercetători pasionaţi de cazurile de accidente aviatice l-au rugat să-i ducă în locul unde a găsit inelul. „Am fost de acord, şi am pornit să le arăt unde am găsit inelul, însă după un timp, când m-am uitat să văd dacă mă urmează, am observat că o luaseră pur şi simplu la goană, îndepărtându-se cu 10 sau 13 metri. Când am reuşit să-i ajung din urmă erau îngrozitor de speriaţi şi aveau feţe livide. Au spus că au văzut pe cineva stând în faţa mea, care se uita în jos, şi era îmbrăcat în uniformă de aviator. Eu le-am spus că nu am văzut pe nimeni, dar ei mi-au răspuns: «Noi toţi l-am văzut! Mulţumim că te-ai oferit să ne conduci, dar noi plecăm!» Şi n-am mai auzit niciodată de ei”.

Se pare că, indiferent dacă e vorba de un obiect zburător sau de ceva îngropat în pământ, în zona Peak District este într-adevăr ceva ce depăşeşte capacitatea noastră de a explica natura respectivului fenomen.

47

Maria Celeste

Povestea despre „Maria Celeste” nu este o ficţiune, dar mulţumită unuia dintre cei mai talentaţi scriitori de SF, Sir Arthur Conan Doyle, adevărata poveste a corabiei a intrat în legendă şi s-a transformat într-unul dintre cele mai surprinzătoare mistere. Pe când era un tânăr scriitor lui Sir Arthur Conan Doyle i s-a comandat o nuvelă despre o navă care a fost găsită plutind în derivă prin Oceanul

Atlantic, în perfectă stare de navigare, dar fără echipaj. Sir Arthur Conan Doyle a schimbat numele inuţial al navei, denumind-o „Marie Celeste” şi a adăugat la întâmplarea adevărată câteva elemente fictive. Însă chiar şi fără aceste adăugiri, povestea în sine este suficient de stranie. Nici chiar în zilele noastre nu a reuşit cineva să afle ce s-a întâmplat, de fapt, cu acea corabie „Marie Celeste”.

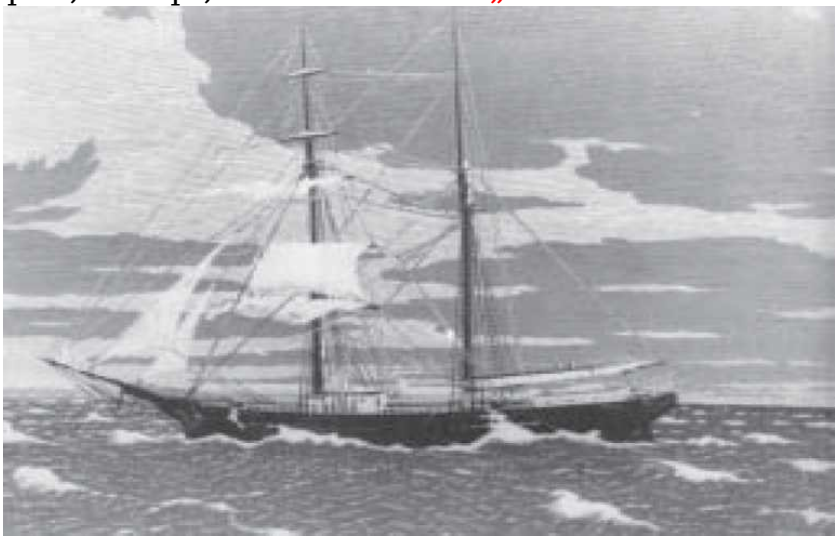

Stampă cu vas asemănător celui numit Marie Celeste.

Numită iniţial „Amazon”, corabia a fost construită în 1860, în Noua Scoţie. Avea 30 de metri în lungime şi o capacitate de 282 tone. Încă de la început, această corabie a fost ocolită de şansă. A suferit numeroase accidente şi, în 1868, a sfârşit într-un şantier de reparaţii din New York. Cu toate acestea, corabia a fost cumpărată de trei noi stăpâni James H. Winchester, Silvester Godwin şi Benjamin Spooner Briggs. Cei trei au reparat şi repus pe picioare „Amazonul” şi l-au reînregistrat la New York sub numele de „Marie Celeste”. Pentru că avea experienţă de comandant pe alte trei corăbii, Briggs şi-a asumat rolul de căpitan. Era un om cunoscut ca fiind onest, demn şi cu

frică de Dumnezeu. Briggs nu şi-ar fi părăsit corabia decât în ultimul moment.

Pe 7 noiembrie 1872 „Marie Celeste” părăseşte portul New York având la bord un echipaj de şapte oameni şi pe soţia şi fiica căpitanului Briggs, Sarah şi Sophie Matilda. Aveau o încărcătură de 1700 de barili de alcool pe care trebuia să îl ducă la Genova, în Italia. O săptămână mai târziu, fregata britanică „Dei Gratia” părăseşte şi ea America pentru a urma aceeaşi rută. Fregata „Dei Gratia” era condusă de căpitanul David Reed Morehouse, care cinase cu Briggs chiar cu câteva zile înainte ca „Marie Celeste” să părăsească portul. Pe 4 decembrie „Dei Gratia” se afla la 400 de mile est de Azore când echipajul a observat o corabie care plutea în derivă exact înaintea lor. Căpitanul Morehouse a putut vedea prin ochean că era vorba de „Marie Celeste”. Pentru că nu a remarcat niciun semn de activitate la bord şi nu a primit răspuns la strigătele lor de salut căpitanul Morehouse a decis să trimită câţiva membri ai echipajului să vadă despre ce e vorba. Conducător al acestui grup a fost numit şeful mateloţilor, Oliver Deveau. În momentul în care au ajuns pe „Marie Celeste” şi-au dat seama că nava era în perfectă stare de navigare, cu suficiente provizii de apă şi hrană, dar cu câteva defecţiuni în interiorul calei. Pe puntea inferioară era o cantitate destul de mare de apă şi din păcate una dintre pompe se defectase. Din câte s-a putut vedea echipajul a părăsit nava în mare grabă pentru că oamenii nu-şi luaseră nici cizmele, nici pipele; totul era intact. Singurele obiecte care lipseau erau ceasul şi sextantul, despre care s-a presupus că le-a luat căpitanul. Deveau a observat cu surprindere că nu exista nicio barcă de salvare la bord. Însă cel mai interesant fapt i s-a părut ultima consemnare din jurnalul de bord, care era datată 24 noiembrie, când „Marie Celeste” abia trecuse de Insulele Azore. Asta însemna că „Marie Celeste” navigase prin

Mediterana de una singură peste 400 de mile, pe o rută perfectă, ca şi când ar fi avut cârmaci.

Echipajul de pe „Dei Gratia" s-a împărţit în două, un grup s-a dus pe „Marie Celeste" pentru a o trece prin Strâmtoarea Gibraltar. Încărcătura de alcool a ajuns la Genova aproape intactă; doar nouă barili s-au pierdut. După ce s-a efectuat o anchetă asupra celor întâmplate „Marie Celeste" a fost vândută şi de atunci a tot trecut de la un stăpân la altul. Interesant este faptul că după ce îi auzeau povestea mulţi marinari refuzau să se mai îmbarce, spunând că aceasta nu este o corabie cu care să poată pleca liniştiţi la drum. „Marie Celeste" a eşuat pe una din coastele din Haiti pentru ca proprietarul să poată încasa asigurarea.

Dar ce s-a întâmplat în 1872 cu echipajul de pe această corabie? Potrivit versiunii oficiale, prezentate de oficialităţile britanice şi americane, echipajul s-a răsculat şi a abandonat corabia. Versiuna pare destul de neverosimilă având în vedere faptul că nu era o cursă foarte lungă, iar la bord nu se vedeau semne de luptă. De altfel căpitanul Briggs era respectat şi iubit atât ca om, cât şi în calutate de comandant.

Cea de a doua teorie este şi mai fantezistă. A fost formulată de un cetăţean, pe nume Fosdyk, care după ce a murit a lăsat nişte scrisori în care pretindea că el a fost un pasager secret pe „Marie Celeste" şi că a asistat la ceea ce s-a întâmplat. El spune că în timpul călătoriei Briggs a construit o punte specială pentru fiica sa. La un moment dat, când doi dintre membrii echipajului făceau baie au fost atacaţi de rechini. În acest timp, pentru a vedea ce se întâmplă, restul oamenilor s-au înghesuit pe mica punte construită pentru fetiţă. Fosdyk pretinde că structura, nefiind foarte solidă, a cedat şi că absolut toată lumea a căzut în apă şi a fost devorată de rechini. El mai spune că a scăpat cu viaţă datorită faptului că s-a agăţat de o bucată

de lemn rupt.

Cea mai plauzibilă explicaţie pentru ceea ce s-a întâmplat cu „Marie Celeste”, având în vedere dovezile, este aceea că la un moment dat, din cauza vremii nefavorabile nava a lovit un banc de nisip.

48

Valea Waterworks

Valea Waterworks, aflată în parohia St. Lawrence pe Insula Channel din Jersey, a fost numită astfel din cauza numărului mare de rezervoare şi staţii de pompare care se află în zonă. Cu toate acestea, chiar şi în prezent locul este afectat vânătoarii. Este o zonă foarte întunecată şi foarte umedă şi, de cele mai multe ori oamenii cărora li se pare că văd sau aud lucruri ciudate sunt priviţi cu înţelegere. Uneori chiar există certitudinea că se întâmplă ceva ciudat, că realmente sunt urme sau sunete produse de fantome. Mulţi dintre cei care au fost puşi pe fugă de aceste fantome numesc locul „Trăsura Fantomă”.

Relatările acestor întâmplări ciudate sunt asemănătoare. De obicei, evenimentele se produc pe înserat şi sunt precedate de un învăluitor dangăt de clopote, care sună ca o muzică nepământeană, o muzică ce pare mai degrabă asemănătoare cu dangătul ce vesteşte nunta. Treptat, amestecându-se cu sunetul clopotelor încep să se distingă şi alte zgomote. Sunt zgomote de cai ce aleargă de-a lungul văii acompaniate de vuiete şi de hurducăitul unei trăsuri. Cu cât se afundă mai mult în semiobscuritate martorii spun că au putut vedea o procesiune de oameni îmbrăcaţi în haine specifice secolului al XVIII-lea. Martorii au mai afirmat că au văzut şi pasagerul din trăsură, acesta fiind o mireasă îmbrăcată în rochie albă. De asemenea au mai spus că în timpul trecerii trăsurii au desluşit şi faţa din spatele vălului: un craniu.

Potrivit legendei, la începutul secolului al XVIII-lea, o

fată care era pe punctul de a se căsători la biserica parohiei St. Lawrence a fost părăsită în faţa altarului. Se spune că exact în acea seară s-a sinucis şi că ceea ce descriu astăzi martorii nu este altceva decât umbra nepieritoare a celor întâmplate atunci. Există şi o altă variantă a acestei poveşti conform căreia fata s-a sinucis în seara de dinaintea nunţii, dar că, totuşi, fantoma ei a apărut a doua zi la nuntă pentru a i se putea arăta mirelui, care atunci când a ridicat vălul miresei i-a văzut chipul de o paloare nepământeană.

Majoritatea oamenilor spun că fenomenul se petrece o singură dată pe an, la o dată anume, dar în acea zonă au fost relatate mult mai multe întâmplări ciudate, care menţin amintirile atât de vii, încât probabil că povestea nefericită a bietei fete nu va fi uitată niciodată.

MINUNI

MIRACOLE

148

Îngerii

Ideea existenţei îngerilor nu face parte doar din credinţa Bisericii Romano-Catolice. Mulţi oameni, de absolut toate religiile, au simţit sau au trăit personal evenimente care i-au determinat după aceea să creadă că ceva îi urmăreşte, îi protejează. Esenţa şi numele atribuit acestei fiinţe divine diferă de la o persoană la alta, în funcţie, de credinţa acesteia în Dumnezeu.

Sunt, de asemenea, multe cazuri în care persoanele spun că se simt ghidate de un înger păzitor, care nu este neapărat o entitate religioasă, ci poate fi o rudă, sau un prieten decedat. În ambele cazuri rolul îngerului este acela de a preveni un pericol iminent şi de a aduce consolare în momentele de dificultate. Influenţa îngerilor în vieţile oamenilor poate fi considerabilă.

Lucifer, căzând din Rai, într-o gravură din secolul al XIX-lea.

49

O poveste fascinantă este aceea a lui Serghei Kurdakov, fost agent KGB, inevitabil instruit să nu creadă în existenţa unei zeităţi supreme. Mai mult decât atât, Kurdakov făcea parte dintr-un detaşament special destinat persecutării şi intimidării grupurilor creştine. Într-una din misiuni, când echipa lui Kurdakov s-a năpustit în încăperea unde avea loc o întrunire religioasă secretă, cu scopul de a-i pedepsi pe toţi cei prezenţi, Kurdakov a observat într-un colţ o bătrână care ţinea în mână o Biblie. A pornit spre ea cu intenţia de a o bate, dar, în momentul în care a ridicat mâna pentru a o lăsa să cadă asupra ei, o prezenţă stranie l-a oprit. S-a întors, dar în spatele lui nu era nimeni. În cele din urmă Kurdakov a fugit în SUA.

Îngeri în caleşti coborând pe Pământ. De secole teologii se străduise să clasifice îngerii în diferite tipuri şi categorii.

Din punct de vedere religios, îngerii sunt doar mesagerii lui Dumnezeu. Ei apar ca să prevestească mari evenimente, cum ar fi, spre exemplu, anunţarea naşterii Mântuitorului. Îngerilor, le revine misiunea de a pune în practică poruncile lui Dumnezeu şi de a-i dezvălui Omului cele mai importante adevăruri. De cele mai multe ori, îngerii inspiră respect celor care îi văd, dar se spune că emană calmitate şi încredere. Îngerii sunt prezenţe menţionate cu regularitate, atât în Vechiul, cât şi în Noul Testament, deci întâmplările şi experienţele legate de aceştia nu sunt doar un punct de plecare pentru religii. Menţiuni despre întâlniri şi experienţe cu îngerii sau alte creaturi mistice apar în înregistrările multor rase şi civilizaţii umane, şi toate sunt asociate cu miracole şi inexplicabile capacităţi de tămăduire.

50

Coduri biblice

Ideea existenţei unor coduri biblice a apărut în secolul al XII-lea, când studenţii evrei au descoperit în versiunea din limba ebraică a Scripturii, mai precis a primelor cinci capitole, cuvinte ascunse, deosebit de interesante. Devout Jewus este convins că detaliile a tot ceea ce urmează să se întâmple pe Pământ este menţionat în aceste rânduri. Marii Rabini au afirmat întotdeauna că scrierile au fost dictate lui Moise direct de către Dumnezeu, deci nu au cum să apară modificări în text.

În epoca modernă descifrarea codurilor biblice a fost opera lui Michael Ber Weissmandl – un rabin slovac care a scăpat printr-o minune de camerele de gazare ale naziştilor. Interesul său faţă de cărţile antice ale codurilor biblice l-au condus la dezvoltarea propriei teorii. Deşi în timpul celui de al doilea război mondial starea de sănătate a lui Weissmandl s-a deteriorat, a reuşit să promoveze ideea spărgătorilor de coduri, cu ajutorul faimosului program german Enigma. De asemenea, ideile lui

Weissmandl au marcat şi începutul epocii microcipurilor, care le-a permis iniţiaţilor în tainele Scripturii, adepţi ai teoriei lui Wissmandl, să se folosească de noua tehnologie pentru a continua cercetările asupra codurilor biblice.

În 1994 un grup de intelectuali, Doron Witztum, Eliyahu Rips şi Yoan Rosenberg, au publicat în jurnalul „Ştiinţe Statistice" un studiu despre un experiment pe care l-au efectuat folosind metodele lui Weissmandl. Astfel, ei au afirmat că în capitolul Genezei au descoperit referiri la 34 de mari rabini înţelepţi, împreună cu datele naşterii şi morţii acestora. Publicarea acestui studiu a stârnit un real interes faţă de codurile biblice, atât în rândurile oamenilor de ştiinţă, cât şi ale populaţiei. Acest interes este la fel de viu şi astăzi, de-a lungul timpului el ducând la apariţia multor cărţi, deşi multe dintre acestea nu au fundament ştiinţific.

„Roswell" ascuns în KJVG – eneza 31: *28*

Deci, cum au fost descifrate codurile biblice? Metoda este destul de simplă: cercetătorii au folosit un sistem numit Secvenţa Literelor Echidistante. Acest procedeu constă în alăturarea tuturor literelor de pe un rând, într-un singur aşa-zis cuvânt, fără să se ţină seama de semnele de punctuaţie. Apoi, prin extragerea, din lanţul astfel format, anumitor litere, rezultate din utilizarea unei anumite secvenţe, rezultă alte cuvinte distincte. Spre exemplu:

ARETHEREHIDDENMESSAGESHERE

Dacă din acest lanţ de litere extragem fiecare a şasea literă, începând cu primul „T", ajungem la cuvântul „TIES" (legături). Metoda poate fi folosită atât de la stânga la dreapta, cât şi invers, folosind, ca secvenţă, orice număr de litere sau spaţii. Sunt însă şi metode de decodificare mult mai complicate, numite şiruri sau matrice. Acestea sunt două dimensiuni de prezentare a textului, seamănă cu încercarea de a căuta un cuvânt într-un puzzle care

conţine câte un cuvânt ascuns în fiecare direcţie.

Iniţial, Weissmandl a descoperit că plecând de la primul „T” din primul vers al Genezei şi sărind de trei ori câte 50 de litere a obţinut un nou cuvânt, respectiv TVRH, echivalentul din limba idish pentru cuvântul Torah – Scriptură. Această descoperire se poate aplica, tot cu secvenţa de 50 de litere, şi pentru capitolele Exodul şi Numerele. Cercetări recente au făcut referiri la Hitler, „Mein Kampf, şi alte evenimente istorice. Mulţi autori de senzaţie s-au lăsat seduşi de aceste teorii şi au început să emită teorii fanteziste, iar codurilebiblice au devenit un fenomen asemănător cu profeţiile lui Nostradamus. Mulţi adepţi ai acestor coduri biblice spun că ele nu ar trebui văzute ca instrumente de aflare a destinului, ci mai degrabăca o dovadă că Sfânta Scriptură a fost într-adevăr scrisă de Dumnezeu, cel care are cunoştinţă de tot ceea ce urmează să se întâmple. Ei mai spun că toate aceste descoperiri referitoare la evenimentele care urmează să se întâmple pot să nu fie valabile, pentru că dacă ele nu se întâmplă atunci nu trebuie decât să se folosească altă secvenţă pentru alcătuirea altor cuvinte. Mulţi oameni consideră că detaliile valabile care apar în urma folosirii codurilor biblice sunt mai degrabă cuvinte amestecate, care întâmplător corespund unor evenimente reale.

Bineînţeles, există şi foarte mulţi sceptici, mai ales în rândul oamenilor de ştiinţă, al experţilor în statistică şi informatică. Doi dintre aceştia, matematicienii Dror Bar-Natan şi Brendan McKay, au fost primii care au contestat descoperirile lui Witztum, Rips şi Rosenberg. Căutând detalii despre rabini faimoşi, McKay şi Bar-Natan au făcut descoperiri similare cu ale celor trei studiind celebrul roman al lui Tolstoi, „Război şi pace”. Alte experimente au relevat, de asemenea, previziuni ale unor asasinate celebre, moartea prinţesei Diana şi războiul împotriva terorismului, toate ascunse în textul romanului lui Melville

– „Moby Dick”.

Adepţii teoriei existenţei unor coduri biblice spun că ei vor încerca în continuare să elucideze aceste mistere pentru a dovedi că într-adevăr Dumnezeu a scris Biblia, chiar dacă unii sunt tentaţi să creadă că un sistem de coduri, elaborat ulterior, va avea un efect neînsemnat asupra credinţei.

Big Bang-ul

Cel mai mare şi mai fundamental mister al istoriei lumii şi universului este cel referitor la modul *cum au început toate acestea*. În acest moment Omul deţine multe informaţii despre diversele etape ale evoluţiei Pământului, dar încă nu are un răspuns bine definit despre începutul acestei lumi, sau despre modul cum s-a format universul. Religia ne oferă o teorie, potrivit căreia Dumnezeu a creat planetele cu mâna, dar această teorie nu se prea potriveşte cu cele câteva dovezi ştiinţifice pe care le avem. Şi, pentru a combate ignoranţa umană, oamenii de ştiinţă au început să dezvăluie câteva din secretele cosmosului. Dispunem de cunoştinţe limitate, dar ştim că totul a început cu o explozie, de mari proporţii. Totul a început cu Big Bang.

Cu aproximativ 15 miliarde de ani în urmă s-a produs o explozie enormă. A fost o căldură de miliarde de grade; materia şi antimateria s-au creat într-un nor dens, în expansiune. În mai puţin de o miime de secundă Universul s-a

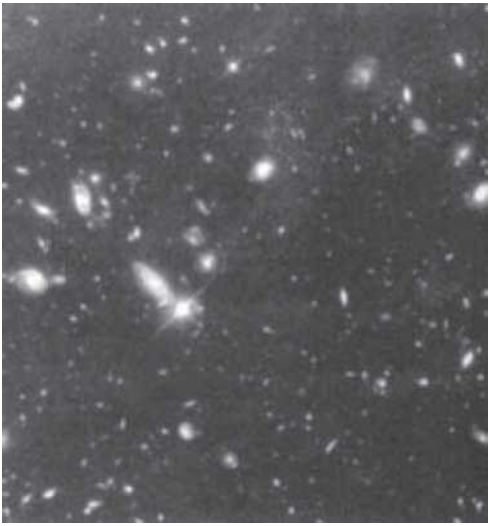

Căutând originile Universului în conformitate cu teoria Big Bang-ului.

mărit de o sută de ori. S-a produs mai multă materie decât antimaterie şi au început să se formeze particulele de bază. Universul a continuat să fie dens, de consistenţă plasmatică, cu radiaţii mari, în special la extreme, acolo unde treptat se producea o răcire. După o secundă Universul avea o temperatură de 10 miliarde de grade Kelvin. În continuarea procesului, particulele simple şi-au redus treptat viteza, permiţând astfel ca alte reacţii, mult mai complexe, să aibă loc.

După aproximativ trei minute de la explozia iniţială temperatura a coborât la un miliard de grade. A început nucleosinteza şi s-a creat deuteriul, un izotop cunoscut sub numele de hidrogen greu. Deuteriul a format apoi tritiu, care mai apoi a devenit nucleu de heliu. După o uşoară răcire şi a fost posibilă crearea atomilor de hidrogen. În următorii 300.000 de ani s-au format atomii de heliu şi temperatura Universului a scăzut la 10.000 de grade Celsius. Pe parcurs, radiaţiile au devenit mai puţin dense şi

astfel a fost posibil ca lumina şi materia să se separe. În cele din urmă, după 15 miliarde de ani Universul a luat înfăţişarea pe care o cunoaştem astăzi.

Deşi teoria Big Bang-ului se bazează pe supoziţiile multor specialişti în cosmologie şi în astronomie, ea are totuşi o bază ştiinţifică. Recent, cu ajutorul înregistrărilor furnizate de satelitul COBE al NASA, s-au descoperit microvaluri cosmice produse la cele mai îndepărtate margini ale Universului. Faptul că aceste microvaluri urmăresc forma unor structuri rigide sugerează ideea că Universul evoluează după un model care se poate verifica. Diferenţele mici de timp între trei puncte îndepărtate i-au ajutat, de asemenea, pe oamenii de ştiinţă să-şi demonstreze teoriile iniţiale despre ceea ce s-a întâmplat în timpul răcirii Cosmosului. Deosebirile dintre etapele de dezvoltare ale unor zone cu temperaturi diferite oferă informaţii extrem de valoroase despre ceea ce s-a întâmplat după Big Bang.

În iunie 1995 nava observator a NASA, ASTRO 2, a detectat elementul deuteriu în cel mai îndepărtat colţ al Cosmosului. Asta demonstrează că asemenea elemente au existat cu adevărat imediat după Big Bang. În acelaşi timp telescopul Hubble le-a permis astrologilor să caute adânc în Univers şi să descopere care sunt substanţele predominante în cele mai vechi forme.

Noile descoperiri duc, de cele mai multe ori, la noi întrebări şi la revizuirea vechilor teorii. Putem afirma însă cu certitudine că Universul continuă să se extindă, deci fenomenul Big Bang este încă în desfăşurare. Faptul că în cele mai îndepărtate margini acest fenomen continuă să se producă ne dă speranţe că, pe măsură ce instrumentele noastre tehnice se vor perfecţiona, vom fi capabili să aflăm cum s-a format iniţial Universul.

Pentru că reprezentăm o formă de viaţă inteligentă, oamenii de ştiinţă de pe această planetă vor putea fi, la un

moment dat, suficient de încrezători încât să poată da răspunsuri concrete despre Univers, îndepărtate atât în timp, cât şi în spaţiu. În acest moment, niciun om de ştiinţă nu îndrăzneşte să formuleze o teorie despre ceea ce a fost înainte de Big Bang. Teologii susţin că totul are o cauză şi profită de ignoranţa umană pentru a identifica această cauză în persoana lui Dumnezeu. Alţii spun că nu este absolut obligatoriu ca tot ce se întâmplă să aibă un catalizator. Aşa cum noi am apărut pe un tărâm nou din necunoscut, este posibil ca legile naturii care nouă ni se par normale să nu se aplice în Univers.

Pe de altă parte, începutul Universului este şi un subiect de filosofie, poate mai mult decât unul de chimie sau fizică. Ce ştiinţă poate susţine că tot ceea ce este în jurul nostru s-a născut din particule care au explodat, în urmă cu 15 miliarde de ani, dintr-una mai mică decât un atom? Totul rămâne un mister.

52

Copiii din Fatima

Pe 13 mai 2001, firav şi obosit, Papa Ioan Paul al II-lea încheia un pelerinaj personal. Călătorise în Portugalia, până în orăşelul Adjustrel, aflat lângă localitatea Fatima. Ţinta lui o constituia beatificarea a doi copii care muriseră cu 80 de ani în urmă. Ei au fost doi dintre cei trei „Copii de la Fatima" care în 1917 au fost vizitaţi în mai multe rânduri de spiritul Fecioarei Maria. Sfânta apariţie le-a spus copiilor trei profeţii, pe care aceştia le-au ţinut în secret, dezvăluindu-le doar Papei anterior lui care l-a precedat pe Ioan Paul al II-lea. După câţiva ani, Biserica Romano-Catolică a făcut cunoscute două dintre cele trei predicţii. Detaliile celei de a treia profeţii au fost dezvăluite doar după ce Papa a făcut o vizită la casa celor trei copii. Cea de a treia profeţie a reprezentat de fapt un avertisment legat de securitatea vieţii Papei.

Îngerul de la Fatima – a prezis ea, cu adevărat, atentatul comis asupra Papei la 13 mai 1981?

Pe 13 mai 1917, în Ceva da Iria, lângă oraşul Fatima, trei copii îşi păzeau oile. Doi dintre ei, cei mai mici, Francisco – de 9 ani şi Jacinta Marta – de 7 ani, erau frate şi soră. Ei îşi ajutau verişoara de 10 ani, Lucia de Jesus, să păzească propria turmă. Toţi erau copii buni, proveniţi din familii de catolici cu frica lui Dumnezeu. Niciodată nu uitau să-şi spună rugăciunea la miezul zilei şi abia după aceea îşi continuau treaba sau joaca… Într-o zi, o rază de lumină puternică le-a întrerupt activitatea obişnuită de

după-amiază. La început au crezut că că a fost un fulger şi tocmai se pregăteau să plece acasă, când i-a oprit o doamnă foarte frumoasă, îmbrăcată într-o robă albă – aproape mai strălucitoare decât soarele. Această doamnă, care avea în mână un şir de mătănii, le-a spus copiilor să se întoarcă în acelaşi loc în ziua de 13 a fiecărei luni.

Copii au făcut aşa cum li s-a spus. Pe parcursul lunilor următoare doamna le-a dezvăluit trei secrete despre întâmplări viitoare şi le-a promis o minune cu prilejul ultimei întâlniri. Povestea acestei viziuni s-a răspândit şi o mulţime de aproape 70.000 de oameni a venit pe 13 octombrie să vadă ultima apariţie, însă doamna nu a putut fi văzută decât de copii. Ea le-a spus acestora că este „Doamna noastră din rugăciune" şi le-a cerut să construiască o capelă pe locul întâlnirilor. Apoi a înfăptuit miracolul promis, care a fost văzut de întreaga mulţime. Oamenii i-au spus „Miracolul Soarelui" pentru că o imensă orbită strălucitoare a răbufnit într-un şir de culori magnifice care au dansat pe cer, apoi a început să plouă cu flori.

Copii au avut, de asemenea, viziuni despre propriile morţi. Francisco şi Jacinta au murit în curând de pneumonie, Francisco în aprilie 1919 şi sora lui în februarie 1920. Iniţial ei au fost îngropaţi în cimitirul parohial din Fatima, după care rămăşiţele lor au fost mutate în Capela Viziunii, construită, aşa cum le-a cerut Fecioara Maria, pe locul Ceva se iria, exact acolo unde se produseseră întâlnirile. După toate aceste întâmplări Lucia de Jesus a luat-o pe calea credinţei şi s-a făcut călugăriţa. În anii '40 ea a trimis o scrisoare Papei Pius al XII-lea, scrisă în limba portugheză, în care dezvăluia cele trei predicţii.

Prima predicţie a fost o viziune a Iadului şi salvarea, pe care Vaticanul a identificat-o cu ceea ce s-a întâmplat în timpul celui de al doilea război mondial. Cea de a doua

profeţie era legată de ascensiunea şi decăderea comunismului. Cea de a treia predicţie nu a mai fost dezvăluită publicului. Potrivit celor mai multe supoziţii făcute la acea vreme, ultima profeţie era legată de sfârşitul lumii, dar în 2001, cu prilejul vizitei Papei Ioan Paul al II-lea la Fatima, s-a dezvăluit faptul că a treia viziune a fost aceea a unei robe albe, papală, căzută la pământ. Papa a interpretat această viziune ca pe un avertisment în privinţa atentatului comis care s-a încercat asupra sa la Roma, în Piaţa Sf. Petru, care, în mod uimitor, a avut loc pe data de 13 mai 1981.

Pontiful a fost convins că Fecioara Maria a deviat gloanţele care ar fi putut să-i provoace moartea, ajutându-l astfel să supravieţuiască. De asemenea, el a avut certitudinea că viziunile de la Fatima au avut influenţă asupra recuperării sale, aşa încât unul din gloanţele trase în timpul acelui atac a fost montat în coroana statuii Fecioarei Maria care se găseşte în Capela Viziunii. Acest episod a spulberat unul dintre cele mai mari mistere ale Bisericii Catolice de la sfârşitul acestui secol. Este ciudat, dar tocmai secretomania Vaticanului a menţinut misterul, câtă vreme miracolele sunt acceptate fără rezerve. Confruntat cu evenimente inexplicabile, chiar şi din punctul de vedere al religiei, omul este din ce în ce mai nedumerit.

53

Manuscrisele de la Marea Moartă

Ţărmul nordic al Mării Moarte este un loc arid. Aflată la o distanţă de circa 20 de kilometri de Ierusalim, chiar şi când este înconjurată de ceaţă, zona are o umiditate foarte scăzută, mai precis este un loc perfect pentru păstrarea artefactelor antice. În primăvara anului 1947, doi tineri beduini oieri căutau o capră pierdută printre stâncile din zona cunoscută sub numele de Qumran. La un moment dat, ei au descoperit printre nişte pietre un spaţiu plin de

papirusuri şi texte scrise pe pergament. Aceste manuscrise au început să iasă la iveală mai târziu, în acelaşi an, când unul dintre beduini a vândut şapte suluri unui anticar local. Aşa se face că lumea academică a aflat despre aceste descoperiri, care au stârnit cel mai viu interes în rândurile istoricilor din întreaga lume. Puţini dintre ei şi-au dat seama că aceste manuscrise sunt una dintre cele mai importante descoperiri ale acestui secol.

Locul iniţial unde au fost găsite manuscrisele a fost cercetat în detaliu de către arheologi abia în 1949. Cu această ocazie s-au descoperit noi fragmente de manuscrise, împreună cu fragmenete de haine, ceramică şi lemn. Pe parcursul următorilor şapte ani, în zona Qumran au fost descoperite încă 10 astfel de spaţii care conţineau manuscrise cu texte antice, în total aproximativ 850 de suluri.

Spaţiile unde s-au găsit manuscrisele au fost numerotate în ordinea descoperirii lor. În cel mai mare dintre aceste, cel cu numărul patru, s-au descoperit în

1952 15.000 de fragmente de la 500 de manuscrise diferite. Alături de acest spaţiu s-a mai găsit şi un complex de ruine antice. *explicaţie foto*????

Oamenii de ştiinţă au datat atât sulurile, cât şi ruinele între secolul al III-lea, î.Hr. şi anul 68 d.Hr., Se pare că aceste texte au format o bibliotecă a unei secte evreieşti, asemănătoare cu cea din Essenes. Aici exista, o societate care se ocupa numai cu cercetarea Torah-ului (Cartea Sfântă a evreilor), dar care nu era adepta unei instituţii clerice şi chiar este posibil să fi fost anihilată de biserica majoritară din Ierusalim. Se crede chiar că ruinele de la Qumran au făcut parte din această localitate, iar sulurile au fost ascunse în jurul anului 70 d.Hr., pentru a nu cădea în mâna trupelor romane cotropitoare. Dar, ceea ce este mai fascinant în legătură cu aceste suluri nu este atât istoria lor, cât textele pe care le conţin.

explicaţie foto????

Sulurile au fost recondiţionate cu ajutorul tehnologiilor moderne şi descifrate de către experţi. Aceştia tind să se împartă în două grupuri: unii care cred că sunt texte religioase, şi alţii care susţin că documentele

dezvăluie detalii ale vieţii de zi cu zi. De asemenea, printre aceste suluri se mai găsesc şi multe copii după scrierile biblice, toate mai puţin una, din Vechiul Testament. Extrem de interesante sunt sulurile care conţin o serie de psalmi, necunoscuţi până acum, scrişi de Regele David şi Iosif, precum şi câteva profeţii atribuite lui Ezekiel, Eremia şi Daniel, care nu apar în Biblie. De asemenea, sulurile conţin poveşti necunoscute despre Enoch, Abraham şi Noe. Printre aceste suluri s-au mai găsit şi învăţături ale lui Avram, Iosif, Levi şi Naphtali.

În mod surprinzător, având în vedere data aproximativă când s-a stabilit că au avut loc evenimentele şi ceea ce este trecut în Noul Testament, nu se fac referiri la Iisus Hristos. Majoritatea sulurilor sunt scrise în limba evrită, dar din când în când apar şi pasaje scrise în limba arabă şi în limba greacă. În unele suluri sunt explicate legi şi coduri ale unor bătălii, în timp ce altele fac referire la poeme şi filosofii ale unor înţelepţi. Cel mai enigmatic manuscris este acela în care sunt enumerate 64 de locuri din jurul Israelului unde sunt îngropate comori. Se spune că în aceste locuri sunt ascunse nu numai obiecte din aur şi argint, ci şi obiecte sfinte din templele din Ierusalim.

Întreaga colecţie de suluri s-a descoperit pe parcursul a opt ani şi a fost împrăştiată prin toată lumea, la universităţi, la muzee şi, în general, la instituţii de învăţământ. Foarte multe dintre acestea sunt într-o stare precară şi din această cauză este destul de greu să ne facem o idee asupra textelor pe care le conţin. Între anii ’60 şi 70 nu s-au mai dat publicităţii date despre aceste descoperiri şi interesul a scăzut. În ultima perioadă se încearcă, prin publicarea unor seturi de fotografii, traduceri şi comentarii resuscitarea interesului faţă de această extraordinară descoperire. Lumea întreagă trebuie să conştientizeze că aceste suluri reprezintă o descoperire importantă, nu numai din punct de vedere istoric, ci şi sub

aspectul cronicilor conţinute, fundamental legate de capacitatea noastră de a înţelege evenimentele şi mesajele biblice.

54

Strigoiul vorbitor

Când încetează o fantomă să mai fie fantomă? Când devine un strigoi vorbitor.

În 1931 familia Irving a început să audă zgomote ciudate venind din podul şi chiar din pereţii casei de pe ferma Dalby din Isle of Man. Cei trei membri ai familiei – James Irving, soţia acestuia, Margaret, şi fiica lor Voirrey – erau convinşi că prin zonă bântuie un animal mare. Se auzeau zgomote puternice, cădeau farfuriile din dulapuri şi se mişcau tablourile agăţate pe perete. Ulterior au început să se audă şuierături bizare şi chiar plânsete. James Irving s-a hotărât să imite zgomotele produse de ciudata prezenţă, iniţiind astfel un soi de dialog şi spre marea lui surprindere creatura, dacă i se poate spune aşa, a început să-i răspundă. În acel moment James şi-a propus s-o înveţe să rostească cuvinte, lucru pe care l-a şi realizat, câteva săptămâni mai târziu. Când a reuşit să vorbească fluent, aceasta a spus că se numeşte Gef, că este un strigoi şi că s-a născut pe 7 iunie 1852 în Delhi, India. Gef a refuzat să apară în faţa familiei Irving, ba chiar s-a comportat foarte nepoliticos. S-a calmat doar când aceasta l-a ameninţat că îl părăseşte. Familia şi strigoiul au devenit din ce în ce mai apropiaţi, Gef lăsându-i chiar să îl mângâie printr-o nişă din perete. În cele din urmă, povestea lui Gef s-a răspândit, şi pe insulă au venit foarte mulţi reporteri, dintre care prea puţini au fost impresionaţi de acest fenomen. Mai mult decât atât, ei credeau că, în fapt, zgomotele erau produse de un ventriloc.

În cele din urmă, în 1937, familia Irving a vândut ferma şi se crede că iau luat cu ei şi pe Gef. În 1947, noul proprietar al fermei Dalby a pretins că a împuşcat un

animal ciudat, un strigoi, care dădea târcoale casei.

Ideea unui strigoi pe insula Man nu este atât de bizară pe cât pare. În 1912 un fermier localnic a adus mai multe animale pentru a vâna şi ucide iepurii de pe pământul său. Cercetări recente ne îndreptăţesc să credem că Gef a fost un poltergeist. Există totuşi un fapt extrem de interesant: în India circulă o veche şi ciudată legendă care spune că, în timp, strigoii pot fi învăţaţi să vorbească.

55

Marele Potop

Despre „Marele Potop" a vorbit însuşi Iisus Hristos. Şi interesant este faptul că nu numai creştinii cred în această poveste. În Torah, cartea sfântă a evreilor, este descris un dezastru, la fel şi în Coran se fac referiri la un mare potop.

Arca lui Noe: *în multe culturi, de pe întreg cuprinsul globului, există relatări despre o inundaţie extraordinară care i-a distrus pe strămoşi*.

Din punct de vedere istoric primele însemnări despre acest dezastru apar în secolul al XVIII-lea înainte de Hristos, atât în scrierile babiloniene, cât şi în epopeea greacă Gilgamesh. Marele Potop este prezent în tradiţiile orale şi scrise ale peste 300 de civilizaţii de pe întreg cuprinsul globului. Grecii antici, romanii şi primii americani, cu toţii fac referiri la un potop teribil în urma căruia au rămas doar câţiva supravieţuitori. Se presupune chiar că potopul lui Noe este cel care a distrus şi Atlantida. Abia în ultima vreme cercetările ştiinţifice au început să furnizeze dovezi care vin în sprijinul teoriei „Marelui Potop", susţinută până acum doar de dovezi de circumstanţă, respectiv de faptul că este un eveniment menţionat în toate mitologiile.

Probele prelevate de pe fundul Mării Negre dovedesc faptul că a fost cândva pământ uscat. A fost inundat în timpul potopului lui Noe?

Cercetările ştiinţifice au început în anii '90, când doi geologi de la Universitatea Columbia, William Ryan şi Walter Pitman, adunând mai multe dovezi au ajuns la concluzia că în antichitate chiar s-a produs un mare potop.

Ryan şi Pitman au formulat o teorie potrivit căreia stratul de gheaţă ce a acoperit Europa în timpul ultimei Ere Glaciare s-a topit în urmă cu 7500 de ani, când să produs o creştere bruscă de temperatură. Excesul de apă a dus la revărsarea Mării Mediterane în Marea Neagră, despre care Ryan şi Pitman cred că iniţial a fost un simplu lac cu apă dulce, de mică adâncime, alimentat în permanenţă de izvoare cu apă potabilă şi înconjurat de terenuri fertile. Potrivit teoriei lor această zonă a fost intens populată şi complet inundată când s-a produs creşterea nivelului mării. Ryan şi Pitman susţin că în perioada de topire a gheţii nivelul Mării Negre creştea cu 13 centimetri pe zi, viteza cu care năvăleau apele în interiorul bazinului fiind de 200 de ori mai mare decât cea a cascadei Niagara. Aşa se face că într-un an 60.000 de mile pătrate de pământ au fost înghiţite de apă, iar ceea ce fusese un bazin cu apă dulce a ajuns o extensie a oceanului. Fermierii şi coloniştii care se stabiliseră în zonă au fost forţaţi să plece nu numai din cauza creşterii nivelului apelor, cât mai ales ca urmare a pierderii resurselor de apă potabilă. Ryan şi Pitman sunt siguri că vechile maluri ale lacului antic zac la aproximativ 1500 de metri de picioare sub actualul nivel al apei. Probele de sediment recoltate din adâncul Mării Negre au furnizat dovezi fascinante în sprijinul acestei teorii. Rădăcinile de plante şi noroiul uscat şi crăpat din aceste probe sugerează faptul că albia uscată a unui râu a fost acoperită de un strat de noroi, ceea ce indică o mare inundaţie.

Pentru a continua munca lui Ryan şi Pitman, în 1999 exploratorul subacvatic Robert Ballard s-a decis să cerceteze adâncurile Mării Negre. Ballard este cel care a descoperit epava Titanicului şi cel care, utilizând tehnologie ultramodernă, împreunp cu echipa sa a reuşit să descopere vechea linie de coastă, aflată la o adâncime de 165 de metri şi 32 kilometri sub nisip. Din vechea albie

a Mării Negre ei au prelevat probe de moluşte de apă dulce şi de apă sărată. În afara profilului geografic şi oceanografic bine conservat, ceea ce indică faptul că zona a fost inundată treptat, fosilele moluştelor de apă dulce au fost datate, cu ajutorul izotopului de carbon, ca fiind cu o eră mai vechi decât cele de apă sărată. Oamenii de ştiinţă au descoperit, de asemenea, că moluştele de apă dulce par să fi murit aproape în acelaşi timp, fapt care indică o schimbare bruscă de mediu. Pe de altă parte, cele mai tinere scoici de apă dulce care au fost descoperite au 7460 de ani, în timp ce fosilele celor mai vechi scoici de apă sărată au fost datate ca având 6820 de ani. Acest lucru indică faptul că potopul s-a produs cândva între aceste două date, ceea ce confirmă teoria originală a lui Ryan şi Pitman.

Ballard s-a întors în zonă în septembrie 2000 pentru a face descoperiri şi mai fascinante. De această dată echipa lui Ballard a descoperit unelte antice şi depozite de gunoi, precum şi, foarte important, locuinţe preistorice. La circa 900 de metri adâncime s-au găsit structuri cu grinzi de lemn confecţionate de om, în interiorul cărora existau vase de ceramică şi unelte din piatră. Echipa de cercetători care a făcut toate aceste descoperiri le-a numit „Casa lui Noe”, chiar dacă, ulterior, datarea cu izotopi de carbon a dovedit că sunt mult prea recente ca să poată fi de pe vremea lui Noe. În orice caz, s-a dovedit, fără putinţă de tăgadă, că înainte de „marele Potop” zona a fost locuită. Faptul că locuinţele nu au fost dărâmate, demonstrează că, inundaţia s-a produs treptat şi, că valurile de apă nu au lovit cu viteză.

Aceste teorii şi descoperiri deschis calea către studii viitoare. Antropologii sunt în special interesaţi să afle mai multe despre modalităţile prin care popoarele antice şi-au păstrat şi transferat marile legende doar prin tradiţia orală. La rândul lor, geologii şi oceanografii sunt fascinaţi

de schimbările semnificative ale nivelului mării şi de pământul inundat, mai ales că trebuie avută în vedere reala ameninţare a încălzirii globale.

Pentru iniţiaţi, istorici şi drept credincioşi confirmarea unei poveşti biblice uimitoare este o schimbare binevenită într-o epocă în care legendele sunt infirmate de descoperirile ştiinţifice.

56

Statuile hinduse băutoare de lapte

Pe 21 septembrie 1995, în capitala Indiei, New Delhi, au început să circule istorioare despre statui hinduse care beau lapte. Credincioşii ofereau linguri cu lapte, ca dar sacru, statuilor zeilor Shiva şi Ganesha, care practic şi consumau această substanţă. Imediat s-au format cozi în jurul templelor, iar autorităţile au fost nevoite să suplimenteze cu 100.000 litri cantitatea de lapte cu care era aprovizionat oraşul. Bineînţeles, scepticii au afirmat că este vorba de un fenomen de iluzie optică de mari proporţii, sau că au fost creaţi pori speciali care să provoace acest fenomen. Alţii au spus că laptele a fost pur şi simplu vărsat, dar la baza statuilor nu se vedea nicio urmă din laptele care fusese oferit drept ofrandă.

Cu certitudine, cei care au văzut statuile sunt convinşi că au fost martorii unui adevărat miracol şi, imediat după aceea s-au semnalat evenimente similare peste tot în lume. Aşa se face că practic de-a doua zi credincioşii hinduşi s-au aliniat disciplinaţi la cozi pentru a intra în temple, a se închina şi a aduce ofrandă zeilor. Anila Premji este una dintre doamnele care a aşteptat o noapte întreagă pentru a intra în templul lui Vishwa din Southall – vestul Londrei, pentru a oferi o lingură cu lapte statuii lui Nandi, un taur încălecat de zeul Shiva. „Am ţinut lingura la nivelul gurii şi laptele a dispărut pur şi simplu”, a afirmat Anila mai târziu. La principalul templu Swaminarayan din Londra aglomeraţia a fost atât de mare încât autorităţile

au refuzat la un moment dat accesul persoanelor care aveau cutii cu lapte.

În Canada, Germania şi SUA miracolele au continuat. În California credincioşii hinduşi care mergeau la templul Chatsworth au semnalat şi ei că idolii lor acceptă laptele ca ofrandă. Bineînţeles că s-au scris şi s-au difuzat reportaje la Reuters, CNN, BBC şi în marea majoritate a ziarelor din întreaga lume.

În ciuda faptului că scepticii oferă explicaţii ştiinţifice, credincioşii continuă să susţină că a fost un semn de la Dumnezeu. Chiar şi acei credincioşi care nu frecventează cu regulariatte templele, dar care au fost martorii unor astfel de evenimente au spus că s-au simţit protejaţi de o forţă atotputernică. Şi poate că tocmai despre asta este vorba. Nu contează explicaţia concretă care se oferă; uneori, o credinţă nestrămutată într-o przenţă divină poate să inducă o stare de confort extraordinar celor care vor să creadă.

Statuia unui idol hindus, când nu bea lapte!

57

Lourdes

Marie Bernande Soubirous s-a născut pe 7 ianuarie 1844. A fost primul copil al lui Francis Soubirous, un biet

morar din Lourdes, sudul Franţei, şi al soţiei sale Louise. Marie era un copil fragil, care s-a dovedit a avea şi o statură foarte mică, aşa încât şi-a căpătat numele de Bernadette. Deoarece din cauza sărăciei, părinţii o trimiteau foarte des pe la rude şi pe la prieteni, vara lui 1857 şi-a petrecut-o la Marie Aravant, lângă localitatea Batres.

Sfânta Bernadette de la Lourdes.

Oraşul a devenit destinaţia anuală a sute şi mii de pelerini catolici.

Marie Aravant a găzduit-o cu plăcere pe fată, dar a fost neplăcut impresionată de educaţia ei religioasă. Pe tot parcursul perioadei cât a stat la ea, Marie Aravant a încercat să o înveţe pe micuţa Bernadette câte ceva despre Biblie, dar de fiecare dată adolescenta impetuoasă nu manifesta nici cel mai mic interes pentru astfel de subiecte. În cele din urmă Marie Aravant a cerut sfatul unui preot local. El i-a sugerat s-o trimită pe Bernadette înapoi la Lourdes pentru a urma o şcoală de catehism. Aşa se face că la scurt timp după cea de a 14-a aniversare

Bernadette a ajuns din nou în oraşul natal. Pe 11 februarie 1858 Bernadette, împreună cu două prietene, aduna lemne pe malul râului Grave, aflat la vest de Lourdes. La un moment dat ea s-a îndreptat spre o piatră, cunoscută sub numele de Piatra Mare sau Massabieille, care era ca un fel de loc de odihnă lângă râu. La baza stâncii exista o scobitură naturală adâncă de circa 7, 5 metri şi lată de 12. Bernadette a auzit un zgomot şi s-a uitat în sus. Evenimentele care au urmat au schimbat-o pentru totdeauna pe Bernadette şi această zonă a Franţei.

Interiorul izvorului de la Lourdes

De îndată ce şi-a ridicat privirea Bernadette a văzut imaginea unei femei foarte frumoase, îmbrăcată în alb, care rostea o rugăciune. Imaginea a dispărut, dar cu altă ocazie, aflându-se în acelaşi loc, a văzut-o din nou. La cea de a treia pariţie, pe 18 febrâuarie, femeia i-a vorbit fetei şi i-a cerut să vină în acelaşi loc în fiecare zi, timp de două săptămâni. Bernadette s-a conformat. Într-una din zile lui Bernadette i s-a cerut să se scalde în apa izvorului din scobitură. Însă nici în scobitură, nici în zonă, nu era niciun izvor, aşa că fata a intrat în noroi şi s-a spălat cu umezeala

acestuia. A doua zi însă, în acel loc curgea apa proaspătă a unui izvor puternic. La cea de a 13-a întâlnire cu imaginea femeii aceasta a cerut să fie construită o capelă în onoarea sa, iar la cea de a 16-a apariţie femeia i-a dezvăluit identitatea sa, ca fiind „Preacurata Mamă”. În total, Bernadette a văzut-o pe Sfânta Mamă Fecioară de 18 ori, ultima întâlnire având loc pe 16 iulie 1858.

Foarte repede, mulţi dintre bolnavii care au băut sau s-au scăldat în apa izvorului din grotă s-au vindecat în mod miraculos. Pe 28 iulie 1858 Episcopul de Tarbes a cerut înfiinţarea unei comisii de anchetă. Mai bine de trei ani şi jumătate un grup de clerici eminenţi, doctori şi oameni de ştiinţă au analizat spusele lui Bernadette şi ale altor credincioşi. Pe 18 ianuarie 1862 ei au concluzionat că Bernadette este o fată absolut normală care, într-adevăr a văzut-o pe Fecioara Maria. Vindecările atribuite izvorului de la Massabieille au fost declarate adevărate, dar inexplicabile, iar autorităţile au decis să construiască o capelă în onoarea Sfintei Mame, pentru a deveni un loc de pelerinaj.

Principala bazilică din Lourdes cuprinde trei capele, pe lângă care mai sunt şi alte biserici. Cea mai mare dintre ele este Bazilica Sfântului Pius al X-lea, în care pot intra 30.000 de persoane, aspect deosebit de important, dacă se are în vedere faptul că anual locul este vizitat de aproape un milion de pelerini. Mulţi vin pur şi simplu pentru a-şi manifesta respectul, sau pentru a primi consolare religioasă. Alţii ajung acolo pentru că sunt într-o stare proastă şi speră ca apele binefăcătoare să le redea vitalitatea. În total, acolo au fost rezolvate 4.000 de cazuri, de la tuberculoză, orbiri, surziri, până la cancer. Tot acolo au mai avut loc şi 65 de miracole atestate de către Biserica Catolică şi atribuite Fecioarei de la Lourdes.

Bernadette în persoană nu a fost chiar atât de norocoasă. În 1866 ea s-a alăturat surorilor de la Nevers,

de la mănăstirea Sfântul Gildard. Dintotdeauna firavă, ea a continuat să sufere de diferite boli, până când a murit, pe 16 aprilie 1879, la vârsta de 35 de ani. În 1925, moaştele lui Bernadette au fost puse într-o cutie de sticlă, fiind transferate de la capela mănăstirii la cea din Nevers. Se pare că trupul ei a supravieţuit mai bine în moarte decât atunci când a fost în viaţă, iar doctorul Talon, cel care a asistat la deshumarea cadavrului, a scris mai târziu un articol pentru o revistă medicală în care afirmă că starea conservării nu a fost un „fenomen natural”. Bernadette a fost canonizată în 1935, ea însăşi fiind acum un punct de destinaţie pentru pelerini.

58

Miracole moderne

Toate misterele religioase din acest capitol sunt, într-un fel sau altul, asociate cu miracolele. Sunt inexplicabile, Dumnezeu a provocat aceste fenomene. Scepticii contrazic acest lucru şi spun că prin natura sa, fiinţa umană este dispusă să creadă în miracole, iar fenomenul exercită o asemenea atracţie că până şi ateii şi pragmaticii sunt la un moment dat copleşiţi de acele evenimente bizare. Încă de când a apărut Omul pe pământ, indiferent de religie sau neam, se ştie că unele întâmplări sunt provocate de o zeitate şi depăşesc puterea noastră de înţelegere. În ultimii ani astfel de fenomene au devenit extrem de frecvente. Unii consideră că este o consecinţă a revigorării spiritualităţii colective, în timp ce alţii le pun pe seama febrei sfârşitului de mileniu, care include marile aşteptări de la secolul care vine, respectiv secolul XXI. Dintr-un motiv sau altul, unele dintre fenomenele semnalate în ultima vreme au fost chiar miraculoase.

Un prim caz relatat de presa din toată lumea s-a semnalat în aprilie 1968. În oraşul Zeitung din Egipt s-a remarcat o misterioasă apariţie a Fecioarei Maria, fenomen care a durat mai bine de trei ani. Au fost martori

oculari peste un milion de oameni, fără a-i pune la socoteală şi pe cei care au văzut fotografii şi filme. Printre cei care au văzut imaginea Fecioarei Maria se numără şi preşedintele egiptean, dictatorul marxist Nasser, care era un ateu convins. Verificarea acestui fenomen nu a fost o păcăleală. Poliţia egipteană a scotocit întreaga zonă şi încă 140 de kilometri de mile în jurul oraşului Zeitung. Zona a fost cercetată cu echipament adecvat pentreu detectarea oricărei aparaturi care ar fi putut să genereze o astfel de apariţie. Nu s-au găsit, niciun fel de urme.

Apariţiile spontane au devenit cel mai frecvent gen de miracol modern. În decembrie 1995 o imagine a lui Iisus Hristos a apărut imprimată pe o rocă de granit din Australia. Julian Webb, un fermier cultivator de grâu, pe terenul căruia a fost găsită roca, a spus că într-o noapte a văzut o rază de lumină care a învăluit o lespede de piatră. În timp ce se uita la piatra respectivă, treptat a început să se contureze imaginea lui Iisus. Webb nu se consideră un om credincios şi nici nu se duce regulat la biserică, dar este convins că a fost martorul unui miracol. În ziua de Crăciun a aceluiaşi an, oamenii din jurul oraşului Teheran, Iran, au declarat că imaginea lui Hristos a apărut atât pe garduri, cât şi pe zidurile clădirilor. În ciuda faptului că marea majoritate a populaţiei este musulmană, toţi martorii oculari sunt convinşi că au văzut într-adevăr imaginea lui Iisus.

La sfârşitul anului 1995, acest gen de apariţii au marcat, începutul unui lung şir de astfel de fenomene

survenite pe tot cuprinsul globului în cursul anului următor. În San Francisco a fost semnalată apariţia chipului Fecioarei Maria pe acoperişul unei biserici, în timp ce credincioşii au spus că au simţit un parfum de petale de trandafir. Într-o altă biserică, din sudul Australiei, pe un perete interior a apărut imaginea Sfintei Mame, iar sub clădire s-a descoperit un izvor cu proprietăţi tămăduitoare. Cel mai impresionanat exemplu este o întâmplare petrecută în 1996, cu trei săptămâni înainte de Crăciun, când aproape o jumătate de milion de oameni au văzut chipul Fecioarei Maria pe geamurile negre ale unei clădiri din Florida. Imaginea măsura 15 metri lăţime şi 10, 5 metri înălţime. Apariţia continuă să rămână inexplicabilă, în ciuda faptului că oamenii de ştiinţă şi academicienii au cercetat fenomenul.

Pentru americanii de rând, receptivi la cele mai neînsemnate întâmplări aparent inexplicabile, naşterea unui bivol alb este un adevărat miracol, asemănător întrucâtva cu marele miracol creştin. Mai mult decât atât, ei sunt convinşi că la acest sfârşit de mileniu ne vom confrunta cu un război religios.

În mare măsură importanţa unui miracol depinde de reacţia persoanei care participă la el. Oamenii de ştiinţă şi scepticii pun accentul pe adevăr şi explicaţiile pragmatice. Poate fi oare contestat un eveniment care nu este provocat de voinţa umană şi care întăreşte credinţa oamenilor şi îi ajută să trăiască în pace?

59

Arca lui Noe

Biblia spune că Dumnezeu l-a avertizat pe Noe că are de gând să disrugă rasa umană deoarece oamenii păcătuiau din ce în ce mai mult. El i-a mai spus lui Noe că vrea să salveze câte două fiinţe, pereche, din fiecare specie de animale, precum şi pe Noe, împreună cu familia lui, şi asta pentru ca după Marele Potop lumea, marea Creaţie

divină, să existe în continuare. Dumnezeu l-a instruit pe Noe, spunându-i cum să construiască o arcă imensă din lemn, care să adăpostească de furia apelor toate fiinţele specificate de Tatăl ceresc. Arca a avut 13, 5 metri lungime, 22, 5 metri lăţime şi 13, 5 metri înălţime. Timp de 40 de zile şi 40 de nopţi ploaia a căzut continuu, iar apele au crescut până când au acoperit complet suprafaţa Pământului. Atât Biblia, cât şi Coranul spun că, atunci când apele au mai scăzut, imensa arcă s-a oprit din drumul ei pe ape pe muntele Ararat. Acesta este şi locul unde cei mai împătimiţi căutători ai arcei îşi concentrează cercetările.

Muntele se află pe teritoriul Turciei, în partea de est, aproape de graniţa cu Rusia, Iran şi Irak. Cea mai înaltă culme are puţin sub 5.000 metri înălţime, dar arca se crede că se află puţin mai jos, într-o prăpastie numită Strâmtoarea Ahora. În această strâmtoare există un munte acoperit cu gheaţă, numit Al Judi, care ar fi locul unde, potrivit Coranului, s-a oprit celebra arcă. Din păcate zona este destul de greu de explorat, fiind accesibilă doar două luni pe an. Dar chiar şi în această perioadă gheaţa topită să căderile de pietre fac din Strâmtoarea Ahora un loc extrem de periculos, în care vălătucii de ceaţă şi gheţarii ascunşi au pus capăt vieţii multor aventurieri. Regiunea este periculoasă şi din punct de vedere politic. De-a lungul timpului în apropierea acestei zone au fost multe puncte de conflict violent şi din acest motiv guvernul Turciei descurajează expediţiile organizate. Nici localnicii nu sunt prea cooperanţi, deoarece ei cred că locul unde zac resturile epavei Arcei lui Noe sunt păzite de triburile sălbatice de indigeni.

În ciuda tuturor acestor impedimente nenumăraţi curajoşi s-au aventurat în zonă cu speranţa de a descoperi dovezi concrete. Singurele probe, şi cel mai des întâlnite, au fost resturile de cherestea tratată şi prelucrată de mâna

omului, neobişnuite pentru această zonă lipsită complet de păduri. Astfel de rămăşiţe a descoperit şi ambasadorul Marii Britanii în Turcia, în timpul unei escalade pe Muntele Ararat, în 1876. Cheresteaua respectivă fusese în mod evident cioplită manual şi fusese fixată, îmbinată, cu o substanţă neagră, extrem de dură. După aproape 80 de ani, în 1955, exploratorul Fernand Navara şi fiul său Rafael au descoperit câteva grinzi de lemn într-o crăpătură din munte. Aceasta a fost datată cu ajutorul izotopilor de carbon ca având aproape 4.000 de ani.

Animalele intră două câte două. Se va afla până la urmă locul unde se găsesc rămăşiţele Arcei lui Noe?

Au existat la un moment dat şi documente menite să ateste vizualizarea arcei în sine. Primul eveniment de acest gen a avut loc în 1856, când un grup de tineri cercetători englezi a escaladat muntele împreună cu doi ghizi

localnici. În ciuda faptului că toţi membri acelei expediţii au jurat să păstreze secretă descoperirea lor, doi dintre ei au făcut unele dezvăluiri când s-au aflat pe patul de moarte.[3]

În 1910, o expediţie militară oficială, autorizată de către Czar*, a pretins că a găsit Arca lui Noe şi a făcut măsurători şi fotografii. Toată documentaţia a fost trimisă înapoi la Czar, însă a dispărut în timpul Revoluţiei Comuniste. Au rămas doar declaraţiile martorilor oculari. Interesant este că toţi cei care au pretins că au găsit arca au indicat aceeaşi zonă de pe Muntele Ararat.

În ultimii ani, cu ajutorul tehnologiei moderne s-a reuşit obţinerea unor imagini globale a versantului, însă nu s-a putut observa nimic deosebit, fapt ce sugerează posibilitatea ca rămăşiţele arcei să se găsească în altă parte. În 1949 un avion al Statelor Unite ale Americii, aflat în misiune în zonă a fotografiat o formă neobişnuită pe un platou din nord-vestul muntelui Ararat, la înălţimea de 4600 de metri, pe celălalt versant faţă de Strâmtoarea Ahora. În imagine părea să se vadă prora unui vas ieşind dintr-un gheţar. Fenomenul, denumit „Anomalia de pe Ararat" şi a fost cercetat din nou în 1970, când un satelit militar secret a furnizat imagini detaliate din zonă. Pe măsură ce satelitul mătura zona, imaginile furnizate deveneau din ce în ce mai clare, şi au dezvăluit o formă de aproape 180 metri lungime despre care unii experţi afirmă că este posibil să fie structura de lemn a unei nave antice, în timp ce alţii cred că poate fi o simplă rocă, sau o veche fortăreaţă, sau chiar un avion prăbuşit. Evident, cercetătorii ar putea aduna date concrete dacă s-ar duce la faţa locului, însă tensiunile dintre autorităţile care guvernează Turcia şi populaţia kurdă din zonă împiedică acest lucru. Atâta vreme cât o echipă de arheologi nu va examina şi fotografia, la faţa locului, posibilele rămăşiţe,

3 Unul din numele de botez ale Ţarului Nicolae al II-lea (n.tr.)

misterul Arcei lui Noe va rămâne neelucidat.

60

Sfântul Médard

La moartea diaconului Parisului, François de Paris, în mai 1727, s-a organizat o ceremonie funerară extrem de fastuoasă. Întreaga comunitate s-a întristat foarte tare pentru că diaconul a murit foarte tânăr, la vârsta de 37 de ani şi, mai mult decât atât, se spune că avea şi miraculoase puteri tămăduitoare.

Atunci, în mai 1727, un impresionant cortegiu funerar a însoţit coşciugul până la locul unde a fost depus, pe altarul unei bisericuţe din Saint Medad. Unul câte unul, membri comunităţii s-au perindat pe lângă trupul neînsufleţit pentru a-şi manifesta respectul, afecţiunea şi tristeţea. Un băieţel infirm s-a târât cu ajutorul tatălui său până la sicriu. Şi în timp ce se uitau la faţa liniştită a clericului, brusc, băiatul a fost cuprins de convulsii violente. Oamenii din jurul lor l-au scos din altar şi, la fel de brusc, convulsiile au încetat. Băieţelul a deschis ochii şi s-a ridicat în picioare. În acel moment şi-a dat seama că piciorul drept, care avea o malformaţie, s-a vindecat! Foarte fericit a început să cânte şi să danseze prin biserică.

Acest eveniment a fost primul dintr-o serie de miracole care s-au întâmplat într-o perioadă de peste cinci ani în Saint-Médard. Remarcabilă în cazul seriei de evenimente inexplicabile de la Saint-Médard este integritatea celor care au fost martori. Chiar dacă mulţi dintre discipolii diaconului erau săraci, bolnavi şi poate uşor de păcălit, printre martori au fost şi avocaţi, oameni de ştiinţă şi alte persoane publice respectabile. Cea mai detaliată şi mai credibila mărturie a venit din partea unui magistrat, Louis-Basile Carré de Montgéron. Acesta auzise despre ceea ce se întâmpla la Saint-Médard de la un prieten de-al său, un avocat, Louis Adrien de Paige şi

considera că totul era o păcăleală. La insistenţele prietenului său, fără a manifesta prea mult entuziasm, Montgéron s-a lăsat convins să meargă la Saint-Médard. Cei doi au ajuns în localitate în dimineaţa zilei de 7 septembrie 1731. Ceea ce a văzut Montgéron de îndată ce a pătruns în incintă l-a şocat. A văzut femei scrijelind pe podea, bărbaţi bătând alte femei cu nuiele sau cu vergelede metal. A văzut chiar şi o femeie ale cărei sfârcuri fuseseră prinse într-un cleşte de metal. Cu toate acestea, femeile nu păreau să sufere, ba dimpotrivă, cereau să fie pedepsite cu mai multă asprime.

Prietenul său Paige i-a explicat că acest tratament le vindecă pe femei de malformaţii şi boli. Montgéron era tot mai intrigat de ceea ce vedea şi a fost de-a dreptul şocat când, la un moment dat, a observat o fetiţă care stătea la o masă şi mânca dintr-o farfurie. Când s-a apropiat a văzut că fetiţa mânca fecale umane şi bea urină. Cu ceva timp în urmă fata suferise de o afecţiune psihică. Acum însă se vindecase. La un moment dat, a început să vomite. Deşi mâncase ceea ce mâncase, pe gura ei ieşea pur şi simplu lapte de vacă. În periplul său prin curtea bisericii, Montgéron s-a oprit lângă un grup de femei care curăţau tăieturi şi răni infectate pur şi simplu prin lingere. Montgéron a stat şi s-a uitat cum i s-au curăţat rănile unui băieţel care suferea de o infecţie îngrozitoare la un picior. După îndepărtarea bandajului, chiar şi femeia care urma să-l cureţe a recurs la o rugăciune pentru a căpăta curaj. Montgéron a putut vedea cum pe măsură ce femeia curăţa şi înghiţea ţesutul infectat, pielea piciorului rămânea absolut curată a fost profund impresionat de miracolele pe care le-a văzut Montgéron la Saint-Médard pe parcursul primei sale vizite. El a continuat să viziteze biserica până când a adunat suficient material pentru a putea scrie o carte absolut incredibilă. Deoarece a îndrăznit să îi înmâneze un exemplar din acea carte dezgistătoare şi

Regelui Ludovic al XV-lea Montgéron a fost aruncat în închisoare. Însă nu a putut fi redus la tăcere şi drept urmare el a mai publicat încă trei cărţi care conţineau descrieri detaliate despre ceea ce se întâmpla la Saint-Médard. Oficialităţile s-au temut că miracolele de la Saint-Médard vor submina autoritatea regală şi au încercat să închidă biserica. Marele Voltaire remarca sarcastic la acea vreme: „Regele i-a poruncit Lui Dumnezeu să nu mai facă miracole în cimitirul de la Saint-Médard”.

Soldaţii ajunşi la faţa locului nu au reuşit să încercuiască zona. Poveştile de la Saint-Médard s-au împrăştiat şi au persistat în timp. Referindu-se la Saint-Médard, filosoful scoţian David Hume a scris că nicicând nu a existat un loc unde atât de multe miracole să fie atribuite unei singure persoane, reprezentate de François de Paris.

Este cu adevărat un mister care nu a fost dezlegat.

Stigmatele

Apariţia stigmatelor este un fenomen atât de vechi, atestat documentar încât foarte mulţi sceptici au fost nevoiţi să admită că este o realitate. Durerea care însoţeşte apariţia semnelor pe mâini, picioare, pe faţă şi pe frunte aminteşte de aceea suferită de Hristos când a fost crucificat. Deseori rănile care apar sângerează, sau secretă un lichid. Ele pot apărea şi dispărea în numai câteva ore. De obicei, astfel de semne pot fi văzute numai la sfinţi, sau la persoane foarte religioase. Şi nu este vorba numai de o retrăire fizică a suferinţelor îndurate de Hristos; mulţi dintre cei care au avut astfel de experienţe au spus că pentru tot restul vieţii au rămas cu o senzaţie de teamă şi durere. Câteva dintre aceste persoane au afirmat chiar că au simţit pe spate şi plesniturile de bici. Credincioşii consideră că durerea este parte integrantă a acestui fenomen al apariţiei stigmatelor.

61

Una dintre cele mai cunoscute persoane care au trăit această experienţă a stigmatelor, a fost Sfântul Francis din Assisi. Semnele i-au apărut în 1222 şi nu au fost simetrice. Pielea de pe mâini şi picioare s-a răsfrânt şi a format cruste, ca şi când acolo ar fi existat cuie. De atunci şi până în prezent sau semnalat peste 300 de cazuri de apariţii a stigmatelor, în 62 dintre acestea fiind vorba de sfinţi. La fel de bine cunoscut este şi cazul lui Georgio Bongiavani. S-a spus că aparent rănile de la mâini şi de pe frunte îi apăreau şi dispăreau aproape după bunul lui plac.

Încă nu s-a găsit explicaţia ştiinţifică pentru apariţia şi dispariţia acestor stigmate. Oamenii de ştiinţă care au studiat cazurile au descoperit că din răni se scurge fie un sânge care este diferit, ca grupă, de cel obişnuit al persoanei, fie un lichid necunoscut; uneori, rănile emană un parfum deosebit.

În accepţiunea populară, acest fenomen al apariţei stgmatelor este o stare psihosomatică indusă în funcţie de gradul de concentrare psihică în timpul rugăciunii. Există păreri potrivit cărora persoanele respective provoacă în mod inconştient apariţia acestor semne prin invocarea adoraţiei faţă de Hristos. Mulţi dintre cei care au trăit astfel de experienţe au spus că rănile le-au apărut în momentele de mare fervoare religioasă din preajma Paştelui, când empatia faţă de suferinţele lui Hristos este accentuată. În orice caz, s-a observat că stigmatele apar în aceleaşi locuri în care statuia pe care o venerează respectivele persoane are semnele de ţintuire în cuie. Dacă statuia este reprezentată ca fiind ţintuită de încheieturile mâinilor şi de glezne, atunci acestea sunt locurile unde apar stigmatele. Dar, bineînţeles, există o altă teorie potrivit căreia aceste semne sunt trimise de Dumnezeu ca un dar destinat numai persoanelor foarte religioase.

Giulgiul de la Torino

Giulgiul de la Torino este probabil cea mai cunoscută relicvă religioasă din lume. Vălul are 9 metri lungime şi 1, 3 metri lăţime şi are foarte clar impregnată imaginea trupului unui bărbat cu barbă, despre care se spune că este Iisus Hristos. Potrivit legendei, vălul a fost folosit de Iosif din Arimateea pentru a înveli trupul lui Hristos după crucificare. Prima notificare a acestui văl în analele istoriei apare în anul 1357, într-un sătuc din Lirey, Franţa. În 1457, vălul este menţionat în Chambéry, în regiunea Savoy, unde rămâne până în 1532, când a fost aproape distrus într-un incendiu. În 1578, a fost dus la Torino, unde se află şi în prezent. Biserica Catolică este convinsă că giulgiul, care astăzi este foarte rar expus în public, păstrează într-adevăr uimitoarea dovadă fizică a trupului lui Hristos. Cu toate acestea, organizaţiile religioase nu au avut întotdeauna aceeaşi atitudine. Cercetătorii au scos la iveală un document adresat în 1389 de către Episcopul de Troia Papei Clement al VII-lea. Episcopul i-a cerut Papei să redacteze un document prin care să declare giulgiul o simplă pictură. Episcopul a susţinut că imaginea nu este în fapt altceva decât opera unui artist care a realizat-o iniţial ca pe un simplu obiect decorativ, dar care, ulterior a fost folosită de către preoţii din Lirey pentru a păcăli şi manipula publicul. În cele din urmă, Papa i-a dat dreptate Episcopului, dar a mai trecut o vreme până la redactarea documentului. Papa a hotărât că giulgiul mai poate fi expus, însă de fiecare dată a cerut preoţilor să înştiinţeze publicul că artefactul nu este decât o pictură care doar reproduce îmbrăcămintea originală a lui Iisus Hristos. Cu timpul, această practică a fost dată uitării şi nu s-au mai formulat dubii în privinţa autenticităţii giulgiului.

În 1898 experţi în arta fotografică au descoperit că imaginea de pe giulgiu este de fapt o fotografie în negativ, ale cărei linii, observate invers au scos la iveală şi mai

multe detalii despre trup. În 1901 dr. Paul Vignon a enunţat teoria potrivit căreia fenomenul imprimării imaginii corpului pe giulgiu s-a produs datorită amoniacului emanat de corpul lui Hristos după teribila sa moarte. Vignon şi-a exprimat convingerea că din punct de vedere calitativ imaginea imprimată pe giulgi depăşeşte abilitatea oricărui falsificator şi deci nu poate fi decât autentică.

Dar acesta nu este şi punctul de vedere al experţilor din epoca modernă. În 1979 dr. Walter McCrone a coordonat o echipă care a efectuat o serie de teste ştiinţifice ce au dus la descoperirea unor urme de pigmenţi specifici substanţelor folosite la realizarea picturilor, respectiv urme de tempera. Nu să descoperi absolut nicio urmă de sânge. Trebuie făcută precizarea că tempera era o substanţă frecvent folosită de către pictorii din perioada medievală, iar teorii recente afirmă că în fapt culoarea maronie închisă de pe giulgiu nu este decât rezultatul transformării în timp a culorii galbene. De asemenea, culoarea de fond de pe restul giulgiului ar fi rezultatul unei decolorări într-o nuanţă mai palidă, ceea ce i-a determinat pe primii cercetători să confunde acest proces cu aşa-zisul efect al imaginii negative.

explicaţie foto????

Ultimele şi totodată cele mai relevante teste care s-au efectuat recent, cu ajutorul izotopilor de carbon, în 1988, în laboratoarele din Elveţia, Anglia şi Statele Unite ale Americii, au concluzionat că materialul a fost confecţionat între anii 1260 şi 1390 după Hristos, ceea ce corespunde perioadei istorice a producerii picturii. De asemenea, o altă dovadă evidentă împotriva autenticităţii giulgiului este Noul Testament în sine unde se spune clar că Iisus a fost înormântat cu trupul aproape gol, şi nu înfăşurat într-un văl. La aceasta se adaugă faptul că până în secolul al XIV-lea, nu există nicio menţiune despre existenţa giulgiului. Apoi, se vede foarte clar că imaginea de pe giulgiu este decolorată (procesul de deteriorare fiind evident în perioada cât artefactul a fost în posesia Bisericii Catolice), în timp ce primelor descrieri ale martorilor, imaginea era luminoasă.

În ciuda controverselor din jurul acestui giulgiu mai există încă oameni care caută dovezi pentru a-i dovedi autenticitatea. Conform uneia dintre teoriile recente mostrele prelevate din giulgiu pentru a fi testate cu izotopi

de carbon au fost contaminate de fungi şi bacterii care s-au dezvoltat pe material de-a lungul timpului. Această teorie este invocată şi în cazul testelor efectuate pe materialele cu care erau înfăşurate mumiile egiptene şi care au fost datate cu sute de secole mai târziu decât rămăşiţele umane pe care le acopereau. Însă marea majoritate a oamenilor de ştiinţă nutreşte convingerea că Giulgiul de la Torino nu este decât o simplă pictură medievală căreia, mai târziu, i-au fost atribuite cabotaţii mistice. În aceste condiţii se poate spune că giulgiul este cel mai mare mister care a fost elucidat.

63

Vălul Veronicăi

Giulgiul de la Torino nu este singurul artefact străvechi despre care se spune că ar purta amprenta misterioasă a trăsăturilor lui Hristos. Legenda creştină vorbeşte despre un presupus văl din olandă care, în acelaşi mod inexplicabil, are imprimată pe el chipul lui Hristos. Este o bucată de pânză despre care se crede că ar avea miraculoase puteri de vindecare. Şi întocmai ca Giulgiul de la Torino, reprezintă o sursă de controverse. Însă vălul însuşi este înconjurat şi de date mistere în afară de apariţia amprentei. Vaticanul susţine că a păstrat vălul în arhivele sale începând cu secolul al XII-lea, însă, în 1999, un specialist în istoria artei creştine, care lucrează pentru Vatican, a afirmat că a găsit vălul autentic ascuns undeva într-o abaţie italiană izolată. Aşadar, ce să credem?

Când Hristos îşi purta crucea prin Ierusalim, în drum spre, locul unde avea să fie crucificat, o femeie a ieşit din mulţime şi i-a şters sudoarea şi sângele de pe faţă cu vălul său. În semn de recunoştinţă, El şi-a imprimat trăsăturile pe pânză. Deşi acest episod nu este menţionat în Scriptură, legenda spune că numele femeii era Veronica. Se spune că ea a păstrat pânza şi a descoperit că avea puteri tămăduitoare. A dus vălul la Roma, unde l-a folosit pentru

vindecarea împăratului Tiberius apoi l-a dăruit Papei Clement şi Bisericii Catolice.

Documetele istorice atestă că vălul se află la Roma cel puţin din secolul al IV-lea. În anul 1297 a fost aşezat în Bazilica din Vatican şi a devenit obiect de adoraţie pentru pelerinii care credeau că imaginea era cu adevărat o reprezentare autentică a trăsăturilor lui Hristos. Imaginea era aproape identică cu cea de pe Giulgiul de la Torino. În anul 1608, zona Bazilicii în care era expus vălul a fost demolată cu scopul reconstrucţiei şi pânza a fost depusă în arhivele Vaticanului. Sub o atenta supraveghere, era scoasă o dată pe an spre a fi arătată publicului. Sau cel puţin, aşa credeau catolicii.

În ziua de 3 iunie 1999, un profesor de istoria artei creştine de la Universitatea Gregoriană din Vatican, care era şi consilier oficial al Comisiei Papale pentru Istoria Culturală a Bisericii, a dezvăluit că a încheiat cu succes o investigaţie de 13 ani în scopul găsirii Vălului original al Veronicăi. Iezuit german, Heinrich Pfeiffer a explicat că artefactul prezentat anual era doar o copie creată de Vatican pentru a nu dezamăgi pelerinii.

explicaţie foto????

El a susţinut că a găsit relicva originală într-o abaţie din cătunul Monopello, situat în vârful munţilor Alpi din Italia. Documente din mănăstirea cătunului au scos la

iveală faptul că soţia unui soldat întemniţat a furat vălul în anul 1608 şi l-a vândut unui nobil din Monopello în schimbul eliberării soţului ei din închisoare. Nobilul a dăruit vălul călugărilor capucini din abaţie, care, de atunci, l-au ţinut în mănăstire şi l-au venerat ca pe un obiect sacru.

Vălul găsit de Pfeiffer este o pânză aproape transparentă cu o lăţime de 6.7 inci[4] şi o lungime de 9.4 inci[5]. Imaginea de un roşu închis înfăţişează un bărbat cu barbă, părul lung şi ochii deschişi. Sunt prezente şi urme de picături roşii, despre care se crede că ar fi sânge. Imaginea apare şi să dispare în funcţie de lumină – o particularitate despre care Pfeiffer spune că ar fi putut fi considerată supranaturală în vremuri mai puţin evoluate. Totodată, Pfeiffer a dezvăluit că testarea cu ultraviolete a vălului a confirmat faptul că imaginea nu a fost creată cu ajutorul vreunei vopsele şi că a fost impregnată identic pe ambele părţi.

Scepticii nu sunt convinşi. Ei consideră că materialul extrem de subţire al pânzei a permis imaginii să se impregneze şi să fie aceeaşi pe ambele părţi. Mulţi cred că similitudinile dintre văl şi Giulgiul de la Torino există fiindcă vălul a fost o copie deliberată a pânzei mai mari. Totodată, ei subliniază că întâlnirea Veronicăi cu Hristos nu a fost niciodată atestată istoric şi că însuşi numele ei este o fictiv – fiind un amalgam al cuvintelor latine, vera icon care semnifică, imagine adevărată.

Singura modalitate ştiinţifică prin care se poate determina vechimea pânzei este cea prin datare cu carbon, însă din pricina fragilităţii ei, ar putea fi distrusă în timpul unor astfel de teste. Pfeiffer, n-a avut niciun dubiu în privinţa autenticităţii vălului, fiind pe deplin convins că el a descoperit adevăratul artefact. Însă, pentru alţi catolici,

4 Aproximativ 17 cm. (n.tr.)

5 Aproximativ 24 cm. (n.tr.)

lucrurile nu sunt atât de simple. Chiar dacă acceptă legenda, nu pot decide care cele două văluri este o relicvă autentică.

64

Statui care plâng

Fenomenul statuilor religioase care plâng sau lăcrimează este, în religia catolică, una dintre cele mai vechi şi mai stereotipe imagini a puterilor divine. În Irlanda, America de Sud şi Europa de Sud exista relatări bine documentate despre figurine reprezentând-o pe Fecioara Maria din care se preling lichide bizare. Şi, în timp ce scepticii consideră că există motive întemeiate pentru a pune la îndoială veridicitatea unor asemenea întâmplări, pentru locuitori zonelor respective, acestea sunt adesea explicabile doar prin termenul, miracol.

În noiembrie 1992, o statuie de porţelan în alb şi albastru, înaltă de 6 inci[6], reprezentare a Fecioarei Maria, a început să plângă cu lacrimi de sânge la Santiago, Chile. Figurina, care aparţinea unei casnice din partea locului, a devenit punct de atracţie pentru locuitorii cartierului La Cisterna şi a fost chiar testată de poliţia chiliană. Medicii legişti din Santiago au descoperit că lichidul scurs din ochii statuetei era sânge uman din grupa O-4.

Un eveniment similar s-a petrecut în micul sat Mura, aflat în Spania, la 35 de mile[7] * la nord de Barcelona. Lângă biserica satului, o statuie din marmură a Fecioarei Maria, înaltă de două picioare[8], fusese aşezată pe un piedestal înalt de şapte picioare[9]. În martie 1998, preotul local, Luis Costa, a descoperit că aceasta plângea cu lacrimi de sânge. Locuitorii din Mura au fost convinşi că fenomenul era real. Investigaţii ulterioare au dezvăluit că

6 Aproximativ 15 cm. (n.tr.)

7 1 milă = 1609 (n.tr.)

8 Aproximativ 61 cm (n.tr.)

9 Aproximativ 213 cm (n.tr.)

sângele avea caracteristici umane.

Scepticii au respins categoric aceste poveşti. Unii susţin teorii fanteziste potrivit cărora că apa ar fi absorbită la baza statuii, s-ar amesteca apoi cu lutul roşu dinăuntru pentru a ieşi ulterior prin cap sub forma unui lichid sângeriu. Alţii sunt ferm convinşi că aceste evenimente sunt rezultatul unui truc magic. Evident, locul exact în care apare sângele pe asemenea statui este rar confirmat de vreun martor. Distrăgând oamenilor atenţia, este uşor să acţionezi asupra figurinelor fără să fii observat. Însă aceste explicaţii sunt respinse de un public credul. Deşi descoperirea adevărului este esenţială, acest gen de misticism demonstrează că, în viaţă, încă există anumite lucruri pe care pur şi simplu nu le putem explica.

explicaţie foto????
FENOMENE
PUTERI
PARAPSIHICE
190
65

Aure şi tehnica de fotografie kirliană

Exact aşa cum fiecare organism viu eliberează energie, gaze şi căldură, la fel se crede că emite o aură de vitalitate în jurul corpului semnificativă pentru gândurile, şi starea de sănătate a acestuia. Aura este un concept

folosit din cele mai vechi timpuri. Deşi majoritatea oamenilor nu le pot detecta, există persoane cu puteri parapsihice care pot vedea aceste semne ale forţei vitale. În ultimii ani, s-a încercat să se găsească o modalitate de a înregistra aura, pentru a putea fi văzută şi de oamenii obişnuiţi. Adepţii acestei idei au convingerea că vom putea folosi aura pentru a rezolva problemele emoţionale, psihologice şi de sănătate.

Cunoştinţele noastre despre aură provin doar de la cei care o pot vedea. Potrivit lor, culoarea aurei unui individ şi distanţa acesteia faţă de corp, adesea furnizează informaţii vitale despre starea de sănătate generală a persoanei. Se spune că nuanţele şi intensitatea aurei fluctuează constant, în funcţie de stările, gândurile şi gradul de oboseală al individului. Întrucât studiile în acest domeniu s-au înmulţit, s-a elaborat un catalog de calităţi ale aurei, la care se fac permanent adăugiri descoperindu-se noi detalii menite să ajute la înţelegerea semnificaţiei lor. Spre exemplu, o aură verde reflectă factori de ordin intelectual, în timp ce orice nuanţe de gri sau maro reflectă boala. Totuşi, ştiinţa nu a condus la un rezultat concludent şi tehnici diferite în fotografie sunt constant îmbunătăţite, în încercarea de a capta aura pe un suport solid.

Prima persoană care a folosit aura în scopuri medicale a fost Walter Kilner, şeful secţiei de electroterapie din cadrul spitalului St. Thomas din Londra, în 1911. Kilner a descoperit că, privind pur şi simplu printr-o sticlă colorată, putea să vadă o dâră de lumină care învăluia corpul pacientului. El a sesizat că lumina îşi schimba culoarea, intensitatea şi forma, în funcţie de starea de sănătate a pacientului. Kilner era singurul care putea să vadă lumina şi de-abia în 193 9, cercetările sale au fost duse mai departe. Semyon Kirlian, un electrician rus care lucra într-un spital, a descoperit din întâmplare o

metodă de fotografiere cu totul unică. El a constatat că, plasând un organism viu pe o placă fotografică şi trecând prin el un voltaj puternic, în jurul lui, apare, ca un halou, o imagine absolut uimitoare în diferite şi bizare culori.

Kirlian şi soţia sa, Valentina, au perfecţionat tehnica. Prima fotografie realizată înfăţişa o frunză cu milioane de puncte de lumină în portocaliu şi turcoaz, care păreau să fie emanate din nervurile frunzei, şi o aură bizară în jurul marginilor frunzei. De-a lungul timpului ei au realizat multe experimente şi chiar au elaborat un instrument menit să surprindă aure în mişcare. Ei au remarcat că, în timp ce subiecţii vii, sănătoşi, creau imagini ce prezentau un contur radiant şi cât se poate de desluşit, subiecţii suferinzi şi aflaţi pe moarte prezentau aure lipsite de intensitate.

Totodată, Kirlian a propus şi demonstrat teoria conform căreia culori diferite sunt emanate de gânduri, sentimente şi stări diferite. Un experiment absolut fascinant a avut loc când un om de ştiinţă le-a dat spre studiu două frunze aparent identice. Cei doi au fost surprinşi să constate că una părea să aibă o aură foarte bizară, deşi arăta normală.

În anii ’70 şi 80, Thelma Moss, parapsiholog la Universitatea California, a avansat ideea folosirii puterii aurelor în scopuri medicale. Ea a promovat concepţia conform căreia descoperirea lui Kirlian este o modalitate de a arăta, bioenergia ca un subiect tangibil, demonstrabil şi chiar a călătorit în Uniunea Sovietică pentru a discuta tehnici diferite cu cercetătorii fenomenelor paranormale de acolo. Ea dorea să folosească aura lui Kirlian pe post de instrument de diagnosticare şi era convinsă că acest subiect reprezenta următorul pas major în cercetarea medicală. Din nefericire, Moss a murit în 1997 fără să-şi realizeze pe deplin obiectivul.

De fapt, tehnica de fotografiere kirliană este

considerată de comunitatea ştiinţifică drept o modalitate de determinare a bolilor extrem de incertă. S-a evidenţiat faptul că umiditatea, presiunea aerului şi câmpul electric de mare voltaj, au cu toate un efect însemnat asupra fotografiei rezultate. Cu toate acestea, adepţii ideii aurei sunt convinşi că suntem înconjuraţi de o energie vitală şi că existenţa ei poate fi demonstrată. Ei susţin că este doar o chestiune de timp până la elaborarea unei tehnici adecvate şi că un întreg univers de rezolvare a nevoilor personale ne va fi dezvăluit.

66

Radiestezia

Vechea poveste despre un om cu un băţ bifurcat la vârf care caută apă este bine cunoscută. Iniţial, el nu găseşte nimic, dar, pe măsură ce se apropie de un copac, anumite puteri încep să tragă vârful băţului în jos. Omul arată triumfător, simţind că talentul şi tehnica sa i-au fost recunoscute. Însă apoi zăreşte un câine mai degrabă satisfăcut de sine, stând lângă pom cu una dintre labe ridicată în aer! Procesul folosit de om se numeşte radiestezie şi poate fi folosit la găsirea petrolului, aurului, apei şi chiar a mingilor de golf. Este cunoscută drept una dintre cele mai vechi puteri parapsihice, ea permiţând o legătură directă a omului cu pământul. Dar funcţionează radiestezia cu adevărat?

De-a lungul secolelor, radiesteziştii şi-au făcut adesea simţită prezenţa. Se spune că desene din peşteri aflate în Irak şi Spania înfăţişează radiestezişti lucrând în timpuri preistorice, iar gravuri în lemn din Marea Britanie şi China antică ilustrează îndelungata tradiţie a radiesteziei. În Evul Mediu, radiesteziştii au fost denigraţi, fiind puşi pe aceeaşi treaptă cu vrăjitoarele şi cei ce se închinau diavolului; Martin Luther a susţinut chiar că radiestezia era lucrătura diavolului. Cu toate acestea, istoria ne arată că multe grupări oficiale i-au recunoscut pe radiestezişti. Se pare că

cei germani erau invitaţi să asiste minerii britanici în timpul domniei Reginei Elizabeta I şi se susţine că organizaţiile militare moderne recurg adesea la serviciile lor. După toate probabilităţile, generalul Pattern a folosit radiesteziştii ca să găsească apă, cu scopul înlocuirii fântânelor distruse de forţele militare germane în timpul celui de-al doilea război mondial. În mod similar, infanteria marină a SUA ar fi folosit radiestezia pentru a găsi minele puse în timpul războiului din Vietnam şi armata Marii Britanii a procedat în acelaşi fel în războiul din insulele Falkland.

Cea mai obişnuită metodă folosită de radiestezişti este aceea de a parcurge în cerc, cu instrumentele lor, zona în care caută. Acestea pot fi ramuri bifurcate la capăt care se îndreaptă spre pământ când radiestezistul se află deasupra lucrului pe care îl caută, sau, mult mai des întâlnite sunt două tije în formă de L, făcute din cupru, lemn sau sârmă, ţinute fiecare într-o mână. Radiestezistul le ţine în palmă cu partea cea mai lungă din L îndreptată înainte. Când el se apropie de obiectul căutat, tijele se rotesc în palme şi se ating, formând o cruce. O altă modalitate de radiestezie este aceea de a folosi o bucată de sfoară la capătul căreia este legat un cristal. Pendulul se balansează uşor şi radiestezistul este astfel ghidat către ceea ce caută. Însă cea mai impresionantă demonstraţie a abilităţilor se realizează atunci când radiestezistul nici măcar nu se află în zona supusă căutării şi pur şi simplu îşi foloseşte tehnica de radiestezie deasupra unei hărţi, pentru a localiza un obiect sau o substanţă.

Radiestezia folosită pentru găsirea apei: *se bazează radiesteziştii pe ceva real sau nu fac decât să îşi piardă timpul*?

Există câteva teorii care încearcă să explice de ce se mişcă nuieluşele. Unii sunt de părere că este vorba despre energia electromagnetică sau alte forţe ale pământului. Totuşi, cea mai plauzibilă explicaţie o constituie stimulii nervoşi trimişi spre palmele radiestezistului. În general, s-a admis că fenomenul radiesteziei nu este controlat de

factori chimici sau fizici, ci mai degrabă de abilitatea psihică a radiestezistului. Se spune că, în timp şi cu ajutorul exerciţiului, acesta îşi poate perfecţiona abilităţile. Există câteva rezultate absolut remarcabile obţinute de radiestezişti experimentaţi. Într-un raport elaborat în anul 1995 de Hans-Dieter Betz, fizician la Universitatea din München, s-a susţinut că unii radiestezişti au atins o rată a reuşitelor de 96% în 691 încercări de forare în scopul găsirii apei în Sri Lanka. De atunci, guvernul german a sponsorizat 100 de radiestezişti ca să găsească apă în zonele aride din sudul Indiei.

Cu toate acestea, potrivit opiniei ştiinţifice curente, la aceleaşi rezultate obţinute prin radiestezie putem ajunge pur şi simplu prin noroc. Într-adevăr, există o multitudine de competiţii la nivel înalt care aduc premii consistente radiestezişti lor. Astfel s-a instituit un premiu de un milion de dolari celui care poate atinge o rată a succesului de 80% în găsirea apei care curge prin conducte sub pământ, în condiţii controlate. Banii nu au fost niciodată câştigaţi.

Unii radiestezişti încă îşi folosesc abilităţile pentru a duce un trai bun – câţiva dintre cei mai experimentaţi sunt angajaţi pe post de consilieri în cadrul companiilor de forare şi minerit, pentru căutarea mineralelor. Totuşi, adevărul este că oamenii de ştiinţă sunt întotdeaun sceptici faţă de fenomenele pe care nu le pot explica. Dar, spre deosebire de alte puteri parapsihice, radiestezia reprezintă o activitate pe care, cel puţin, o poate încerca oricine. Şi cine ştie, dacă exersaţi, nu uitaţi că există un cec de un milion de dolari care aşteaptă să fie încasat!

67

Percepţia extrasenzorială şi telekinezia

PERCEPŢIA EXTRASENZORIALĂ (ESP[10]) şi telekinezia sunt cele două forţe care guvernează toate

10 Extra-sensory perception (n.tr.)

misterele umane. Percepţia extrasenzorială este abilitatea de a detecta sau de a înţelege fenomene care nu pot fi distinse prin cele cinci simţuri, în timp ce telekinezia este o forţă naturală care poate fi folosită pentru a afecta lumea în mod fizic, fără implicarea unui contact fizic. Împreună, aceste două abilităţi sunt cunoscute sub numele de puteri parapsihice sau, psi şi, potrivit multor cercetători, acestea sunt înnăscute la toţi oamenii. Alţi oameni de ştiinţă consideră că nu sunt decât vorbe goale, farse sau scamatorii care nu au fost niciodată demonstrate sau controlate în condiţii de laborator.

Percepţia extrasenzorială este cunoscută de secole întregi, sub forma telepatiei sau clarviziunii şi există oarecari temeiuri pentru a lua în considerare posibilitatea existenţei ei. Se ştie că animalele au instincte şi simţuri care par inexplicabile dacă ne bazăm doar pe cei cinci receptori cunoscuţi. Spre exemplu, există câini dresaţi care simt că un epileptic va avea o criză şi îl pot avertiza pe cel aflat în suferinţă să îşi ia medicamentele şi măsurile necesare de precauţie. Susţinătorii percepţiei extrasenzoriale umane afirmă că noi avem abilităţi similare, adânc înrădăcinate în instinctele naturale, însă din cauza stilului de viaţă modern, orientat către confort, acestea au rămas în stare latentă.

Primele experimente în domeniul percepţiei extrasenzoriale au fost realizate în anii ’30 de Joseph Banks Rhine. Rhine, cercetător la Universitatea Duke din Durham SUA, a elaborat testarea ESP, jocul de ghicire a cărţilor. Rhine întreba subiecţii experimentelor sale pe care dintre cele cinci cărţi o ţinea în mână. – ele înfăţişau un cerc, un pătrat, semnul plus, o stea sau trei linii unduite. Pachetul conţinea 25 de cărţi şi rata de succes a subiectului, raportată numai la statistici de probabilitate indica implicarea unui simţ extern, necunoscut.

Rhine a concluzionat că percepţia extrasenzorială

este un fenomen autentic care poate fi afectat de omul implicat în experiment. El a descoperit că, dacă oamenii erau relaxaţi şi se simţeau bine, rata lor de succes se îmbunătăţea, iar dacă cei testaţi erau plictisiţi, speriaţi sau pur şi simplu respingeau ideea de percepţie extrasenzorială, rezultatele lor erau chiar mai slabe decât cele bazate pe probabilitate. Se spune că circumstanţele şi caracterul omului au o influenţă considerabilă asupra percepţiei extrasenzoriale individuale. Totodată, mai ales scenariile stresante sau traumatice ar determina o mai mare receptivitate senzorială. Se spune că cei care se autodenumesc parapsihici, se află, în mod natural în armonie cu puterile lor inerente şi pot avea senzaţii inexplicabile la fel de firesc ca oamenii obişnuiţi, deprinşi cu cele cinci simţuri cunoscute.

Aceste persoane cu abilităţi parapsihice sunt adesea privite cu scepticism de oamenii de ştiinţă. Mulţi cercetători, care resping total noţiunea de percepţie extrasenzorială, fac referire la aşa-numiţii parapsihici care au fost catalogaţi drept şarlatani, escroci sau iluzionişti. În mod similar, ei pun sub semnul întrebării toate aspectele experimentelor efectuale în condiţii controlate, folosite pentru a dovedi existenţa percepţiei extrasenzoriale şi subliniază că testele reuşite adesea sunt irepetabile. Unii oameni de ştiinţă se grăbesc să susţină că nu există vreun simţ sau vreo forţă cunoscută care poate fi receptată şi manipulată de către creier. Dacă există fenomene de genul undelor cerebrale, atunci de ce nu putem construi un aparat prin care să fie receptate? Totodată, trebuie subliniat că dacă norocul joacă un rol important în rata de succes a testelor de percepţie extrasenzorială, experimentele de telekinezie sunt în mai mică măsură influenţate de şansă. Oamenii implicaţi în experimente de telekinezie pot sau nu să mişte lucrurile în plan fizic şi orice rezultat pozitiv constituie o reală senzaţie.

Aşadar, se înţelege de la sine că lipsa de receptivitate a publicului la fenomenul telekineziei provine din însuşi faptul că nu s-au realizat teste substanţial reuşite şi că dovada existenţei acestui fenomen se bazează doar pe elemente anecdotice. Spre exemplu, fenomenul poltergeist este bine documentat – dacă nu testat în condiţii de laborator – şi se consideră că include o puternică influenţă de ordin psihokinetic.

Bineînţeles, mulţi fizicieni şi biologi tradiţionali şti resping existenţa oricăror forţe care nu sunt explicate de ştiinţă şi, când asemenea puteri sunt confirmate de evidenţe dubioase, credibilitatea lor este cu atât mai mult pusă sub semnul întrebării. Totuşi, părerile despre percepţia extrasenzorială sunt foarte diferite şi sondaje recente au arătat că două treimi din adulţii americani afirmă că au trăit un fenomen de percepţie extrasenzorială. În multe privinţe, se pot face analogii cu întrebările referitoare la Dumnezeu sau la sufletul omului. Există cu adevărat forţe pe care le putem simţi şi controla, dar pe care, deocamdată, inteligenţa noastră nu le poate explica?

68

Levitaţia

Mulţi dintre cei cunoscuţi ca având capacitatea de a levita, se caracterizează prin stări mentale dominate de forţă. Biserica Creştină timpurie considera că levitaţia era un indiciu al posesiei demonice şi cu siguranţă au existat destule cazuri în care cei posedaţi au fost torturaţi. Totuşi, de-a lungul secolelor, mulţi oameni sfinţi au fost la rândul lor capabili să se desprindă prin forţe proprii de pământ. Probabil că cel mai celebru a fost Sf. Iosif din Copertino, născut în 1603 în Apulia, Italia, care a atins o stare de extaz religios ce i-a permis să desfidă legea gravitaţiei. Se spune că, pe parcursul vieţii, a levitat de peste o sută de ori şi tocmai demonstraţia abilităţii sale indusă de extaz,

prezentată în faţa Papei Urban al VII-lea, a dus la canonizarea lui.

Religiile şi filosofiile răsăritene atestă faptul că levitaţia poate fi obţinută printr-un exerciţiu menit să exploateze la maximum forţa vitală a corpului. Această energie naturală este denumită, Chi sau, Ki – şi se spune că poate fi controlată de un asiduu exerciţiu de natură yoghină.

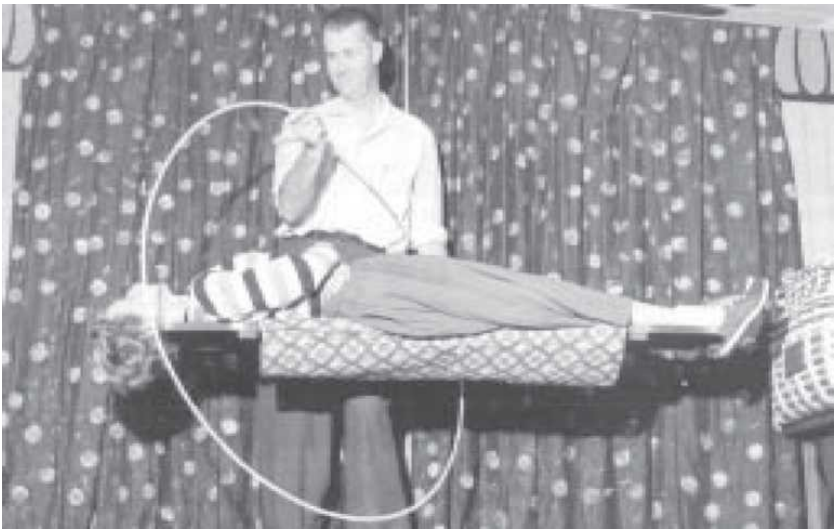

O iluzie vizuală, dar oare levitaţia există cu adevărat?

Fenomenul, salturilor yoghice, în cadrul cărora o persoană poate face scurte mişcări de levitaţie prin intermediul meditaţiei transcendentale este de asemenea promovat de învăţăturile răsăritene. Accentul este pus nu atât pe emoţii extreme, cât pe vizualizare şi controlul respiraţiei, pentru mobilizarea tuturor energiilor latente existente în corp.

Unele persoane cu abilităţi parapsihice cred că levitaţia este posibilă datorită unei puteri psihokinetice naturale, înnăscute. Daniel Douglas Home, mediumul din

secolul al XIX-lea, era cunoscut drept un frecvent practician al artei levitaţiei.

Iluzionism sau realitate? *Opiniile sunt foarte împărţite în această privinţă*.

În anul 1868 a fost văzut levitând de pe o fereastră situată la etajul trei al unei clădiri. S-a raportat că a intrat la loc în clădire printr-o altă fereastră, aflată la acelaşi etaj. Spre deosebire de cazurile religioase, Douglas Home nu a intrat în transă, considerând că a fost nevoie doar de o mare capacitate de concentrare. Cu toate acestea, în ziua de astăzi, mulţi oameni sunt de părere că cel mai bine ar fi ca teoriile despre levitaţie să fie lăsate în seama inginerilor, designerilor şi magicienilor, în spectacole de cabaret sclipitoare.

Experienţe aproape de moarte

Majoritatea religiilor subscriu ideii că, după ce murim, ne aşteaptă un fel de judecată sau că va trebui să dăm socoteală pentru faptele noastre. Totuşi, petrecem o atât de mare parte din viaţă ocupându-ne cu activităţi cotidiene, neînsemnate, încât adesea pierdem din vedere acest aspect. Pentru unii oameni, un fenomen cu adevărat uimitor le reformulează priorităţile. Este un fenomen care îi poartă dincolo de tărâmul vieţii, către limitele următoarei dimensiuni, unde îşi pot părăsi corpurile muritoare pentru a vedea greşelile comise pe parcursul existenţei. Fenomenul presupune apariţia unui tunel întunecat, la capătul căruia se află o lumină puternic strălucitoare şi manifestarea unor sentimente extreme de seninătate sau teamă. Acestea sunt experienţele aproape de moarte.

Experienţele aproape de moarte sunt relatate de oameni care au fost, într-o anumită măsură, morţi din punct de vedere medical şi fizic cu alte cuvinte, nu mai prezentau niciun semn vital de viaţă. De regulă, ele sunt trăite de cei ce au suferit un atac de cord, au luat o supradoză de droguri sau au încercat să se sinucidă. Potrivit unor estimări, s-ar părea că peste 10 milioane de oameni din Statele Unite au trăit o experienţă aproape de moarte, aşadar cu greu s-ar putea susţine că ar fi un fenomen neobişnuit.

Deşi nu există două experienţe aproape de moarte identice, acestea prezintă totuşi unele trăsături comune. Mulţi oameni au relatat că se simt ca şi cum şi-ar părăsi propriul corp. Adesea privesc în jos la echipa medicală care încearcă să îi readucă la viaţă. Într-adevăr, mulţi dintre cei care au trăit o experienţă aproape de moarte pot spune cu exactitate ceea ce s-a întâmplat, şi ce instrumente au fost folosite la resuscitarea lor. În cadrul altor experienţe subiectul se vede zburând deasupra

membrilor familiei, în momentul morţii.

Uneori, este suficient să-i vadă pe cei apropiaţi pentru a se întoarce în corpul muritor. Dar dacă experienţa aproape de moarte se preşungeşte, adesea să relatat că subiecţii sunt stăpâniţi de un sentiment de o sublimă bucurie şi pace.

Ei îşi dau seama că se află într-un tunel întunecat, la capătul căruia se profilează o frumoasă lumină aurie sau albă. Uneori aud vocile celor dragi decedaţi, sau chiar vocea lui Dumnezeu, care îi îndeamnă să se întoarcă pe pământ. În unele experienţe aproape de moarte, oamenii îşi revăd viaţa şi află în ce punct lucrurile au luat o întorsătură nefavorabilă sau care dintre acestea trebuie duse la bun sfârşit şi uneori, persoana simte că a dobândit cunoaşterea asupra sensului vieţii. Şi, din propria voinţă sau involuntar, ei se întorc în corp.

Nu toate experienţele de acest gen sunt la fel de plăcute, căci există oameni care sunt stăpâniţi de o frică îngrozitoate în tot acest timp şi văd monştri sau diavoli. Universal valabil este însă efectul pe care îl au aceste experienţe asupra persoanei: adesea, ele conduc la adoptarea unor decizii majore, care le schimbă viaţa. Oamenii îşi reformulează priorităţile în viaţă, reconsideră ceea ce este important pentru ei şi descoperă fericirea în lucrurile simple. Mulţi fac muncă voluntară sau deveni profesori ori oameni de ştiinţă. Cei care nu-şi manifestă solicitudinea faţă de oameni, ajutându-i în mod public, adesea îşi schimbă modul de abordare a vieţii şi devin mult mai plăcuţi, mai înţelegători sau empatici.

În anul 2001, revista medicală Lancet a publicat un raport despre un studiu, realizat timp de 13 ani, asupra experienţelor aproape de moarte survenite în spitalele olandeze. Investigaţia a fost condusă de cardiologul Pim van Lommel care a intervievat 344 de pacienţi, imediat după ce au fost resuscitaţi. S-a stabilit că, în toate cazurile,

circulaţia cranianã era inexistentã, aşadar survenise moartea cerebralã. Şi totuşi, 18% dintre cei chestionaţi aveau unele amintiri din timpul în care, practic, erau morţi.

Totodatã, cercetãtorii au descoperit cã 12% dintre subiecţi avuseserã o experienţã profundã, îşi pãrãsiserã corpul, vãzuserã o luminã puternicã sau se întâlniserã cu rude decedate. Remarcabil este faptul cã, dupã ce au fost anchetaţi peste doi sau chiar opt ani au relatat acelaşi gen de experienţã. Totodatã, s-a observat cã cei care trãiserã o experienţã aproape de moarte şi-au modificat prioritãţile, au devenit mult mai capabili sã se bucure de viaţã, comparativ cu cei care nu trecuserã printr-o astfel de experienţã. De asemenea, teama de moarte s-a redus simţitor în cazul celor implicaţi în experienţele aproape de moarte.

Multe persoane din lumea medicalã consideră cã relatãrile respective sunt rezultatul fanteziei, al unei memorii inexacte sau al unei stãri de conştienţã confuzã. Acest punct de vedere este infirmat de numãrul impresionant de oameni care simt cã au trãit acele momente.

— Trebuie subliniat însã faptul cã mulţi dintre cei care au trecut printr-o astfel de experienţã refuzã sã facã dezvãluiri din teama de a fi ridiculizaţi.

Se poate oare afirma, pe baza acestor experienţe, cã existã cu adevãrat o viaţã dupã moarte? Nu existã dovezi ştiinţifice, dar, cu toate acestea, când le va suna din nou ceasul, mulţi dintre cei care au trãit o astfel de experienţã vor pãşi în moarte fãrã teamã. Pentru ei, nu este un pas în necunoscut.

70

Planşetele ouija[11]

Pentru adolescenţii din toatã lumea, planşetele Ouija

11 Planşete de spiritism (n.tr.)

reprezintă cea mai uşoară modalitate de a crea experienţe terifiante. Majoritatea oamenilor le privesc ca pe nişte jucării. Iar faptul că au fost chiar fabricate în masă de companiile producătoare de jocuri nu face decât să confirme faptul că reprezintă o, joacă nevinovată. Cu toate acestea, marea majoritate a mediumurilor experimentate sunt de părere că planşetele ar trebui privite cu mai multă seriozitate. Ei spun că nenumăraţi oameni ajung în situaţii limită pur şi simplu fiindcă folosesc planşetele de spiritism în necunoştinţă de cauză. Unii dintre ei au căderi psihice sau rup relaţiile cu cei din jur, alţii ajung să fie posedaţi de spirite şi unii sunt chiar îndemnaţi să se sinucidă.

Nu se ştie cu exactitate când anume a fost făcută prima planşetă de spiritism, dar se presupune că există de mai bine de un secol. Planşeta în sine cuprinde literele alfabetului, cifrele de la o la 9 şi cuvintele, da şi, nu1. De fapt, numele Ouija provine din cuvintele care semnifică, da în franceză şi germană. Oamenii care folosesc planşeta ating uşor un ac indicator care alunecă pe suprafaţa planşetei, formând cuvinte care răspund întrebărilor formulate de cei aşezaţi în jurul ei.

Producătorii planşetelor susţin că acestea fac apel la subconştientul colectiv, însă obiectul este în general privit ca o modalitate de a vorbi cu spiritele. Într-adevăr, în timpul celui de-al doilea război mondial, vânzările planşetei au atins cote maxime, întrucât oamenii încercau să-şi contacteze persoanele dragi, pierdute pe câmpul de luptă. Apoi, planşeta Ouija a cunoscut o revenire în anii ’60, o perioadă caracterizată printr-un interes sporit pentru spiritualitate. În mod oficial a fost promovată drept un joc, dar articolele apărute în presă, care atrăgeau atenţia asupra efectului planşetei asupra echilibrului psihic, spiritual şi emoţional al oamenilor, au făcut ca obiectele să fie retrase de pe piaţă.

Perricolele pe care le au de înfruntat oamenii atunci

când folosesc planşeta sunt evidente. Dacă persoanele care sunt aşezate în jurul ei încearcă să contacteze lumea spiritelor, atunci probabil că se confruntă cu o problemă despre care nu ştiu nimic. Privite doar din punctul de vedere al simţului comun, pericolele similare formelor moderne de comunicare. Nu ştii niciodată exact cu cine vorbeşti, indiferent ce îţi spune persoana cu care porţi dialogul. S-a avansat ideea că spiritele răuvoitoare sau neascultătoare sunt cele care încearcă în mod special să contacteze oamenii care folosesc planşetele Ouija şi care nu ştiu prea bine ceea ce fac.

Contact cu spiritele sau un simplu joc de societate ieftin?

Experţii avertizează persoanele agitate să nu se

apropie de planşetele Ouija, întrucât pot fi receptivi la sugestii negative. Există relatări despre influenţe extreme în timpul sesiunilor, pe parcursul cărora obiectele se mişcă independent, iar luminile se sting şi se aprind. Totodată, nu există o explicaţie ştiinţifică a mecanismului care exact ce duce la formarea cuvintelor. Dacă oamenii chiar doresc să contacteze lumea spiritelor, probabil este de dorit să o facă prin intermediul unui medium recunoscut, care poate controla sesiunile.

Totuşi, există câteva experienţe efectuate cu planşetele Ouija care s-au dovedit a fi un succes şi au schimbat vieţi. Multe dintre persoanele care au devenit mediumuri renumite şi-au început cariera folosind planşetele de spiritism şi există opinii ferme potrivit cărora planşetele ne ajută să devenim mult mai receptivi faţă de lumea spiritelor. Un astfel de caz a fost semnalat în anul 1913, reprezentat fiind de Pearl Curran, o casnică din St. Louis. Curran se juca cu planşeta unei prietene când, un spirit, cu numele de Patience Worth, a contactat-o. Curran şi această entitate au înregistrat progrese şi ea a început să exerseze scrierea automată, ceea ce a dus la elaborarea a peste un milion de cuvinte din domeniul literaturii şi teatrului.

Bineînţeles, se poate susţine oricând că Pearl Curran era o scriitoare cu un talent natural care a pretins doar că un spirit ar fi iniţiat-o în arta scrierii. Se prea poate ca, fără să ştie, să fi fost chiar reîncarnarea acelei Patience Worth. În orice caz, proza a fost de o calitate îndeajuns de bună pentru a fi publicată şi s-a bucurat de aprecierea cititorilor.

Totuşi, nu toate experienţele au acest rezultat. Adevărul este că, aşa cum se întâmplă în viaţă în general, când ai de-a face cu lucruri despre care nu ştii mai nimic, şi în cazul planşetelor Ouija se recomandă o atitudine circumspectă.

Fenomenul poltergeist

În limba germană, cuvântul, poltergeist – înseamnă, fantomă zgomotoasă. Este o sintagmă întrucât, dintre toate manifestările paranormale, strigoii sunt cei mai aproape de lumea fizică, mai puternici şi mai înspăimântători. Ei pot mişca obiectele, le pot face să zboare prin încăperi, sau pot genera sunete puternice şi ciudate. Adesea sunt periculoşi şi le pot induce oamenilor starea de şoc. Cel mai interesant aspect în privinţa fenomenului poltergeist îl constituie faptul că acesta este, produs de stările dificile şi capacităţile mentale ale oamenilor. De fapt, fenomenul este atât de temeinic studiat încât ştiinţa joacă chiar un rol activ în cercetarea sa.

Poltergeist – în limba germană, spirit agitateste consideră adesea drept fantoma unui copil.

71

Potrivit conceptului, tradiţional despre o fantomă, sufletul pierdut al unei persoane decedate, se află în acelaşi loc unde a trăit sau a murit. E ca şi cum nu şi-ar da seama că le-a trecut vremea şi nu fac nicio discriminare în privinţa persoanelor cărora le apar. În general se consideră că fantomele nici nu sesizează că lumea evoluează în jurul lor. Ele pot veni şi pleca brusc şi au o

relaţie foarte supărătoare şi reală cu oamenii din preajmă. Totodată, spre deosebire de fenomenele de bântuire obişnuite, se crede că ele chiar au nevoie de un om care să fie catalizatorul energiei lor.

Acest aspect este esenţial pentru apariţiile strigoilor. Orice gen de individ poate fi un catalizator sau agent, dar se pare că există o sensibilitate aparte a tinerelor femei la activitatea strigoilor.

Deşi mulţi agenţi sunt indivizi echilibraţi, siguri pe ei, care nu au niciun control asupra strigoilor, este unanim recunoscut faptul că unii agenţi au dificultăţi mentale. S-a descoperit că stări extreme de anxietate, depresie, isterie, furie, schizofrenie sau vid emoţional reprezintă catalizatori puternici pentru activităţi de genul poltergeist. În mod similar, s-a constatat că indivizii foarte stresaţi sau epilepticii sunt agenţi. Iar evenimentele rezultate nu fac decât să amplifice problemele agentului.

Simptomele fenomenului poltergeist constau iniţial în ciocănitul sau trântitul uşii, mirosuri neplăcute, lumini inexplicabile, obiecte care se mişcă sau zboară aparate electrice care nu mai funcţionează. Pe măsură ce trece timpul, dacă nu este descoperită cauza, activitatea devine extremă. Experţii nu exagerează deloc când spun că fenomenul poltergeist este perioculos atât din punct de vedere fizic, cât şi mental. Potrivit lor, o persoană nu se poate ascunde şi nici nu poate fugi de un poltergeist, întrucât agentul este responsabil pentru anomalie, deci fenomenul îl va însoţi oriunde se duce. Prezenţa unui fenomen poltergeist este observată de toţi cei aflaţi în încăpere, iar tulburările constau în activitate fizică reală şi nu în evenimente imaginate.

Întrucât fenomenul a fost studiat decenii la rând, experţii şi oamenii de ştiinţă au ajuns la unele concluzii. Mulţi sunt de părere că aceste evenimente stranii sunt cauzate de agent, care eliberează energie psihokinetică, în

încercarea de a scăpa de stres. Psihokinetica reprezintă, energia minţii care acţionează asupra materiei – şi se crede că oamenii eliberează o mare cantitate atunci când sunt stresaţi. Activitatea în sine care rezultă este de asemenea semnificativă. Spre exemplu, unii agenţi care simt un sentiment puternic de vină pot inspira un poltergeist să îi bată şi ajung să aibă vânătăi pe tot corpul. Dacă un agent este foarte furios pe cineva, atunci bunurile acestuia vor fi aruncate prin cameră şi distruse de forţa psihokinetică. În aproape toate cazurile, agentul este la fel de speriat ca toţi ceilalţi şi nu îşi dă seama de faptul că el este cel care cauzează activitatea poltergeist.

Experţii subscriu ideii că fenomenul poate fi rezolvat şi mulţi le recomandă celor care trec printr-o asemenea experienţă să caute imediat ajutor. Indiferent dacă ajutorul vine de la un preot sau un psiholog, este clar că, în cadrul fenomenului poltergeist, agenţii au o putere incredibilă, care trebuie domolită. De îndată ce cauza este descoperită, sau pur şi simplu agentul îşi dă seama că el este cauza tulburărilor, adesea activitatea încetează. Aşa cum este cazul şi cu multe alte fenomene paranormale, fenomenul poltergeist nu este generat de vreo fantomă sau creatură nevăzută, ci de inexplicabila putere a minţii umane.

72

Premoniţii

I

Cercetătorii au dezvăluit că majoritatea premoniţiilor anticipează evenimente pe cale de a se petrece într-un timp foarte scurt. Ei consideră că femeile sunt mult mai predispuse la premoniţii, sau cel puţin, mult mai pregătite să admită că sunt înzestrate cu acest dar, însă premoniţiile pot fi trăite de aproape oricine. Cei care trec prin asemenea experienţe în mod frecvent, adesea pot determina decalajul de timp dintre vis şi realitate. Spre exemplu, la data de 15 septembrie 1981, Barbra Garwell a

avut un vis despre împuşcarea unor importanţi oameni din Orientul Mijlociu, pe un stadion. Ea a ştiut că premoniţia avea să se adeverească peste 21 de zile şi, la 6 octombrie, preşedintele Anwar Sadat a fost ucis în cadrul unei comemorări publice.

Prevederea viitorului cu ajutorul unui pui. Motivul pentru care cărnii de pasăre i se atribuie asemenea puteri reprezintă, probabil, un mister mai mare decât clarviziunea în sine.

Există şi alte versiuni ale fenomenului, apărute într-un mod la fel de ciudat. Circulă o teorie potrivit căreia evenimente importante care implică moartea pot declanşa premoniţii în masă, când mulţi dintre cei ce fac parte din comunitatea afectată prevăd un dezastru sau o tragedie iminentă. Probabil unul dintre cele mai uimitoare cazuri de acest gen a fost semnalat la mina de cărbuni Marfa din Port Talbot, Ţara Galilor. Într-o zi a anului 1890, mai bine de jumătate din minerii din oraş nu s-au prezentat la muncă din cauza unei stări de nelinişte şi a unui sentiment

rău-prevestitor generale. Unii oameni au relatat chiar că din mină venea un, miros al morţii. În total, 87 de mineri au coborât în acea zi în galerii, însă, un accident major în inima minei a făcut să nu supravieţuiască niciunul. Se spune că o presimţire similară au avut mulţi pasageri, cu puţin timp înainte să urce la bordul vasului Titanic.

Fără îndoială, cea mai importantă sursă contemporană de premoniţii o reprezintă atacul de la World Trade Center din 11 septembrie 2001. Într-adevăr, doar acest eveniment a dus la o revigorare masivă a credinţei în prezicerile de ordin paranormal. Există poveşti remarcabile despre artişti şi persoane cu abilităţi creatoare care au inclus dezastrul în lucrările compuse înainte de ziua fatidică.

Charles Burwell al II-lea, pictor fără puteri paranormale potrivit propriei declaraţii a reprodus o imagine extrem de neobişnuită între primăvara şi luna septembrie a anului 2000. Tabloul înfăţişa o calamitate petrecută într-un oraş cu stâlpi înalţi, însă i-a produs autorului o stare de disconfort atât de puternică, încât a lăsat compoziţia neterminată. Într-un caz similar, agenţii serviciilor de spionaj au investigat apariţia unui calendar egiptean tipărit în luna mai a anului 2001. Pe pagina rezervată lunii septembrie, imaginea părea să înfăţişeze un avion de pasageri care se izbeşte de clădiri înalte, având în fundal Manhattan şi Statuia Libertăţii. Dacă, aşa cum se pare, unii dintre cei ce au deturnat avionul nu ştiau ce avea să se întâmple, este foarte puţin probabil ca informaţia să fi fost oferită realizatorilor calendarului.

Cazul de la Woris Trade Centre a făcut ca mulţi dintre cercetătorii premoniţiilor să solicite experienţei individuale trăite înainte de dezastru. The British Society for Psychical Research[12] a realizat un site, unde, păstrându-se confidenţialitatea, oamenii pot relata orice

12 Societatea Britanică pentru studiul fenomenelor parapsihice (n.tr.)

experienţă legată de atacul de la World Trade Centre, sau alte premoniţii, chiar dacă evenimentul s-a produs deja. Ideea unui catalog de predicţii nu este nouă. Un Birou de Premoniţii britanic a fost iniţial format în 1957. În primul an, s-au depus relatări de peste 1.000 de premoniţii şi, deşi câteva viziuni prevestitoare se adeveriseră, biroul a fost închis în doar câţiva ani. Însă conceptul pune unele probleme logice interesante. Adepţii acestuia spun că, dacă oamenii şi-ar relata ideile şi publicul ar fi informat, s-ar putea evita unele dezastre îngrozitoare. Dacă am ţine seama de toate avertismentele şi nu ne-am părăsi domiciliul, fără îndoială că nu s-ar mai produce asemenea accidente teribile. Dar, în acelaşi timp, nici nu am şti cât de exacte au fost, de fapt, premoniţiile.

Multe semne de întrebare referitoare la veridicitatea premoniţiilor au la bază explicaţii logice. Numeroşi experţi consideră că o mare proporţie de premoniţii sunt create de către mediu, obiceiuri, natura oamenilor şi probabilitate. Instinctul, intuiţia şi simţul comun pot fi la fel de eficiente ca mesajele mistice. Alte teorii susţin că şansa dă impresia că multe visuri realiste se vor adeveri, cel puţin parţial şi la un anumit moment în timp. Dr. Richard Wiseman a avansat o teorie conform căreia dacă cineva visează despre prăbuşirea unui avion şi apoi priveşte în jur cu foarte mare atenţie, într-un timp relativ scurt un eveniment similar va fi relatat în presă. Totuşi, experţii în prăbuşirea aparatelor de zbor poartă controverse pe această temă şi invocă numărul redus de incidente aviatice cu pasageri petrecute în ansamblu.

Ca în cazul majorităţii misterelor, oamenii pot interpreta evenimentele cum cred de cuviinţă, dar cu toate acestea există câteva cazuri impresionanate de premoniţii care nu pot fi contestate. Şi, dacă am putea fi avertizaţi înainte de un asemenea eveniment, atunci mulţi sceptici ar fi cu adevărat reduşi la tăcere.

73

Reîncarnarea

Cum se face că unii copii au capacitatea de a vorbi în diverse dialecte şi de a-şi aminti detalii despre evenimente petrecute cu mulţi ani înainte de naşterea lor? Reîncarnarea reprezintă acea credinţă potrivit căreia, după moarte, sufletul unei persoane se întoarce pe pământ şi sălăşluieşte într-un nou corp. Este o credinţă care îşi are rădăcinile în filosofiile religiilor orientale şi în legile karmice ale naturii. Credinţa în această idee este atât de puternică, încât, anumiţi budişti sfinţi consideră chiar că uciderea oricărei fiinţe vii este o crimă, căci există posibilitatea să fie vorba despre o persoană dragă care s-a reîntors pe pământ. Aceste căi ale Orientului mistic găsesc din ce în ce mai mulţi aderenţi în societatea noastră modernă, caracterizată de scepticism. În prezent, mulţi oameni vor să afle detalii din trecutul lor prin intermediul regresiei hipnotice.

Creştinătatea, şi în special Biserica Romano-Catolică, consideră reîncarnarea o erezie, deşi multe religii întrevăd această posibilitate. Tema centrală a religiei budiste, spre exemplu, are la bază reîncarnarea. Buddha însuşi a propovăduit că momentul reîncarnării depinde de calitatea vieţii anterioare. Aceasta reprezintă ideea de karma şi credinţa că omul este răsplătit pe măsura faptelor sale. Budiştii cred că reîncarnarea este necesară pentru înţelegerea lumii şi atingerea stadiului de iluminare. După obţinerea acesteia, sufletul se va rupe de lanţul reîncarnărilor, ajungând în starea nirvāṇa ce semnifică raiul spiritual.

Curentele actuale în terapie şi consiliere din lumea occidentală au înregistrat de asemenea o creştere a interesului faţă de fenomenul reîncarnării. Se spune că probleme de genul fricii iraţionale, al coşmarurilor repetitive sau al unor boli inexplicabile, sunt cauzate de

amintiri vagi despre vieţile anterioare. În vederea soluţionării acestor dificultăţi, oamenii recurg adesea la hipnoză, pentru ca, prin regresie, să afle detalii despre vieţile lor anterioare. Experţii sunt de părere că, folosite de persoane neavizate, aceste proceduri se pot dovedi nefolositoare, iar o combinaţie între o imaginaţie latentă şi întrebări care sugerează întrucâtva răspunsul poate duce la rezultate extrem de fanteziste.

Detalii despre vieţile anterioare pot apărea din senin. Experienţe de genul amintirii spontane, unde persoana vede subit un, vis cu ochii deschişi periodD ultra real, sau al celei provocate, unde un factor extern din lumea fizică funcţionează pe post de catalizator pentru memorie, ilustrează în egală măsură această idee. S-a sugerat că oricine este interesat să-şi afle propriile amintiri din vieţile trecute ar trebui să recurgă în prealabil la un curs îndelungat de meditaţie sau yoga. Deşi procesul nu dă rezultate imediate şi se poate derula pe parcursul unor ani întregi, individul capătă autocontrol şi totodată atinge un stadiu mult mai înalt de spiritualitate şi misticism.

Pe măsură ce subiectul reîncarnării câştigă din ce în ce mai mult teren, un număr crescut de cazuri verificate sunt relatate. Unul dintre cele mai faimoase a fost acela al starului de cinema Glenn Ford. În stare de hipnoză, el a pretins că îşi amintea cinci vieţi anterioare, cea mai impresionantă fiind aceea în care el era un cavaler francez din timpul domniei lui Ludovic al XIV-lea. În ciuda faptului că F ord ştia doar câtva fraze rudimentare în limba franceză, sub hipnoză el a fost capabil să vorbească fluent într-o limbă care, ulterior, s-a descoperit că era un dialect parizian, din secolul al XVII-lea. Aceasta reprezintă o evidenţă remarcabilă, însă mulţi sceptici susţin că asemenea, amintiri pot fi create pe baza impresiilor subconştientului.

Amintirile copiilor despre vieţile anterioare adesea

oferă cea mai extraordinară şi mai trainică dovadă a reîncarnării, întrucât ei nu cunosc noţiunea de reîncarnare sau de istorii false. Dr. Ian Stevenson, un cercetător renumit în domeniu, a scris despre multe asemenea cazuri fascinante. Unul dintre acestea implica o fată indiancă numită Swamlata Mishra.

În 1951, când Swamlata avea 3 ani, a început să dea amănunte despre o femeie numită Biya Pathak care trăise în Katni, aflat la peste 160 de kilometri de locuinţa familiei ei din Pradesh. Micuţa fată a dezvăluit că Pathak avusese doi fii şi murise în anul 1939 din cauza, unei dureri în gât – O + – D. Ea a descris şi a determinat locul unde se afla casa acesteia şi, pe măsură ce trecea timpul, părea să îşi amintească din ce în ce mai multe detalii. În cele din urmă, familia femeii a fost contactată şi aceştia au venit să o vadă pe Swamlata pentru a-i verifica cunoştinţele. Fata a recunoscut imediat toţi membrii familiei şi a indicat cu exactitate legătura lor de rudenie cu Biya, spunându-le pe numele de alint şi tratându-i întocmai cum ar fi făcut-o Biya. Pe parcursul anilor, ea a dezvoltat o relaţie strânsă cu familia Pathak şi acum, ambele familii acceptă faptul că Swamlata este Biya revenită pe pământ. Când Sri Mishra, tatăl Swarmlatei, s-a hotărât să îi aleagă un soţ, el s-a sfătuit chiar cu familia Pathak. Asemenea întâmplări care afectează oamenii la un nivel atât de personal sugerează că, reîncarnarea este o realitate.

74

Vederea la distanţă j

Vederea la distanţă este una dintre cele mai răspândite capacităţi paranormale umane. Ea conferă, văzătorilor puterea de a vedea şi de a trăi situaţii şi locuri de care sunt separaţi în timp şi spaţiu. Recurgând la capacităţi psihice înnăscute, cunoscute sub numele de psr, persoana transmite apoi detalii legate de ceea ce a văzut. Mulţi entuziaşti susţin că este o abilitate care poate fi

dobândită şi nu un dar divin şi că, deşi acum multe dintre aşa-zisele puteri mentale au nefericite conotaţii de genul şarlataniei şi înşelătoriei, vederea la distanţă a început ca un experiment ştiinţific şi este folosită de forţele de poliţie, de cele armate şi de marile companii.

La ora actuală, multe companii susţin că oricine poate înţelege şi îşi poate controla această abilitate, cu ajutorul unui profesor bun şi prin exerciţiu. Spre deosebire de alte puteri, psi cum ar fi clarviziunea, vederea la distanţă este practicată sub un atent control. Văzătorilor nu li se permite să cunoască decât detaliul care a dus la necesitatea căutării. El poate fi o fotografie sau coordonatele pe baza cărora văzătorul captează gândurile celui căutat, urmând un format scris. Acesta lucrează într-o încăpere liniştită, adesea intrând într-o stare asemănătoarei transei şi uneori are un partener care îl ajută, ghidându-l. Spre deosebire de fenomenele de decorporalizare, văzătorul ştie întotdeauna unde se află. El „simte” toate aspectele ţintei sale.

Creatorul vederii la distanţă a fost un artist şi student cu abilităţi paranormale american numit Ingo Swann. Bazându-se pe detalii din experimentele paranormale, el a elaborat o nouă tehnică, ce a fost testată de oamenii de ştiinţă din cadrul American Society for Psychological Research[13]. În timpul acestor teste, el a reuşit să descrie cu acurateţe vremea din diferite oraşe din SUA. În anul 1972, Swann a fost prezentat doctorului Hal Puthoff, fizician la Stanford Research Institute din California. Cei doi au realizat alte experimente şi, ulterior, au fost contactaţi de CIA. Departamentul a luat legătura cu Puthoff şi i-a încredinţat anumite sarcini pe care urma să le cerceteze cu echipa sa. Agenţii CIA au fost impresionaţi de rezultate.

La acea vreme, experţii americani ai serviciilor de

13 Societatea Mericană pentru studii Psihologice (n.tr.)

contrainformaţii deveniseră extrem de îngrijoraţi din pricina rapoartelor care veneau din Rusia, conform cărora Uniunea Sovietică cheltuia sume impresionante de bani pentru cercetările în domeniul activităţilor paranormale. CIA aflase că savanţii comunişti dezvoltau capacităţi psihice ce urmau a fi folosite în stare de război, incluzând, spioni cu abilităţi paranormale. Iniţial, programul lui Puthoff a fost folosit la testarea fezabilităţii acestei idei, dar, pe măsură ce vederea la distanţă conducea la rezultate din ce în ce mai exacte şi detaliate, văzătorii au început să fie tot mai des folosiţi de către serviciile de spionaj pentru strângerea informaţiilor şi diferite agenţii de spionaj şi militare îşi dezvoltau propriile ramuri ale programului vederii la distanţă.

Potenţialul cercetărilor lui Swann a crescut simţitor şi, în loc să folosească pur şi simplu persoane a căror capacitate parapsihică era deja demonstrată, el a recrutat civili obişnuiţi, fără asemenea abilităţi. În anul 1991, întregul program din SUA a fost renumit proiectul, Star Gate [14]. Odată cu sfârşitul Războiului Rece, văzătorii au început să fie folosiţi pentru strângerea de informaţii legate de o paletă largă de ţinte, incluzând traficanţii de droguri, dictatorii şi teroriştii. Swann elaborase totodată o nouă tehnică eficientă numită vederea la distanţă

A

coordonată sau controlată, care practic, direcţiona văzătorii către ţintele lor. În anul 1995, Congresul SUA a hotărât ca programul vederii la distanţă să fie din nou încredinţat serviciului CIA, care ulterior a prezentat un raport nefavorabil. Echipa a fost desfiinţată şi mulţi dintre văzătorii militari au continuat să-şi ofere serviciile în mod privat, iar câţiva au încheiat chiar contracte cu agenţiile de contraspionaj ale SUA prin care puteau să lucreze ca liber-profesionişti.

---

14 Poarta Stelară (n.tr.)

Alte naţiuni nu s-au grăbit atât de tare să desfiinţeze diviziile de luptă parapsihice. Agenţiile de spionaj din Rusia, Franţa şi, mai ales, China continuă să aloce fonduri importante pentru realizarea unor experimente aprofundate. Mulţi dintre experţii agenţiilor de spionaj sunt de părere că China are un grup select de super-parapsihici militari. Se spune că programul lor este foarte bine dezvoltat, ajungând chiar să recruteze şi să formeze copii ce prezintă capacităţi parapsihice înnăscute, extrem de bine înzestraţi.

Metode mai paşnice de utilizare a vederii la distanţă au fost adoptate de marile corporaţii, iar cercetarea ştiinţifică, în condiţii controlate, din cadrul universităţilor civile a dus la unele concluzii remarcabile – se pare că văzătorii extrem de înzestraţi obţin rezultate cu o şansă de peste 100 de miliarde la unu. Pe măsură ce subiectul a devenit cunoscut publicului larg, foşti membri ai armatei SUA implicaţi în proiect au făcut un pas înainte şi chiar fostul preşedinte Jimmy Carter a povestit despre câteva căzuţi de vedere la distanţă. El relatează că la un moment dat a cunoscut o femeie – văzător care căuta un aparat de zbor dispărut., A intrat în transă şi, în timp ce se afla în această stare, ne-a dat unele cifre reprezentând latitudinea şi longitudinea. Ne-am îndreptat sateliţii în acea direcţie şi am constatat că avionul se afla acolo. Cu mărturii ca aceasta, cu greu mai putem pune sub semnul întrebării autenticitatea fenomenului de vedere la distanţă.

75

Şedinţele de spiritism

Şedinţele de spiritism reprezintă o cale străveche prin care cei vii comunică cu cei trecuţi în nefiinţă. Imaginea bine cunoscută a unui grup de oameni care stau în jurul unei mese, ţinându-se de mâini, în timp ce luminile pâlpâie, nu se depărtează prea mult de adevăr. Mulţi oameni sunt de părere că energia colectivă a unui număr

de participanţi favorizează atragerea spiritelor. În general, este necesară prezenţa unui medium experimentat, care canalizează mesajele şi controlează şedinţa. Deşi şedinţele de spiritism au proasta reputaţie a înşelătoriilor şi practicilor fraudulente din trecut, un medium onest şi înzestrat le poate transforma într-o modalitate interesantă de explorare a spiritelor contactate.

E cineva acolo? O şedință de spiritism în desfăşurare.

explicaţie foto????

Înainte de începerea unei şedinţe, se impune ca cei prezenţi să se gândească la un anume spirit, pe care vor să îl contacteze prin puterea minţii. De asemenea, este de dorit ca din grup să facă parte o rudă sau cineva care a cunoscut spiritul în timpul vieţii pe pământ – acesta este unul dintre motivele pentru care încercările făcute de oameni de a contacta fantoma lui Elvis sau a altor celebrităţi nu dau roade. Adesea spiritul contactat va şti că şedinţa va avea loc şi va dori să vorbească. În cameră este

necesar să domnească liniştită şi participanţii trebuie să se simtă confortabil şi să nu fie agitaţi. Ar fi de dorit să se aşeze în cerc, sau în jurul unei mese şi să se ţină eventual de mână, deşi acest lucru nu este esenţial. Împreună, ei cheamă mental spiritul vizat.

Adesea, mediumul intră într-o stare de transă şi începe să transmită mesaj e din lumea spiritelor. Uneori, acest lucru coincide cu unele fenomene fizice bizare, cum ar fi adierea unei brize reci, mirosuri ciudate sau senzaţia că persoana respectivă este străbătută de un fior. Adesea, participanţii simt o uşoară durere care corespunde modului în care a murit spiritul contactat – spre exemplu, o durere în piept este resimţită în cazul unui spirit care a murit de un atac de cord. În cazurile fericite, mediumul găseşte spiritul invocat de participanţi, însă uneori şi alte spirite sunt dornice să intre în conversaţie. Mediumul conduce conversaţia şi permite continuarea ei cât timp doresc participanţii.

Cu un medium profesionist, riscurile unei experienţe nefaste sunt minime şi mulţi oameni consideră că aceste şedinţe au virtuţi tămăduitoare, atât pentru cei vii, cât şi pentru cei morţi.

76

Combustia umană spontană

Simpla idee că o fiinţă umană prezintă potenţialul de a izbucni în flăcări, fără să recurgă la o sursă de aprindere externă, pare mult prea ridicolă pentru a fi aprofundată prin studiu. Cu siguranţă nu există nimic în corpul uman care să determine o asemenea reacţie? Şi totuşi, de mai bine de 300 de ani, documente şi mărturii demne de încredere atestă un fenomen în care oamenii, fără vreun avertisment sau vreo expunere anterioară la flăcări, pur şi simplu au produs o combustie intensă. Tot ce rămâne este o grămadă de cenuşă şi, eventual un membru carbonizat. Faptul că textilele aflate în apropiere nu sunt afectate

niciodată, stârneşte nedumerirea specialiştilor. Acest fenomen inexplicabil este numit combustie umană spontană.

Mulţi dintre cei supuşi combustiei umane spontane, adesea stau pur şi simplu pe un scaun în clipa în care sunt afectaţi de acest fenomen. La un moment dat, s-a crezut că majoritatea subiecţilor erau alcoolici şi o veche teorie asupra combustiei umane spontane susţinea că este cauzată de o reacţie chimică provocată de alcool în sânge şi de o izbucnire de furie la oamenii în vârstă. Această teorie este acum infirmată, însă există anumite caracteristici comune în apariţiile combustiei umane spontane. În general, trunchiul corpului este ars cel mai tare şi, frecvent, tălpile înnegrite, fumegânde sunt găsite în locul unde ar fi trebuit să se afle persoana. În mod similar, braţe, cranii sau chiar coloana vertebrală, sunt adesea singurele rămăşiţe ce pot fi identificate.

Vătămarea corpurilor afectate de combustia umană spontană pare să fie produsă de o temperatură mult mai crescută chiar şi decât cea din crematoriu. O particularitate a cazurilor de combustie umană spontană o constituie faptul că, în ciuda temperaturii extreme – pe care experţii o estimează la aproximativ 600 ol –, materialele sau obiectele din jurul persoanei nu sunt distruse, deşi, evident, îmbrăcămintea lor este arsă şi, uneori, în locul în care ar fi trebuit să se afle picioarele lor, se găseşte o bucată de covor pârjolit. Într-un asemenea caz, o femeie a murit în pat în urma unei combustii spontane însă cearşafurile nu prezentau nicio urmă de arsură. Totuşi, uneori, o pulbere unsuroasă, negricioasă, ca de funingine, poate fi observată pe tavan şi pe pereţii din apropiere.

Combustia umană spontană a fost înregistrată în anul 1673, de James Dupont, un francez care a făcut o selecţie de cazuri de acest gen, în cartea sa, De Incendiis Corporis

Humani Spontaneis. Interesul lui Dupont pentru acest subiect a fost iniţial stârnit de procesul Nicolle Millet. În cazul respectiv, un bărbat a fost găsit nevinovat de uciderea soţiei deoarece juraţii au hotărât că ea fusese victima unei combustii spontane umane. De la sfârşitul secolului al XVII-lea, ideea de combustie umană spontană a câştigat teren şi a fost acceptată de oamenii obişnuiţi. Însuşi Charles Dickens a pus fenomenul pe seama morţii unui personaj numit Krook în romanul său din 1852, intitulat Casa Umbrelor.

Cel mai faimos caz de combustie umană spontană s-a înregistrat la 2 iulie 1951. Din Mary Reeser, pensionara în vârstă de 67 de ani din Florida, SUA, nu s-au mai găsit decât craniul, care se micşorase atingând dimensiunile unei mingi de baseball, coloana vertebrală, piciorul stâng şi un morman de cenuşă rămas în fotoliul ei. Autorităţile au declarat că femeia murise într-un incendiu obişnuit izbucnit în casă, însă niciun obiect din apartamentul ei, incluzând cearşafurile de bumbac şi un vraf de ziare aflate în apropiere, nu a fost distrusă.

Un eveniment similar a avut loc relativ recent în Franţa. La 17 noiembrie 1998, puţinele rămăşiţe ale unei femei în vârstă de 67 de ani numită Giselle, au fost găsite în ferma ei de lângă Honfleur. Au fost descoperite doar un morman de cenuşă şi piciorul ei stâng în care avea un papuc. În acest caz, chiar şi scaunul cu rotile în care stătea femeia s-a dezintegrat, deşi restul casei a rămas neatins de foc.

În asemenea cazuri, anchetatorii nu pot decât să facă presupuneri sau să opteze pentru cea mai plauzibilă soluţie, având în vedere inconsistenţa faptelor. Cercetătorii fenomenului de combustie spontană umană nu au nici ei o explicaţie satisfăcătoare. Combinaţia dintre alcoolism şi starea de nervozitate nu are niciun temei ştiinţific, iar sugestia potrivit căreia fenomenul ar fi cauzat de depuneri

excesive de grăsime care se aprind la întâmplare este de asemenea respinsă, în timp ce teoria conform căreia combustia umană spontană este cauzată de o anomalie în câmpul electric al organismului nu poate fi verificată.

Probabil că, deocamdată, cea mai acceptabilă explicaţie este aceea potrivit căreia fenomenul se produce din voinţa Domnului. Deşi afirmaţia nu are un temei ştiinţific, pe moment, ea reprezintă răspunsul cel mai liniştitor în faţa unui mister care este cu adevărat inexplicabil.

OAMENI MISTERIOŞI

I

entiti

ENIGMATICE

220

Anastasia/ arma anderson

În luna februarie a anului 1920, la doi ani după execuţia ţarului rus şi a familiei sale, o tânără femeie a încercat să se sinucidă, aruncându-se de pe un pod din Berlin. A fost salvată, dar când a ajuns la spital nu avea asupra ei niciun act care să-i dovedească identitatea şi nu a vrut să-şi dezvăluie numele. Spitalul a trimis-o într-un azil de nebuni unde a fost recunoscută drept fiica

Prinţesa Anastasia înainte de asasinare.

ţarului, Marea Ducesă Tatiana. Femeia a negat că ar fi fost Tatiana, dar, în timp, a dezvăluit că, de fapt, ea era cealaltă fiică a ţarului, Ducesa Anastasia. Ea a explicat că baionetele soldaţilor comunişti trimişi să îi ucidă, fuseseră tocite şi că ea supravieţuise tentativei de asasinare. Unul dintre soldaţii care veniseră să ia cadavrele a observat că ea era încă în viaţă şi a ajutat-o să fugă în România. Femeia venise la Berlin ca să îşi găsească mătuşa, Prinţesa Irene, însă teama că nu va fi recunoscută a determinat-o să comită un gest atât de dramatic. Femeia a adoptat numele de Anna Anderson şi a petrecut o mare parte din viaţă

încercând să demonstreze că era Anastasia.

Când s-a împrăştiat vestea apariţiei ei, una dintre doamnele de onoare ale Alexandrei au vizitat-o la spital, însă Anderson şi-a acoperi capul cu o pătură, astfel că femeia a declarat-o escroacă. În mod similar, Prinţesa Irene a cunoscut-o pe Anderson şi i-a dezminţit versiunea, deşi se spune că, în particular, nu era foarte convinsă, iar fiul său Sigismund a declarat chiar că el a crezut că Anderson era Anastasia. Comunitatea monarhiilor din Europa a fost în genere indecisă. Amanta ţarului, Mathilde Kschessinka, a crezut de asemenea că Anderson era tânăra prinţesă, iar Pierre Guillard, fostul profesor particular al Anastasiei, şi-a declarat iniţial sprijinul, dar ulterior s-a răzgândit. Familia unul alt angajat al curţii – Eugene Botkin, doctorul monarhului – era absolut convinsă de descendenţa regală a lui Anderson, mai ales datorită faptului că ea a fost capabilă să discute amănunţit despre corespondenţa personală dintre micile prinţese şi copiii lui Botkin.

Familii fericite: *totuşi, oamenii obişnuiţi erau mai puţin fericiţi din pricina stilului de guvernare a ţarului*.

În privinţa atitudinii, Anderson se comporta ca o adevărată prinţesă. Se spune că era pretenţioasă şi arogantă şi avea frecvente izbucniri de furie. Vorbea excelent engleza, franceza şi germana şi înţelegea rusa, deşi refuza să vorbească în această limbă. Totodată, pe corp prezenta cicatrici care se potriveau cu afirmaţiile despre execuţie, iar experţii în trăsături faciale au susţinut că semăna foarte bine cu Anastasia. Avea diformităţi fizice similare cu cele ale micii prinţese, iar experţii grafologi au afirmat că scrisul ei era identic cu cel al Anastasiei. Totodată, se spune că Anderson avea cunoştinţe uimitoare despre familia regală. Ea a dezvăluit că unchiul Anastasiei,

Marele Duce Ernst de Hesse, vizitase în secret Rusia în 1916, pe vremea când cele două familii monarhice se aflau, în război.

explicaţie foto????

Acest fapt a fost pe deplin dovedit de abia în anul 1966, însă Ernst a infirmat întotdeauna această versiune.

S-a sugerat că Ernst a pus în circulaţie o altă teorie conform căreia Anderson era, de fapt, o muncitoare poloneză pe numele de Franziska Schanzkowski. Oamenii au afirmat că Schanzkowski a dispărut cu doar o zi înainte de apariţia lui Anderson în Berlin. Se spunea că cicatricile ei datau din perioada când Schanzkowski a lucrat la o

fabrică de armament şi a scăpat din mână o grenadă. Cu toate acestea, Anderson era mică şi fragilă, în timp ce Schanzkowski fusese crescută la o fermă şi se pare că avea o constituţie foarte robustă. Anderson a încercat neîncetat să îşi demonstreze descendenţa, dar nu a reuşit niciodată să fie convingătoare într-o sală de judecată. La sfârşitul lui 1968 s-a căsătorit cu un american bogat numit John Manahan şi a murit de pneumonie în 1984. Corpul i-a fost incinerat, însă progresul înregistrat în testarea ADN-ului a făcut ca moartea ei să nu pună capăt poveştii.

În 1991, în Siberia au fost găsite rămăşiţele a opt oameni. Conform testelor medico-legale, cadavrele lui Nikolai, Alexandra şi a trei dintre copiii lor se aflau printre corpurile descoperite. Cercetătorii britanici au comparat ADN-ul acestora cu mostre din părul lui Anderson şi nu au găsit nicio asemănare. Totuşi, se pare că Anderson avea un ADN extrem de asemănător cu cel prelevat din mostrele de sânge luate de la nepoata Franziskăi Schanzkowski. Aşadar, se pare că misterul Annei Anderson a fost elucidat. Cu excepţia unui amănunt. În 1991, când autorităţile ruseşti au dehumat cadavrele regale, două dintre ele lipseau. Unul era al lui Alexei, fiul ţarului. Celălalt aparţinea celei mai mici fiice a acestuia, Anastasia.

explicaţie foto????

Misteriosul personaj pe care noi îl cunoaştem acum drept Contele de Saint-Germain a fost pentru prima dată identificat în 1970 sub numele de Marquis de Montferrat. Zărit în Veneţia de un muzician numit Rameau şi o doamnă din înalta societate pariziană, pe nume Madam de Gergy, avea înfăţişarea unui bărbat aflat între 40 şi 50 de ani. O înfăţişare pe care şi-o va păstra toată viaţa, oficial decedând în 1784. Cu toate acestea, mulţi oameni sunt de părere că el nu a trecut niciodată în nefiinţă. Pentru ei, acest personaj enigmatic a devenit cunoscut drept „Saint-Germain Nemuritorul”.

Originea lui Saint-Germain nu a fost niciodată dezvăluită, nici măcar de cei cărora le încredinţase secretul său. Pe tot parcursul vieţii, el a arătat ca un om

între două vârste, cu o constituţie solidă şi o înălţime medie. Era un excelent povestitor şi avea unele abilităţi impresionante. Astfel putea să creeze bijuterii superbe, avea cunoştinţe temeinice în domeniul muzicii şi artei şi prepara poţiuni despre care susţinea că erau elixirul tinereţii. Nu a fost niciodată văzut mâncând sau bând, însă se bucura de compania femeilor şi se învârtea în cercurile aristocraţiei. Părea să nu îmbătrânească niciodată.

Perioada sa de celebritate este cuprinsă între anii 1750 şi 1760, petrecuţi la Paris. Rolul său principal era acela de spion pentru Regele Ludovic al XVIea. Totuşi, prietenia sa cu regele i-a adus mulţi duşmani din cadrul guvernării franceze, astfel că a fost forţat să fugă din ţară în Anglia. A reapărut în Rusia sub numele de Generalul Soltikov şi a jucat un rol important în revoluţia din 1762. La începutul guvernării lui Ludovic al XVI-lea, a reapărut la Paris şi, prin intermediul unui vechi prieten, Contesa d'Adhemar, a înaintat un avertisment Reginei Marie Antoinette, asupra pericolelor care ameninţau monarhia franceză. Saint-Germain a încercat să-l vadă personal pe rege, însă poliţia avea ordine din partea preotului regelui să îl captureze. Din nou, Saint-Germain a dispărut fără urmă.

Se pare că a căutat refugiu la castelul Contelui Charles de Hesse-Cassel din Ducatul Schlesing, Austria. Se spune că a dezvăluit contelui multe dintre secretele sale, dar în 1784, Saint-Germain pur şi simplu se săturase de viaţă şi murise. Cu toate acestea, nu există niciun document oficial care să ateste moartea sa şi nicio piatră funerară care să îi poarte numele. I-a lăsat contelui toate documentele, dintre care multe priveau francmasoneria, dar, asemenea lui Ludovic al XV-lea, Charles nu a dezvăluit niciodată vreun detaliu despre trecutul adevărat al lui Saint-Germain. Şi, într-adevăr, deşi pretindea că era întristat de moartea lui Saint-Germain, nu părea chiar atât

de afectat după cum susţineau o serie de comentatori. Există chiar o teorie conform căreia contele ar fi fost implicat în înscenarea morţii acestuia.

Evident, s-au înregistrat relatări ulterioare despre Saint-Germain. În 1786 a întâlnit-o pe împărăteasa Rusiei şi în 1788 se pare că era reprezentantul oficial al Franţei la Convenţia Mondială a Francmasonilor. Contesa d – O + – Adhemar a afirmat că şi-a întâlnit vechiul prieten în 1789, 1815 şi 1821 şi că, de fiecare dată, părea să nu fi îmbătrânit deloc. Se spune că a continuat să influenţeze societăţile secrete şi se poate să fi fost chiar un călăuzitor al rozicrucienilor.

Aşadar, cine era straniul personaj? Parizienii care nu-l agreau spuneau că era fiul unui evreu portughez numit Aymar, sau al unui evreu alsactian pe numele de Wolff. Totuşi, la acea vreme, se credea că Saint-German era fiul natural al văduvei regelui Charles al II-lea al Spaniei, Marie de Neubourg. Un studiu recent a avansat ideea că se poate să fi fost chiar unul dintre fiii Prinţului Racoczi al II-lea al Transilvaniei. Prinţul şi-a încredinţat copiii Împăratului Austriei pentru a fi crescuţi de acesta, însă se spune că unul dintre ei ar fi murit la o vârstă fragedă. Acum se ia în calcul posibilitatea ca, de fapt, acest copil să fi fost crescut de o familie din micul târg San Germano din Italia. Aşa s-ar explica provenienţa numelui de Contele de Saint-Germain.

Totuşi, unii oameni, în special cei implicaţi în mişcarea teozofică, cred că e posibil ca Saint-Germain să fi fost unul dintre marii maeştrii – O + – U

trimis pentru a-i atenţiona pe oamenii evoluaţi că apucaseră pe o cale greşită în viaţă. Ei cred că este posibil ca el să mai hoinărească pe Pământ, aşteptând momentul potrivit pentru a reapare şi a sfătui Omul aflat la ananghie. Totuşi, până atunci, personajul enigmatic cunoscut drept Contele de Saint-Germain va rămâne un mister.

79

Dracula

Europa de Sud a Evului Mediu a fost un loc agitat. Marea naţiune maghiară era prima ei linie de apărare împotriva forţelor otomane, iar statele izolate care întâmplător erau amplasate pe „tărâmul nimănui” dintre cele două suportau consecinţele. Nici nu i-a trebuit mai mult lui Bram Stoker pentru a-şi concepe cel mai celebru roman al său, deşi acum, oamenii se întreabă care dintre figurile reprezentative ale acestei perioade instabile a avut cea mai mare influenţă asupra scriitorului. Un singur nume se evidenţiază – cel al realului, groaznicului bărbat cunoscut sub numele de Dracula.

Valahia, acum parte a României, era o provincie maghiară condusă de prinţul Mircea cel Bătrân până în anul 1418. În jurul lui 1390, lui Mircea i s-a născut un fiu nelegitim numit Vlad, care a fost trimis spre creştere la curtea regelui Sigismund al Ungariei. Când Mircea a murit, lui Vlad nu i s-a dat controlul asupra Valahiei, dar a fost făcut Cavaler al Ordinului Dragonului, o grupare stabilită pentru apărarea lumii creştine de ameninţarea turcă. Curând, lui Vlad i s-a dat numele de Dracul, care înseamnă, dragon şi a fost făcut guvernator al Transilvaniei.

Dracul a avut trei fii. Primul, botezat Mircea după tatăl său, s-a născut în 1443, iar următorii doi au fost numiţi Vlad şi Radu. Dracul a strâns o armată şi a recâştigat scaunul tradiţional al familiei, Valahia, deşi el a reuşit doar cu ajutorul unui vechi duşman turc. Drept semn de loialitate, i-a trimis pe Vlad şi Radu să trăiască la Adrianopole, scaunul Imperiului Otoman. În 1447, Dracul şi Mircea au fost ucişi iar Valahia s-a găsit din nou sub conducerea maghiară. Această situaţie a pus Turcia într-o situaţie neplăcută, astfel că, în 1448 ei au hotărât să pună o armată la dispoziţia tânărului Vlad de 17 ani, cunoscut

drept, Fiul dragonului, sau Dracula.

De-a lungul anilor şi bătăliilor, protagoniştii au continuat să treacă dintr-o tabără în alta, dar, până în 1456, Dracula îşi recucerise tronul în Valahia. El a ridicat capitala la Târgovişte şi a a fost proclamat Prinţul Vlad al II-lea. De la bun început, el a realizat că, pentru a supravieţui, va trebui să arate o cruzime totală. La scurt timp după ce a fost încoronat prinţ, a invitat suflete nevoiaşe de pe străzile regatului la un mare festin în castelul său. După masă, el a întrebat adunarea săracă, fragilă şi înaintată în vârstă dacă, nu ar vrea să fie fără griji şi să nu le lipsească nimic pe această lume? Când au strigat cu toţii, da, el a ferecat imediat castelul şi i-a dat foc. A afirmat că în societatea condusă de el, nu era loc pentru oameni care erau o povară şi că oricine nu contribuia la comunitate primea puţină înţelegere.

Dacă uciderea infirmilor a fost un semnal pentru oamenii obişnuiţi, Dracula a înfăptuit o acţiune similară cu demnitarii Valahiei. I-a tras în ţeapă pe cei bătrâni, iar pe ceilalţi i-a trimis să ridice un castel la Poenari, o zonă montană aflată la 50 mile depărtare. În locul acestora, Dracula a format propriul său grup de nobili, pentru a i se recunoaşte puterea. Diabolismul său nu cunoştea limite şi în mod special îi plăcea să vadă oamenii murind după ce erau traşi printr-o ţeapă ascuţită. Oamenii aflaţi sub conducerea lui îl numeau, Vlad Ţepeşşi turcii îl cunoşteau drept, Kaziglu Bey sau, Prinţul Ţepeş. El a omorât soţii infidele, comercianţi necinstiţi, orice persoană care comitea orice infracţiune. Adesea ordona tragerea în ţeapă a mai multor persoane concomitent, dar totodată îi plăcea să jupuie şi să fiarbă oamenii de vii. A ucis copii şi bătrâni şi le-a aşezat corpurile la vedere, drept avertisment pentru viitorii posibil răufăcători. Se spune că 20.000 de corpuri atârnau de pe zidurile din Târgovişte, şi, până la sfârşitul domniei sale, ucisese în jur de 50.000 de oameni.

În 1462, când Valahia a fost atacată de turci, conduşi de Radu, fratele lui mai mic, Dracula a plecat în exil în Ungaria. În 1476, cu Radu mort de sifilis şi un alt prinţ pe tronul Valahiei, Dracula a încercat să-şi recâştige tronul căminului său de drept. A reuşit, dar în decembrie 1476, a fost omorât în timpul unui alt atac al turcilor. Sultanul otoman a înfipt în ţeapă capul lui Dracula şi l-a expus la Constantinopole, drept dovadă a morţii acestuia. Se spune că trupul i-a fost înmormântat la o mănăstire izolată numită Snagov, deşi săpăturile din 1931 nu au scos la iveală sicriul. Este un ultim mister al poveştii lui Dracula.

Totuşi, au rămas dovezi ale domniei sale. Fortăreaţa sa din munţi, de la Poenari, reprezintă astăzi o destinaţie turistică populară, şi de asemenea au rămas şi ruinele palatului său de la Târgovişte. Însă mai important decât orice moştenire fizică, rămâne amintirea sa în minţile românilor. Însă nu vom şti niciodată dacă viaţa lui reprezintă singura sursă de inspiraţie aflată în spatele poveştii lui Bram Stoker.

Gravură în lemn cu un vampir hrănindu-se cu sângele unei victime.

228

80

Jack spintecătorul

În 1888, cel mai renumit ucigaş în serie al lumii, stătea la pândă pe străzile, întunecate ale cartierului East End din Londra. Jack Spintecătorul – a reprezentat un model pentru maniacii ucigaşi, ale căror crime par să se intensifice pe măsura trecerii anilor. În acest gen de cazuri, impactul crimei este intensificat de misterul ce înconjoară identitatea reală a ucigaşului. Spre deosebire de imitatorii săi din perioada contemporană, Jack Spintecătorul nu a fost prins şi nici măcar nu i se cunoaşte numele.

Cartierul Whitechapel al Londrei era cunoscut drept

una dintre cele mai sărace zone ale oraşului şi, la acea vreme, adăpostea casa a peste 1.000 de prostituate. Totodată, era zona care avea să devină ţinta atacurilor Spintecătorului. El a instituit teroarea la primele ore ale zilei de 3 laugust 1888, când un paznic al pieţii a zărit o femeie ce zăcea la una din intrările de pe Buck’s Row din Whitechapel. În loc să se apropie de femeie, paznicul a plecat să caute un poliţist. Acesta a constatat că gâtul femeii fusese tăiat în profunzime şi un examen medical a indicat ulterior că trupul ei fusese mutilat. Totodată, a fost descoperită identitatea femeii: era Mary Ann Nichols, cunoscută ca Polly, o prostituată în vârstă de 42 de ani.

În mai puţin de o săptămână, la ora 6 dimineaţa, pe 8 septembrie, corpul unei alte femei a fost găsi pe strada Hanbury, lângă Buck’s Row. Femeia era Annie Chapman, o prostituată de 45 de ani al cărei cap fusese aproape în întregime retezat. De asemenea, femeii i se scoseseră măruntaiele.

Frica pusese stăpânire pe comunitate. Pentru prima dată în istorie, oamenii găseau sprijin din partea claselor privilegiate şi a presei, care exercitau presiuni asupra poliţiei. Aceasta nu trebuia numai să protejeze populaţia Londrei, dar şi să facă faţă noului stres de a-şi demonstra competenţa. Întocmai ca în cazurile mai recente de ucidere în masă, populaţia a fost cuprinsă de nelinişte.

Până în momentul când Jack Spintecătorul a atacat din nou, oamenii din zona Whitechapel nu aveau alt subiect de discuţie. Jack Spintecătorul le-a at apă la moară. În primele ore ale zilei de 30 septembrie, un vânzător de bijuterii false a sosit acasă pe strada Berners, unde a descoperit corpul lui Elizabeth Stride, o prostituată al cărei gât fusese tăiat. În timp ce poliţia cerceta străzile din apropiere, Jack Spintecătorul s-a îndreptat spre Mitre Square, în inima Londrei, şi a ucis-o pe Catharine Eddowes. Deşi victima precedentă nu fusese mutilată,

mulţi sunt de părere că Jack Spintecătorul a fost întrerupt în timpul operaţiunii. Eddowes a fost, la rândul său, găsită fără măruntaie.

În această ilustraţie contemporană, Jack Spintecătorul loveşte din nou. Era el medic la curtea regală, sau chiar de neam regesc?

Această noapte marcată de dubla omucidere a făcut obiectul multor scrisori trimise poliţiei. Deşi majoritatea veneau din partea oamenilor care ofereau sfaturi, unele păreau să fi fost scrise de Jack Spintecătorului însuşi, şi acestora li s-a acordat mai multă atenţie decât celorlalte. Una dintre ele, datată 28 septembrie, care lua peste picior

poliţia, era semnată cu numele Jack Spintecătorul. Cea de-a doua a fost o carte poştală datată 1 octombrie şi se referea la dublul eveniment din noaptea anterioară.

Annie Chapman, victimă a lui Jack Spintecătorul.

Cea de-a treia scrisoare a fost trimisă peste două săptămâni şi conţinea chiar şi o parte dintr-un rinichi care se presupune că i-ar fi aparţinut lui Catharine Eddowes. Deşi poliţia ar fi trebuit să suspecteze că această corespondenţă venea din partea unui farsor sau maniac, rinichiul introdus în cea de-a treia scrisoare era încreţit şi bolnav. De remarcat că Eddowes nu era doar alcoolică, dar suferea şi de maladia Bright, iar acest organ prezenta toate semnele că ar fi provenit sintr-un corp bolnav.

Poliţia a crezut că a descoperit un tipar după care fuseseră comise crimele din 31 august, 8 septembrie şi cele două din 30 septembrie. Au presupus că următoarea crimă va avea loc pe 8 octombrie, dar, nu s-a produs niciun

eveniment pe tot parcursul lunii. Ultima sa crimă recunoscută oficial a fost comis [la 9 noiembrie în Miller's Court, o clădire aflată în apropierea locaţiilor celorlalte crime. O altă prostituată, în vârstă de 24 de ani, Mary Jane Kelly, a fost găsită de proprietarul cămăruţei unde locuia, cu corpul complet mutilat. De data aceasta, crima fusese comisă într-o încăpere, iau ucigaşul avusese la dispoziţie toată noaptea ca să disece cadavrul.

Deşi aceste cinci crime îi sunt atribuite lui Jack Spintecătorul, există posibilitatea ca el să mai fi ucis alte două sau trei femei din Londra în acea perioadă. Totuşi, poliţia nu a reuşit să descopere numele real al omului aflat în spatele acestor crime şi a sistat informaţiile către public în încercarea de a linişti oamenii. Londonezii erau însă pe deplin conştienţi de faptul că poliţia se dovedea incapabilă să dezvăluie identitatea lui Jack Spintecătorul. Însă mulţi dintre medicii poliţiei care au examinat corpurile victimelor au sugerat că era posibil ca Jack Spintecătorul să fie o persoană cu studii medicale. În 1894, şeful Metropolitan Police Force, Sir Melville Macnaghten, a întocmit un raport care-l indica drept principal suspect pe Montague John Druitt, un avocat care se sinucisese la scurt timp după asasinarea lui Kelly. Cu toate acestea, la vremea aceea, Macnaghten credea că Druitt avea cunoştinţe medicale, fapt infirmat de cercetările ulterioare.

Macnaghten a mai indicat şi alţi doi posibili asasini care se ascundeau sub numele de Jack Spintecătorul. Unul era Aaron Kosminki, un evreu polonez care locuia în zona Whitechapel şi care a fost internat într-un ospiciu în martie 1889. Deşi unul dintre ofiţerii anchetatori, Robert Anderson, era convins de vinovăţia lui Kosmiński, studiul comportamentului său din timpul şederii în ospiciu nu indicau că ar fi avut înclinaţii spre omucidere. Ultimul suspect al lui Macnaghten, Michael Ostrog, era un alienat

mintal rus. În ciuda faptului că era un criminal condamnat şi părea să aibă unele cunoştinţe medicale, studiul comportamentului său nu a evidenţiat abilitatea de a comite crime multiple. În ultimii ani, anchetatorii cazului Jack Spintecătorul au luat în considerare un anume dr. Francis Tumblety, un doctor american care a părăsit Londra la scurt timp după comiterea crimelor. Deşi l-au considerat un potenţial asasin, Metropolitan Police a decis la acea vreme să îl scoată de pe lista de suspecţi.

Ca în cazul multor alte mistere, identitatea lui Jack Spintecătorul a făcut obiectul multor speculaţii. Oameni din toate categoriile sociale – membri ai monarhiei, servitori regali, ofiţeri de poliţie cu grad înalt, spioni ruşi şi chiar evanghelişti fanatici – au fost suspectaţi că ar cunoaşte identitatea lui Jack Spintecătorul. În ultimii câţiva ani, autoarea de romane poliţiste Patricia Cornwell a efectuat un amplu studiu. Ea a folosit 4 milioane de dolari ca să investigheze dacă există vreo legătură între Jack Spintecătorul şi Walter Sickert, un pictor impresionist care nu era exclus fi avut legături cu Whitechapel la vremea când au fost comise crimele. La douăzeci de ani după acele crime, el a realizat o serie de picturi care înfăţişau prostituate moarte şi mutilate grotesc. Examinând atent lucrările sale, cu ajutorul tehnologiei moderne, Cornwell a ajuns să fie atât de convinsă de vinovăţia lui Sickert încât îşi pune reputaţia în joc afirmând că el este Jack Spintecătorul.

Anchetatorii actuali ai cazului Jack Spintecătorul, întocmai ca forţele de poliţie londoneze din perioada victoriană, nu reuşesc să ajungă la un consens. La acea vreme existau atâtea personaje dubioase care cutreierau Londra, încât aproape orice suspect putea fi implicat în crime. Pe măsură ce trecerea anilor estompează şansele de a afla adevărul, creşte şi probabilitatea incriminării mai multor suspecţi, în timp ce dovada necesară pentru a

decide asupra unuia dintre ei dispare în negura timpului.

81

Kaspar Hauser

La 28 mai 1828, un adolescent straniu mergea împleticindu-se spre intrarea în Nürnberg. Avea o constituţie solidă, păr deschis la culoare şi cârlionţat, era palid la faţă şi se mişca de parcă ar fi fost beat. Un cizmar din partea locului, Georg Weickmann, s-a apropiat de el să vadă cine era, dar băiatul a spus doar, Aş vrea să fiu un călăreţ, aşa cum a fost tatăl meu. El i-a înmânat lui Weickman un plic adresat căpitanului celui de-al patrulea escadron al regimentului şase al cavaleriei uşoare. Cizmarul l-a dus la căpitan, care a deschis scrisoarea. Acolo se menţiona că băiatul fusese lăsat în grija unui muncitor necalificat sărac care îl ţinuse închis în casă toată viaţa lui. Dar acum băiatul era pregătit să slujească în armata regelui.

Căpitanul cavaleriei a interogat băiatul, însă singurele cuvinte rostite de la ei au fost, nu ştiu, duceţi-mă acasă şi, cal. Totodată, acesta ştia să scrie numele, Kaspar Hauser. În cele din urmă, căpitanul a trimis băiatul în temniţa locală, însă temnicerului i s-a făcut milă de el. Copiii acestuia şi-au propus să îl înveţe să vorbească, să scrie şi să deseneze. Băiatul părea să nu ştie a se comporta; nu avea nicio expresie a feţei, nu putea să înţeleagă diferenţa dintre bărbaţi şi femei, obişnuia să doarmă în picioare, se purta ca un nou născut sau copil mic şi era mai ales fericit în întuneric.

În iulie 1828, un magistrat local a sugerat autorităţilor din Nürnberg că ar fi mai bine pentru Hauser să fie scos din închisoare şi lăsat în custodia lui George Friedrich Daumer, psiholog şi profesor universitar. Daumer l-a ajutat pe Hauser să devină un tânăr normal, dar, în acelaşi timp, a păstrat toate actele care atestau comportamentul bizar al băiatului. Daumer şi-a dat seama

că simţurile lui Hauser erau extrem de ascuţite. Putea citi în întuneric, auzea şoapte de la distanţe foarte mari şi putea să discearnă cine era într-o cameră întunecată, doar prin miros. Din nefericire, pe măsură ce devenea conştient de lumea înconjurătoare şi îşi îmbogăţea cunoştinţele generale, aceste abilităţi extraordinare se estompau.

Până la începutul anului 1829, Hauser învăţase îndeajuns cât să fie capabil să îşi scrie autobiografia. El a dezvăluit că fusese ţinut într-o celulă lungă de 7 picioare, lată de 4 picioare şi înaltă de 5 picioare[15], de un bărbat a cărui faţă nu a văzut-o niciodată. Dormea pe un pat din paie şi, când se trezea, găsea alături apă şi pâine. Uneori, apa avea un gust ciudat şi leşina pentru a se trezi spălat şi îngrijit, îmbrăcat cu un nou rând de haine. Într-o zi, bărbatul a venit la uşa celulei lui Hauser cu cărţi şi l-a învăţat să citească puţin, să îşi scrie numele şi l-a pus să repete frazele rudimentare pe care le-a pronunţat la apariţia sa în public. Ziua următoare, Hauser şi cel care-l ţinea în captivitate au pornit într-o călătorie care a culminat cu apariţia lui la Nürnberg.

Autobiografia lui a declanşat o nouă teroare. În octombrie 1829, un străin îmbrăcat în negru a venit la casa lui Daumer şi a încercat să îl ucidă pe Hauser cu un cuţit. Lord Stanhope, un aristocrat englez, prieten al familiei Baden aflate la cărmuire, s-a împrietenit cu Hauser şi a obţinut custodia băiatului din partea oraşului Nürnberg. Stanhope şi-a pierdut repede interesul şi a lăsat băiatul în grija dr. Meyer, care locuia în oraşul Ansbach. Meyer nu-l agrrea pe băiat şi a devenit un tutore răuvoitor şi dur. La 14 decembrie 1831, Hauser s-a dus într-un parc local să întâlnească un bărbat care îi promisese să îi dezvăluie detalii despre identitatea mamei lui. S-au întâlnit şi străinul a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să îi dea lui Hauser un portofel, dar când tânărul s-a aplecat spre el, a

15 1 picior = 30,5 cm. (n.tr.)

fost înjunghiat. A murit trei zile mai târziu, la doar 21 de ani.

Recent, s-a avansat presupunerea că Hauser era de fapt prinţ al familiei Baden şi fiu al Stefaniei, Marea Ducesă de Bavaria. Cu siguranţă, multe persoane din aristocraţia bavareză bănuiau acest lucru, şi Regele Ludwig al Bavariei a scris chiar în jurnalul său că Hauser era, pe drept, Marele Duce de Baden. Există o teorie potrivit căreia Stephanie şi Karl de Baden l-au avut pe Hauser în 1812, însă mama vitregă a lui Karl, Ducesa de Hochberg, l-a schimbat la naştere cu un copil de ţărani bolnăvicios. Infantele bolnav a murit la scurtă vreme şi băieţii pe care i-a avut ulterior Karl cu Stephanie au murit de asemenea de mici. Karl însuşi şi-a pierdut viaţa din cauze necunoscute şi pe patul de moarte a spus că el credea că fusese otrăvit, la fel ca fiii lui. Tronul lui Karl i-a revenit apoi fratelui său vitreg, Leopold, fiul Ducesei de Hochberg. Această teorie este imposibil de dovedit.

Tot ce ştim cu siguranţă este că, în curtea unei biserici de provincie liniştită, se află o piatră funerară pe care scrie:

„Aici odihneşte Kaspar Hauser, enigmă a timpului său. Naşterea ca şi moartea lui au fost învăluite în mister”.

82

Regele Arthur

Potrivit legendei Regele Arthur s-a născut în secolul al V-lea d.Hr. Se spune că marele magician Merlin i-a schimbat înfăţişarea lui Uther Pendragon, unul dintre cei mai mari războinici ai Angliei, în aşa fel încât să arate ca ducele de Tintagel, soţul lui Igraine de Cornwall. Uther a sedus-o pe Igraine în căsuţa din Tintagel, însă copilul născut a fost înstrăinat. I s-a dat numele Arthur şi a fost crescut fără să aibă vreo idee asupra descendenţei sale speciale. Când a murit Uther, tronul a rămas gol. Merlin a implântat într-o rocă o sabie numită Excalibur, susţinând

că doar un bărbat cu sânge regesc va fi în stare să mişte din loc sabia Excalibur. Când tânărul Arthur a reuşit să clintească sabia, a fost proclamat rege. Unsprezece alţi conducători britanici s-au ridicat împotriva tânărului rege, dar Arthur le-a înăbuşit răzmeriţa şi a inaugurat o domnie glorioasă.

Arthur s-a căsătorit cu Guinevere şi a adunat un grup de cavaleri oneşti şi curajoşi la reşedinţa regatului, în Camelot, în Valea Avalon. Tatăl lui Guinevere i-a dăruit lui Arthur legendara Masă Rotundă. Împreună cavalerii au câştigat victorii măreţe asupra invadatorilor saxoni şi a Imperiului Roman. Se spune că Arthur însuşi ar fi devenit împărat şi ar fi pornit în căutarea Sfântului Graal. În acest timp, unul dintre cavalerii săi de încredere, Lancelot, a avut o aventură cu Guinevere.

Acest lucru a marcat începutul sfârşitului pentru Arthur. Cei doi amanţi au fugit pe pământurile lui Lancelot din Britttany, Franţa. Arthur s-a hotărât să îi urmărească şi să declare război fostului său prieten, lăsându-şi nepotul Mordred să vegheze asupra Angliei. În timp ce el se afla în luptă în zona Canalului Englez, Mordred s-a răzvrătit, aşa că Arthur a fost nevoit să se întoarcă acasă. O bătălie crâncenă a avut loc pe platoul Salisbury. Arthur a reuşit să îl ucidă pe Mordred, dar el însuşi a fost rănit mortal. Cu puţin timp înainte să moară, s-a reîntors la Avalon. Se spune că a aruncat sabia Excalibur într-un lac al regatului şi apoi el însuşi a dispărut într-o peşteră, afirmând că se va întoarce atunci când Anglia se va afla în mare pericol.

Prima atestare documentară pe care o avem despre un personaj arthurian o găsim în de Excidio Britanniae, din secolul al VI-lea, a lui Gildas, care vorbeşte despre soldaţii britanici conduşi de un bărbat numit Ambrosius Aurelianus. Numele, Arthur – apare în scrierea lui Nennius din secolul al IX-lea, Historia Brittonium. Totuşi, de-abia în secolul al XII-lea Arthur ca personaj istoric a stârnit un

real interes. William de Malmesbury şi Geoffrey de Monmouth au elaborat lucrări care au stat la baza concepţiei noastre moderne asupra legendei lui Arthur. Din nefericire, lucrările lor includ şi multe detalii fictive, care au denaturat adevărul asupra domniei lui Arthur.

Există şi alte dovezi care atestă prezenţa lui Arthur ca personaj istoric. Mulţi oameni cred că Galstonbury, în Somerset, este amplasamentul real al cetăţii Camelot, şi în secolul al XII-lea s-a susţinut că mormântul lui Arthur a fost găsit acolo. În mod similar, se spune că Insulele Scilly adăpostesc rămăşiţele marelui rege. Cu siguranţă există o mulţime de locuri asociate cu cele din mitologia arthuriană şi istoricii au descoperit o serie de figuri istorice care ar putea fi chiar regele însuşi. Ei sunt de părere că numărul mare de personalităţi cărora li s-ar putea atribui identitatea lui Arthur este probabil motivul pentru care cunoaşterea noastră este atât de aproximativă.

Ceea ce ştim este că, în secolul al VI-lea, multe triburi celtice au avut conducători numiţi Arthur, care ar fi putut fi botezaţi astfel în memoria regelui autentic. Deşi folosirea numelui a estompat legenda autentică a lui Arthur, ea indică zozodată faptul că în urmă cu o generaţie, un conducător cu adevărat măreţ, a existat în realitate.

În ultimii ani a ieşit la suprafaţă poate cea mai uimitoare dovadă. În luna iulie a anului 1998, în vârful unui deal stâncos în Tintagel, Cornwall, arheologii au găsit o placă pe care era marcat în latină numele, Artagnov – sau, Arthnou. Placa a fost datată din secolul al VI-lea şi dovedeşte că numele era prezent pe pământurile arthuriene legendare la momentul respectiv şi aparţinea unui om cu o un rang important. Ca în cazul multor alte mistere ale istoriei, deformarea adevărului, determinată de trecerea timpului începe să dispară sub impactul ştiinţei moderne. S-ar putea să nu aflăm niciodată identitatea

Regelui Arthur, însă descoperiri de genul celei menţionate anterior ne vor ajuta să ne apropiem de adevăr.

83

Maitreya

Toate marile religii ale lumii propovăduiesc revenirea pe Pământ a unui sfânt suprem. Hinduşii aşteaptă sosirea lui Krishna, evreii aşteaptă apariţia Mesiei, musulmanii cred într-un Imam Mahdi, creştinii aşteaptă a doua venire a lui Hristos, iar budiştii îl identifică pe acest sfânt în persoana lui Buddha. Există o organizaţie impresionantă cu ramificaţii în toată lumea care susţin că aceste figuri diferite se referă la aceeaşi fiinţă, anume un învăţător trimis pentru a ghida omenirea spre un viitor caracterizat de pace şi iubire şi că el deja se află printre noi – de fapt, trăieşte chiar într-o suburbie a Londrei.

Compania Share International Magazine îndeplineşte rolul de purtător de cuvânt pentru acest măreţ conducător pe care îl numesc Maitreya. Promotorul organizaţiei este Benjamin Creme, un fost artist din Glasgow, născut în 1922. Creme este adept al mişcării teozofice, fondată de Madame Helena Blavatsky, ai cărei membri cred că Pământul şi omenirea sunt controlate de un consiliu select de fiinţe superioare.

Creme susţine că aceste fiinţe superioare sau, Maeştri i-au vestit în 1975 de apariţia iminentă a lui Maitreya, şi l-au însărcinat cu pregătirea lumii pentru venirea sa. Mulţi sunt de părere că Benjamin Creme se consideră un fel de Ion Botezătorul modern şi foloseşte Share International ca să promoveze cauza lui Maitreya. El scrie cărţi şi articole şi apare în emisiuni televizate şi săli, unde discută despre venirea lui Maitreya, ce va avea loc curând.

Creme spune că Maitreya a sosit dintr-un centru spiritual din Himalaya, la 19 iulie 1977 şi a zburat în Europa cu avionul. Apoi a dispărut într-o comunitate etnică

dintr-o suburbie a Londrei şi, de atunci, trăieşte în anonimat. Totuşi, Tara Centre, o altă organizaţie apropiată de Creme, a publicat o serie de reclame în ziarele importante din întreaga lume, anunţând prezenţa, Domnului Maitreya. Se spune chiar că o companie importantă de televiziune din SUA i-a solicitat un intervin lui Maitreya, oricând doreşte el.

Maitreya şi-a făcut apariţia de câteva ori. Una dintre cele mai faimoase a avut loc la 11 iunie 1988 la Nairobi, când 6.000 de adepţi, adunaţi în satul Kawangware l-au văzut apărând sub înfăţişarea lui Iisus Hristos. Omul cu barbă, îmbrăcat într-o robă albă, s-a plimbat printre ei şi a declarat că lumea, se apropie de domnia raiului. Apoi, Maitreya a plecat într-o maşină. Share International susţine de asemenea că Maitreya a făcut multe minuni. Fenomenul se răspândeşte în toată Africa şi multe localităţi sunt vizitate de bărbatul în alb.

În 1996, s-a înregistrat un număr record de relatări despre bizare, cruci de lumină – din anii recenţi. Compania de ştiri CBS a transmis un reportaj despre cruci strălucitoare înalte de 40 picioare, care apăruseră în ferestrele unei biserici baptiste din Knoxville, Tennessee. Preotul local a afirmat că 30.000 de oameni au venit să vadă priveliştea bizară şi, de atunci.

N localitatea respectivă s-au petrecut evenimente miraculoase. Cruci de lumină similare au apărut în întreaga lume, şi Share International pretinde că acesta este un semn despre existenţa lui Maitreya printre noi.

Share International susţine că, înainte de apariţiile sale în public, Maitreya energizează sursele locale de apă. Se spune că apa magică din micul oraş Tlacote din Mexic, vindecă orice, de la SIDA şi cancer, la obezitate şi indici crescuţi ai colecterolului. O altă apă miraculoasă se spune că a ţâşnit la o mină dezafectată din Nodenau, la 100 de kilometri la est de Düsseldorf, Germania. În august 1994, o

imagine stranie a Madonei cu Pruncul a apărut pe peretele unei biserici din orăşelul Yankalilla din Sudul Australiei. Un radiestezist a venit la faţa locului şi a spus că sub biserică curgea o apă. Benjamin Creme i-a informat că aceasta era opera lui Maitreya şi a afirmat că apa avea puteri tămăduitoare. Creme le-a spus sătenilor unde să sape şi, după cum era de aşteptat, a fost descoperit un izvor miraculos.

Share International a făcut la rândul său câteva miracole. În prezent este o organizaţie non-guvernamentală recunoscută de Naţiunile Unite şi a publicat articole semnate de persoane foarte respectate, printre care se numără Boutros Boutro-Ghali, Kofi Annan, Mary Robinson, Dalai Lama şi Prinţul Charles. Viitorul lui Maitreya este nesigur, în funcţie de credinţa dumneavoastră. Dacă sunteţi un adept, acesta poate deveni o voce globală. În caz contrar, va dispare încet, exact aşa cum au făcut de-a lungul secolelor zecile de auto-proclamaţi Mesia.

84

Omul cu masca de fier

Dintre toate figurile misterioase ale istoriei, niciuna nu a trezit un mai mare interes, furnizând atât de puţine detalii ca Omul cu Masca de Fier. În ciuda celor 300 de ani de enigme, există câteva indicii preţioase asupra identităţii sale. Bărbatul este un personaj enigmatic care a constituit subiectul unui roman clasic de Alexandre Dumas şi a unui mare număr de filme. În pofida interesului crescând manifestat de public, nu au fost descoperite niciun fel de dovezi cruciale privind existenţa sa. Tot ce ştim este că era un prizonier distins şi, din momentul în care a fost întemniţat, a trebuit să îşi ascundă identitatea sub o mască ciudată.

Omul cu Masca de Fier. După toate probabilităţile, era, nefericitul frate geamăn al Regelui, însă nu dispunem de deovezi concludente care să ateste existenţa sa.

Omul cu Masca de Fier a fost întemniţat mai întâi între anii 1660 şi 1670. Iniţial, a fost închis în fortăreaţa din Pignerol din Alpii Francezi, unde să aflat sub paza lui Benigne D'Auvergne de Saint-Mars, care va continua să fie temnicerul lui personal până la moartea misteriosului bărbat. A fost transferat la o temniţă din apropiere din Exiles în 1681, şi apoi în castelul de pe insula Sainte Marguerite în 1687. În timpul acestui al doilea transfer în închisoare, un martor a raportat pentru prima dată că a văzut un prizonier cu o mască de fier. În 1698, Saint-Mars a devenit guvernatorul Bastiliei, renumita închisoare pariziană. Ulterior, omul mascat a fost mutat în capitala franceză s-au înregistrat noi relatări, de data aceasta

despre un om cu o mască de catifea neagră. Se spune că a murit în Bastilia în 1703.

Detaliile pe care le avem despre viaţa lui sunt extrem de puţine. Un certificat de deces menţionează că numele prizonierului era Marchioly şi că avea în jur de 45 de ani când a murit. Acest lucru pare puţin probabil, având în vedere faptul că el a fost ţinut în captivitate timp de aproape 40 de ani. Un bărbat care a elaborat multe teorii despre misteriosul locatar din Bastilia a fost un alt locuitor al temniţei – filosoful şi scriitorul Voltaire, care vorbise cu cei care îl ţinuseră în captivitate se acel om. El a dezvăluit că acesta fusese în închisoare din 1661, şi că era tânăr, înalt şi frumos când a fost prins. Se spunea că se îmbrăca în straie deosebite, avea gusturi rafinate şi, element crucial, semăna foarte mult cu un membru al familiei regale franceze.

Deşi Voltaire era un adversar recunoscut al regalităţii franceze, această sugestie potrivit căreia prizonierul putea fi fratele geamăn al Regelui Ludovic al XIV-lea, s-a perpetuat în timp şi a fost adoptată de Dumas pentru romanul său. Deşi trăsăturile fizice identice cu cele ale regelui ar explica faptul că bărbatul purta o mască, pare totuşi puţin probabil că o asemenea situaţie să fi putut fi ţinută în secret… Totuşi, naşterea regelui a prezentat unele detalii neobişnuite şi există posibilitatea ca prizonierul să fi fost un frate vitreg al lui Ludovic al XIV-lea.

Alte teorii referitoare la identitatea omului mascat susţin chiar că el era de fapt, dramaturgul Molière, care fusese întemniţat pentru a nu corupe regele. Însă această teorie poate fi cu uşurinţă respinsă, întrucât Molière ar fi fost prea bătrân ca să se potrivească datelor existente. De asemenea, s-a sugerat că ar fi fost Nicolas Fouquét, un invidiat nobil francez bogat, sau chiar un copil nelegitim al lui Charles al II-lea al Angliei.

Ceea ce nu poate fi pus sub semnul îndoielii este respectul cu care era tratat. Se ştie că Saint-Mars îl numea, prinţul meu, iar gardienii săi îi spuneau, Turnul. S-a afirmat chiar că soldaţii îşi scoteau adesea pălăria când intrau în încăperea lui şi stăteau nemişcaţi până când le făcea el semn să se aşeze. În 1711, prinţesa Palatine, cumnata regelui, a relatat într-o scrisoare că bărbatul era flancat tot timpul de doi muşchetari care aveau ordine să îl ucidă imediat dacă îşi scotea masca. De asemenea, din corespondenţa purtată de rege cu Saint-Mars reiese că prizonierul trebuia executat imediat dacă încerca să vorbească sau să comunice cu cineva.

Fără îndoială, prizonierul a beneficiat de o atenţie specială, oricine ar fi fost el. Mulţi experţi s-au întrebat de ce nu a fost pur şi simplu executat, dacă reprezenta un asemenea pericol pentru familia regală franceză. Faptul că i s-a cruţat viaţa, cu condiţia să poarte în permanenţă o mască poate reprezenta un indiciu al legăturii sale cu monarhia. Identitatea Omului cu Masca de Fier este în prezent o chestiune neelucidată şi povestea adevărată a vieţii lui va rămâne probabil pentru totdeauna învăluită în mister.

Nostradamus

Michel de Nostradamus, probabil cel mai celebru clarvăzător al lumii.

85

În epoca modernă, numele lui Michel de Nostradamus este asociat exclusiv cu profeţiile despre apocalipsă. Concludentă în acest sens este monumentala sa lucrare Secolele, o colecţie în jur de 1.000 de strofe sau catrene. Nostradamus credea că, prin intermediul studiului astrologiei, combinat cu o călăuzire divină, era capabil să vadă viitorul. Folosea meditaţia, şi halucinogenele pentru a-şi stimula imaginaţia. Prima parte a Secolelor a fost publicată în 1555 – autorul folosea un limbaj vag şi bizar pentru a scăpa de acuzele de vrăjitorie. Versurile au fost scrise într-o franceză combinată ocazional cu latina, greaca şi italiana, iar în prezent multe persoane pretind că le pot descifra, Nostradamus fiind ridicat la rangul de profet al celor ce vor veni. Aceşti entuziaşti au fost avantajaţi de cunoaşterea ulterioară a evenimentelor şi de posibilitatea asocierii acestora cu textul său. Câteva dintre predicţiile făcute la sfârşitul secolului XX, referitoare la începutul noului mileniu pot fi verificate. Aşadar, cât de bine a prevăzut el evenimentele?

Probabil cel mai celebru exemplu invocat de entuziaşti îl constituie anticiparea celui de-al Doilea Război Mondial. Textul în sine, luat din Secolul 2, Catrenul 24, are următoarea traducere:

Bestii feroce avide vor trece râurile.

Marea parte a regiunii va fi împotriva lui Hister.

Într-o cusca de fier îl va atrage maretul.

În timp ce copilul Germaniei nu observă nimic.

Adepţii lui Nostradamus sugerează că, Hister – este Hitler.

Lucrând în biroul său, Nostradamus se opreşte pentru a cântări înţelesul tuturor lucrurilor.

bestiile feroce – sunt trupele naziste invadatoare, avide – de putere, dar naţiunea germană, care îi urmează orbeşte, fără să înţeleagă pe deplin evenimentele, va fi îngenuncheată.

Există ceva adevăr în această interpretare. Însă scepticii subliniază că nu se face referire la nicio dată, iar termeni ca, bestii feroce – şi, măreţul – sunt în mod special ambigue, iar Hister este, de fapt, o regiune de lângă Dunăre şi nu Hitler.

Totuşi, alte catrene din text apropiate de acesta

menţionează alte detalii importante despre război şi documentele personale ale lui Hitler atestă că s-a născut lângă Dunăre. Aşa că, poate, privită în ansamblu, scrierea lui Nostradamus.

În ultimii ani, noul mileniu şi atacul de la World Trade Center au sporit interesul faţă de opera lui Nostradamus. Probabil cea mai memorabilă figură menţionată în versurile despre care se pune că sunt legate de această perioadă este aceea a lui, Mabus – sau, Maddas. Se spune că această persoană este următorul, mare rău. În anii ’90, mulţi dintre cei ce l-au citit pe Nostradamus au susţinut că era, fără îndoială, numit, Maddas, care se întâmplă să fie chiar, Saddam scris invers, aşadar, era clar pe cine vizau ei. Totuşi, după 11 septembrie, numele a fost ortografiat spre Mabus, care reprezintă o anagramă pentru Usam B. În timp ce eu scriu aceste rânduri, entuziaştii care-i interpretează opera nu sunt foarte siguri care răufăcător din Orientul Mijlociu este cel vizat de profet.

După atacul de la World Trade Center, au apărut numeroase aşa-zise versuri ale lui Nostradamus în mass media, ceea ce a stârnit nedumerire şi a dus la creşetera scepticismului faţă de opera lui, printre cei care puneau sub semnul întrebării spiritul vizionar al lui Nostradamus. Şi este păcat, mai ales că există argument solide în sprijinul afirmaţiei că Nostradamus a prevăzut moartea lui John F. Kennedy, prăbuşirea comunismului, Revoluţia Franceză şi dezastrul navetei spaţiale Challenger. Însă scepticii vor invoca întotdeauna limbajul vag, lipsa datelor clare şi avantajul de a cataloga evenimentele din prezent raportându-se la trecut. Pentru cei interesaţi, facem precizarea că el a prezis sfârşitul lumii în anul 3797.

Bineînţeles că şi în vremea sa au existat oameni care credeau în abilităţile lui, medicale sau de altă natură. Regina Franţei, Catherine de Medici, i-a cerut să-i

realizeze horoscopul soţului ei Regele Henric al II-lea şi, în anul 1564, el a fost numit medicul de curte al Regelui Charles al IX-lea al Franţei. Ultima sa predicţie s-a adeverit la 2 iulie 1556. Cu o zi înainte, când pleca de la o întrevedere cu preotul său, se crede că faţa bisericească ar fi spus, pe mâine, la care Nostradamus a răspuns, nu mă vei găsi viu la răsăritul soarelui. După cum era de aşteptat, predicţia i s-a adeverit. Se spune că trupul i-a fost îngropat alături de un document care traduce profeţiile sale în predicţii mult mai clar definite. Poate că acesta ar putea să pună capăt controversei asupra calităţii viziunilor sale.

Regina din Saba

Regina din Saba.

86

Personajul mistic cunoscut drept Regina din Saba este menţionat în Prima Carte a Regilor din Vechiul Testament.

Acolo se spune că, în jurul secolului al X-lea î.Hr., o regină a uneia dintre popoarele bogate care făceau comerţ, cunoscută sub numele de Saba, s-a hotărât să îl cunoască pe marele Rege Solomon în persoană. Nu credea în poveştile pe care le auzise despre înţelepciunea lui Solomon şi i-a adresat foarte multe întrebări dificile pentru a-l testa. Satisfăcută de răspunsurile acestuia, ea i-a oferit nenumărate daruri în aur, mirodenii şi pietre preţioase. În schimb.

Solomon i-a dăruit reginei, toate dorinţele ei şi, după întrevedere, Saba s-a întors în ţara sa. Povestea este repetată în A Doua Carte a Cronicilor şi însuşi Hristos a vorbit de o regină din sud care a venit să se convingă de înţelepciunea lui Solomon.

În rest, câteva piese preţioase, atestate documentar, au supravieţuit, însă acest aspect nu a împiedicat proliferarea nenumăratelor mituri şi poveşti. Aşadar, cine era Regina din Saba?

Probabil că cel mai important element secundar, legat de povestea ei, este cel referitor la Etiopia. În anul 1320, un călugăr etiopian numit Yetshak a scris un compendiu de legende intitulat, Kebra Negast sau, Gloria Regilor. În această lucrare afirma că atunci când Regina din Saba, Makeda în etiopiană, l-a vizitat pe Solomon, a fost sedusă de măreţul rege. Solomon a spus că regina va beneficia de ospitalitatea lui, dar nu trebuia să ia nimic fără să întrebe mai întâi. În timpul nopţii, reginei i s-a făcut o sete teribilă, cauzată de mâncărurile condimentată

cu care o servise Solomon şi a băut din apa pusă lângă patul ei. Regele i-a spus că a încălcat regulile şi că, în consecinţă, trebuia să se culce cu el. Nouă luni mai târziu, ea a dat naştere unui băiat pe care l-a numit Menelik. Etiopienii cred că Regina şi fiul ei au adoptat religia evreiască şi că Menelik a fondat dinastia evreiască şi apoi creştină la Aksum, Etiopia.

Cine a fost, de fapt, Regina din Saba?

Cam la aceeaşi perioadă în care Yatshak îşi elabora lucrarea, alte legende luau naştere în Europa. Potrivit unei poveşti din secolul al XIII-lea, relatată în Legenda Aurea, regina era o profetă care avea legătură cu crucificarea lui Hristos. În timp, ea a inspirat arta şi decoraţiunile religioase. Adesea era înfăţişată ca o vrăjitoare, sau ca o

seducătoare. În mod bizar, totodată este prezentată ca având o diformitate secretă – sculpturile gotice franceze adesea o înfăţişează cu un picior beteag. De asemenea, Ispitirea Sfântului Anton a lui Gustave Flaubert o prezintă pe regină ca pe o seducătoare dornică de plăceri carnale, ce are un membru uscat.

Probabil că această imperfecţiune provine din referinţele anterioare islamice şi evreieşti legate de ea. În Coran şi cartea evreiască numită Targum Sheni, regina îl întâlneşte pe Solomon şi îi mărturiseşte că are un picior acoperit cu păr. Tradiţia evreiască, o prezintă ulterior ca un demon sau seducătoare, în timp ce legenda islamică susţine că Solomon şi-a folosit puterile de magician ca să îi îndepărteze părul în exces şi s-a căsătorit cu ea. Musulmanii o numesc pe regină Sheba Balkis şi cred că poporul ei numeros se afla în Yemen. Coranul descrie Saba ca două grădini, irigate de un mare baraj. Un nivel avansat de agricultură şi un bun acces la canalele de navigaţie de pe Marea Roşie şi caravanele trase de cămile din Arabia, reprezentau un indiciu al prosperităţii naţiunii.

Au fost descoperite dovezi arheologice care atestă că acestea s-au întâmplat în Arabia de Sud. Rămăşiţele unui mare baraj pot fi văzute în regiunea Mareb din Yemen, acum considerată capitala anticei naţiuni a Sabei. Acest baraj s-a prăbuşit în anul 543 d.Hr., însă cercetătorii au fost capabili să deducă faptul că a fost folosit pentru irigarea a peste 500 de acri de teren arabil. În ultimii ani, arheologii au terminat de restaurat un templu antic cunoscut ca, Tronul lui Balkis, din regiunea Mareb. Structura datează din secolul al X-lea î.Hr., deci tocmai din acea perioadă, prin urmare putem face o legătură cu ceea ce ştim despre regină. La distanţă de două mile spre este faţă de regiunea Mareb, o altă construcţie antică, numită, Templul Zeiţei Lunii, este de asemenea studiată. Folosind echipamente radar, oamenii de ştiinţă au ajuns la concluzia

că este o structură extrem de mare şi foarte elaborată care ar putea conţine răspunsuri la multe mistere legate de Saba. Din nefericire, aceste investigaţii au fost privite cu indiferenţă de către politicieni şi, până când zonele respective vor prezenta mai multă siguranţă pentru a putea fi cercetate, adevărata poveste a Reginei din Saba continuă să fie învăluită în mister.

87

Uri Geller

Fără îndoială, la ora actuală, Uri Geller este cel mai celebru exemplu de manifestare a puterilor parapsihice din lume. Spre deosebire de oameni din trecut care pretindeau că au talente misterioase, Geller a trebuit să-şi dovedească abilităţile în faţa unei prese din ce în ce mai evoluate şi a unui public avizat. Totuşi, mulţi sceptici au îndoieli în privinţa prestaţiei lui şi sunt de părere că el nu este nimic altceva decât un simplu iluzionist. Acestea fiind spuse, publicul din întreaga lume continuă să îl privească pe Geller cu un anumit grad de respect şi uimire şi chiar oamenii de ştiinţă încep să se întrebe dacă nu este vorba de o putere naturală necunoscută. Aşadar, este Uri Geller un fenomen sau un farsor?

Lumea întreagă l-a cunoscut pentru prima dată pe Uri Geller în anii ’70, când tânărul israelit a venit în Europa. Născut la 20 decembrie 1946 din părinţi de origine maghiară şi austriacă, Geller devenise deja un fel de celebritate în ţara sa natală, fiindcă făcuse dovada unor abilităţi neobişnuite. Realizase deja numere uluitoare de telepatie şi psihokinezie în faţa unui public restrâns, în diferite părţi ale ţării, demonstraţii care au fascinat populaţia Israelului. Geller susţine că a reuşit să-şi dezvolte aceste puteri după ce a întâlnit o minge de lumină la vârsta de 4 ani, şi că, în copilărie, a descoperit că putea să îndoaie tacâmurile prin simpla lor atingere. Totuşi, doar după ce şi-a încheiat serviciul militar în armata israeliană

şi a lucrat apoi ca model, s-a hotărât să îşi manifeste abilităţile.

În 1972, Geler a părăsit Israelul şi o apariţie la emisiunea Talk în din Marea Britanie l-a transformat pe loc într-o celebritate. A realizat alte demonstraţii de-a lungul Europei şi, folosindu-se doar de puterea minţii, a reuşit să oprească funcţionarea unei cabine de funicular din Germania. Celebritatea lui a cresut în întreaga lume şi a fost invitat să viziteze Statele Unite ca să îşi demonstreze abilităţile şi acolo. Mulţi dintre cei ce făceau parte din comunitatea ştiinţifică americană erau nerăbdători să vadă acest fenomen uman şi Geller a fost supus la tot felul de teste în nenumăratele institute de vază ale ţării. Una dintre personalităţile eminente pe care le-a întâlnit a fost dr.

Wernher von Braun, creierul principal din spatele programului spaţial al NASA, omul poreclit, Tatăl Erei Spaţiale. Von Braun a fost printre primii care au constatat efectele abilităţilor lui Geller, când tânărul invitat a reuşit să îi îndoaie acestuia verigheta fără vreun contact fizic.

Uri Geller demonstrează incredibila capacitate de a îndoi metalele în faţa camerelor de luat vederi. Indiferent dacă el deţine abilităţile psihice pe care şi le arogă, capacitatea sa de a îndoi metalul pare indubitabilă.

La Stanford Research Institute, în condiţii de laborator, Geller a demonstrat că are înzestrări predictive foarte bine dezvoltate şi a reuşit să determine fluctuaţia

unui cântar de precizie concentrându-se asupra greutăţii măsurate, performanţă realizată doar prin puterea minţii. La Birkbeck Collège din Londra a dereglat un contor Geiger, făcându-l să arate un nivel de radiatie mult mai mare decât cel real şi a deformat cristale prin puteri parapsihice. Una dintre cele mai impresionante performanţe a fost realizată la baza de înaltă securitate US Navy Weapons de la Silver Springs, în Maryland. Aici, Geller şi-a folosit abilităţile psihice pentru a modifica în esenţă structura unui nou metal creat, numit Nitinol. Şi totuşi, el este renumit pentru că a îndoit tacâmurile şi a oprit ceasurile şi Geller susţine că el a fost cel care a oprit de trei ori Big Ben-ul, în anii ’90…

Relevanţa sa pentru comunitatea ştiinţifică a fost înlocuită de statutul său de celebritate. A apărut pe coperta celor mai importante ziare şi reviste din toată lumea. A participat la emisiune radiofonice şi televizate de pe întreg globul şi s-a realizat chiar şi un film „Mindbender („–, care îi prezintă viaţa. Au fost scrise în jur de 15 cărţi despre el în care este prezentat drept o celebritate de talie mondială.

Geller însuşi pare să se fi acomodat cu noul său statut şi consideră că oameni ca Michael Jackson şi David Blaine se numără printre prietenii lui apropiaţi. A jucat în numeroase filme şi a fost unul dintre primii participanţi la a programul TV britanic I’m a Celebrity – Get Me Out of Here. Totodată, a produs artă şi ceramică şi chiar a înregistrat o selecţie de cântece. În ultimii ani, şi-a îndreptat atenţia spre piaţa invenţiilor tehnologice şi a creat un echipament care poate deosebi diamantele şi bancnotele reale de cele false.

Toate acestea pot spori celebritatea lui Uri Geller, însă nu fac obiectul unui studiu serios asupra puterilor lui. Şi e regretabil, întrucât mulţi experţi eminenţi par să fie convinşi că e înzestrat cu abilităţi care depăşesc cu mult

capacităţile majorităţii oamenilor din ziua de astăzi.

I

SECRETE

COMORI ASCUNSE

252

88

Cavalerii templieri

În anul 1118, la Ierusalim, un grup de nouă cavaleri francezi au fondat un ordin numit, Cavalerii Săraci ai lui Hristos. Războinicii împărtăşeau vederi monahale şi şi-au dedicat vieţile protejării călătorilor creştini şi Pământului Sfânt. Ei au fost găzduiţi la palatul Regelui Baldwin al II-lea, regele francez al Ierusalimului, situat pe locul Templului lui Solomon, de unde şi titlul de Cavalerii Templieri. În anul 1128 au fost recunoscuţi oficial de Papa Honorius al II-lea şi li s-a oferit o, cartă din partea lui Saint Bernard de Clairvaux. Cavalerii şi-au câştigat o reputaţie binemeritată, fiind neînvinşi în bătălie, curajoşi şi onorabili. Au luptat în cruciade alături de Richard Inimă-de-Leu şi au strâns repede, bogăţii şi pământuri oferite de monarhii europeni, drept recunoştinţă.

În 200 de ani, Templierii părăsiseră Pământul Sfânt şi se stabiliseră la Paris, însă influenţa lor era atât de mare, încât li se cerea să răspundă pentru faptele lor doar în faţa Papei. Deţineau averi fabuloase, ceea ce le-a permis să pună bazele primei forme de sistem bancar ulterior au devenit cunoscuţi pentru a fi împrumutat bani monarhiilor europene. Însă acest lucru, la care se adăuga obişnuinţa lor de a ţine întruniri în secret, a dus la căderea lor. Regele Filip Cel Frumos al Franţei era îndatorat cu sume imense ordinului. La 13 octombrie 1307, el i-a acuzat de erezie pe Templieri, a arestat toţi membrii ordinului din Franţa şi le-a sechestrat bunurile. Templierii i-au acceptat decizia fără să scoată un cuvânt, însă apoi mulţi dintre ei au fost torturaţi ca să depună mărturii false despre practici

păgâne. Dar numai un papă putea condamna ordinul şi, noul, Papă Clement al V-lea s-a grăbit să se supună deciziei lui Filip.

Ordinul a fost desfiinţat iar monarhiilor europene li s-a cerut să ia măsurile necesare pentru suprimarea mişcării. La 19 martie 1314, ultimul Mare Maestru al Cavalerilor Templieri, Jacques de Molay, a fost ars pe rug pe o insulă din mijlocul râului Sena din Paris. Se spune că, în timp ce se ridicau flăcările, de Molay i-ar fi blestemat pe Filip şi Papă să îl urmeze în mai puţin de un an. Blestemul i s-a împlinit Clement a murit la o lună după aceea şi Filip după şapte luni. Totuşi, se spune că membrii ordinului au continuat să se întrunească în secret, şi, înainte de moartea sa, de Molay desemnase un succesor. Se crede că unii dintre Templieri au găsit refugiu în Scoţia în timpul anilor următori, însă mişcarea nu a mai ieşit la suprafaţă decât în anul 1705.

Cavalerii Templieri. Au ascuns ei o comoară imensă de lăcomia Regelui Filip al Franţei?

De atunci, ordinul a avut legături cu francmasoneria şi alte societăţi secrete, însă mişcarea s-a dezvoltat, atrăgând mulţi membri influenţi din înalta societate. După

Al. Doilea Război Mondial, coeziunea întregului ordin internaţional a avut de suferit. Întrunirile se ţin încă în secret.

Dincolo de păstrarea cu stricteţe a ritualurilor şi tradiţiilor, s-ar părea că există câteva mistere care înconjoară ordinul. Însă rămâne o întrebare – de ce nu au luptat Templierii parizieni atunci când Filip a ordonat să fie arestaţi? În zilele premergătoare capturării lor, se pare că o căruţă încărcată a fost scoasă din clădirea unde se aflau. Filip nu a găsit niciodată în birourile lor averile pe care voia să şi le însuşească şi se pare că Templierii n-au opus nicio rezistenţă, pentru a permite ascunderea comorii. Aşadar, în ce consta această comoară? După toate probabilităţile era vorba de aur şi bijuterii aduse din

sfintele temple din Ierusalim şi din lumea biblică din timpul Cruciadelor.

Totuşi, sunt multe speculaţii conform cărora reacţia Templierior exclude orice conotaţie materială şi că putea să aibă o valoare spirituală imensă, de genul Chivotului Legământului sau Sfântul Graal. Alţii au luat în calcul ideea unei informaţii secrete de importanţă creştină, cum ar fi, descendenţa lui Iisus Hristos.

Comoara, indiferent de natura *explicaţie foto*????

ei, nu a fost niciodată găsită, şi rămâne un mister locul unde au aduns-o Templierii. Mulţi experţi în Ordinul Cavalerilor Templieri consideră că ea putea fi cauza îmbogăţirii misterioase a lui Berenger Sauniere şi cred că a fost îngropată în biserica Rennes-le-Château. Totuşi, una dintre cele mai vehiculate teorii este aceea că templierii supravieţuitori au ascuns-o la Rosslyn Chapel din Scoţia. Dacă ordinul a reuşit să supravieţuiască în timpul acelor ani cât a fost interzis, există motive întemeiate să credem că secretul comorii este ştiut doar de câţiva aleşi. Pentru noi, ceilalţi, Cavalerii Templieri sunt doar descendenţii contemporani ai unui mister al istoriei.

89

Rennes-le-chateau

Legenda Rennes-le-Château este una dintre cele mai complicate poveşti despre căutarea de comori din toate timpurile. Ea datează de pe vremea dinastiilor europene premedievale şi include o mulţime de mistere neelucidate ale istoriei. Entuziaştii cred că secretul Rennes-le-Château ar putea dezvălui locaţia Sfântului Graal, al Chivotului Legământului, sau, al oricărei alte comori ascunse. Povestea implică societăţi misterioase ca Ordinul Cavalerilor Templieri, Francmasonieria şi Stăreţia Sionului. Cercetătorii afirmă că mulţi dintre cei cărora le-au fost dezvăluite detalii au murit în condiţii suspecte. Soarta lor şi povestea enigmatică a satului sunt asociate cu

sosirea unui bărbat.

La 1 iunie 1885, un preot recent hirotonisit a intrat în Rennes-le-Château, satul toropit de căldură, prăfuit, de pe culmea unui deal din Pirineii Francezi. Berenger Sauniere era un tânăr cleric ambiţios şi nu a fost deloc încântat de biserica dărăpănată de secol IX şi de casa parohială nelocuibilă, dar nu a dat bir cu figiţii. În luna octombrie a aceluiaşi an, Sauniere a fost izgonit din regiune sub învinuirea de a fi comis o ofensă publică atunci când a făcut campanie împotriva Partidului Republican, aflat la putere. În timpul exilului, el s-a împrietenit cu bogata şi respectata contesă de Chambord, care i-a împrumutat o sumă mare de bani pentru reconstrucţia bisericii satului. A început restaurarea cinci ani mai târziu, pornind de la altar. Când a dat la o parte pragul greu de piatră, şi stâlpul vechi care stătea într-o rână, Sauniere a găsit trei tuburi de lemn care conţineau pergamente. După ce a descoperit o altă bucată de hârtie într-un pilon ce susţinea amvonul, Sauniere a început imediat să sape sub biserică şi în grădină.

În timpul operaţiunii a fost ajutat de menajera lui, Marie Denarnaud Sauniere a scris în jurnalul său personal la 21 septembrie 1891: „Am excavat un mormânt. Am găsit un cavou. Nu se ştie ce se afla în cavou, însă în anii ce au urmat, Sauniere a dus un trai foarte bizar. El a construti o proprietate elaborată, care avea grădini pline cu floră şi faună exotică. Se spune că întreaga structură era o reconstruire a drumului Mariei Magdalena de la Magdala la Bethania. Sauniere ducea o viaţă îndestulată şi se pare că avea conturi în diferite bănci importante. Era cunoscut pentru vizitele sale făcute la Paris şi legăturile cu cei din înalta societate, însă autorităţile regionale bisericeşti excedate de comportamentul lui straniu, şi au încercat să îl disciplineze. Sauniere a afirmat că el nu răspundea decât în faţa Pontifului şi a demisionat. Locuitorii Rennes-le-

Château au preferat să asiste la slujbele ţinute de Sauniere în capela sa privată şi nu să participe la cea oficială de noul preot numit de autorităţile bisericeşti.

La 17 ianuarie 1917, Sauniere a avut un atac de apoplexie grav şi, cu puţin timp înainte să moară, a explicat cum se îmbogăţise. Preotul care a auzit detaliile a fost atât de dezgustat, încât i-a refuzat lui Sauniere iertarea păcatelor şi ultimul ritual.

Însă Denarnaud ştia la rândul său secretul şi a promis că îl va dezvălui pe patul de moarte. Din nefericire, a suferit o congestie cerebrală şi nu a putut vorbi, înainte

să moară, în 1953. Alte persoane care au aflat unele aspecte legate de mister au avut parte de un sfârşit îngrozitor. Mulţi oameni cred că cel care a avut grijă de Denarnaud, Noel Corbu, s-ar putea să fi aflat ceva de la ea înainte să moară, dar a decedat într-un *Statuia unui demon*, *cel mai* accident de maşină în acelaşi an. Un alt *probexbü a M Liiâfer*.

preot local, Jean-Antoine-Maurice Gelis, se pare că ştia anumite detalii chiar din timpul vieţii lui Sauniere, dar a devenit atât de paranoic, încât în casa sa parohială avea voie să intre doar nepoata lui. În Ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor din anul 1897, a fost găsit ucis de patru lovituri de topor. În timpul unei anchete din 1956, s-au descoperit în grădina lui Sauniere cadavrele a trei bărbaţi care fuseseră împuşcaţi, iar în 1967, Fakhur el Islam, un curier care transporta documentele secrete ale lui Sauniere, a fost găsit mort pe şinele de tren de lângă Melun, în Germania.

Se crede că o societate secretă intitulată Stăreţia Sionului se află în spatele majorităţii ciudăţeniilor legate de Rennes-le-Château. Se spune că gruparea are legături puternice cu Francmasoneria şi legendele Sfântului Graal. Ea are statul de organizaţie, înregistrată în Franţa din 1956 şi numără peste 1.000 de membri, dintre care unii sunt personalităţi marcante. Până în 1963, Marele Maestru a fost Jean Cocteau şi, printre foştii lideri s-au numărat Claude Debussy.

Leonardo da Vinci şi Isaac Newton. Şi totuşi, în ciuda acestui aer de onorabilitate, se spune că organizaţiei încă nu i se poate da de urmă. Sauniere însuşi nu a fost însă atât de secretos în privinţa comorii şi se crede că a lăsat multe indicii în clădirile şi monumentele pe care le-a ridicat. Designul bisericii din Rennes-le-Château se presupune că, la rândul său, ar fi un indiciu despre comoară. Există o teorie potrivit căreia averea lui Sauniere a apărut odată cu descoperirea unor detalii legate de un

vechi secret creştin, pe care l-a folosit apoi pentru a şantaja Biserica Romano-Catolică.

Unul dintre vitraliile pe care le-a comandat pentru reconstruirea bisericii îi înfăţişează pe Maria şi Iosif ţinând fiecare în braţe un copil, ceea ce a alimentat speculaţiile cu privire la dovezile deţinute de Sauniere conform căror Cristos ar fi avut un frate geamăn. În mod similar, s-a luat în calcul ideea că preotul ar fi descoperit dovezi menite să ateste că Hristos nu a murit pe cruce, ci a plecat în Europa şi a întemeiat o familie cu Maria Magdalena. Multe dintre aceste idei ce puteau fi folosite ca şantaj par să se învârtească în jurul unei teorii conspiraţioniste elaborate, dar există totodată legende despre o comoară mistică, strălucitoare şi reală. Se crede că Rennes-le-Château a fost cel de-al treilea centru important din regatul vizigoţilor, pe atunci cunoscut sub numele de Rheddae. Se spune că, în 410 d. Hr, vizigoţii au prădat Roma de toate bogăţiile sale. Şi, de asemenea, se pare că au furat mari avuţii din Grecia şi Ierusalim. Nu s-a dezvăluit niciodată cu exactitate unde şi-au îngropat ei în cele din urmă aceste comori, deşi fortăreaţa de la Rheddae a fost întotdeauna considerată una dintre cele mai probabile locaţii.

O altă teorie combină aspecte legate deopotrivă de secrete religioase şi de comoară. Există opinii conform cărora Catharii, un grup creştin considerat o ameninţare de către Biserica Romano-Catolică, au îngropat ceva de o semnificaţie religioasă enormă, lângă Rennes-le-Château, înainte să fie distruşi. Unii au sugerat că această măreaţă comoară spirituală putea să fie Sfântul Graal sau Chivotul Legământului. Despre marele artist clasic francez, Nicolas Poussin, se spune că ar fi ştiut secretele de la Rennes-le-Château. Aparent, el a inclus indicii în câteva dintre picturile sale, în special în cea numită Les Berges D'Arcadie ce înfăţişează o criptă care se aseamănă foarte bine cu una găsită lângă Rennes-le-Château.

Mulţi factori care dezvăluie adevărul din spatele averii lui Sauniere urmează să fie studiaţi. Dar, în ciuda strădaniilor experţilor, aceste mistere rămân neelucidate. A descoperit Sauniere un artefact religios legendar, o comoară antică, sau vreun teribil secret creştin? Poate că, într-o bună zi, se va găsi răspunsul, dar, deocamdată, Sauniere şi banii lui continuă să fie o enigmă dintre cele mai bizare.

90

Chivotul legământului

Biblia spune că Dumnezeu a inscripţionat Cele Zece Porunci pe două plăcuţe din piatră, pe care i le-a dat lui Moise. Pentru a proteja plăcuţele şi pentru a permite transportarea lor, a fost construit un scrin decorat cu ornamente de aur. Acesta avea o lungime de aproximativ 3 picioare şi jumătate, cu puţin peste 2 picioare lăţime şi doi drugi ataşaţi prin cercuri de aur pe cele două laturi. Deasupra fuseseră sculptaţi doi heruvimi, iar capacul cufărului a fost numit acoperământul căinţei sau, scaunul îndurării. Cutia i-a însoţit pe Moise şi israeliţi în căutarea Pământului Făgăduinţei şi le-a adus victorii oriunde au mers. Când, în cele din urmă, au întemeiat Ierusalimul, Regele Solomon a construit, Sfânta Sfintelor sau Primul Templu şi au depus cutia acolo. Acest cufăr sfânt se numeşte Chivotul Legământului.

Cu excepţia măreţului echivot, niciun alt obiect nu este implicat în atâtea legende despre comori, bogăţii inexplicabile şi intrigi internaţionale. Unii spun că el a fost distrus sau capturat de forţele invadatoare egiptene în jurul anului 925 î.Hr., alţii că babilonienii l-au furat în 586 î.Hr. Secta evreiască de numele căreia sunt legate Manuscrisele de la Marea Moartă s-ar putea să fi îngropat chivotul în deşertul iordanian, înainte să fie invadaţi. De asemenea, s-a sugerat că un grup creştin timpuriu numit Catharii l-ar fi ascuns într-o biserică veche la Rennes-le-

Château, în Franţa, înainte să fie dizolvat de Biserica Catolică.

De asemenea s-au făcut asocieri între Regele Arthur şi chivot, în timp ce mulţi cercetători susţin că a fost luat de pe Pământul Sfânt de Cavalerii Templieri. Se spune că aceştia l-ar fi ascuns într-o grotă din Insula Stejarului, sau chiar într-o capelă scoţiană din Rosslyn. Conspiraţionişti cred că descendenţii Cavalerilor Templieri sunt Francmasonii, care deţin acum controlul asupra chivotului. De fapt, multe poveşti misterioase au cuprins referiri la Chivotul Legământului. În cele ce urmează vom examina două dintre cele mai plauzibile teorii.

Leen Ritmeyer este un arheolog care a realizat teste pe Muntele Templului din Ierusalim şi care susţine că a stabilit poziţia reală a Primului Templu. El pretinde că a descoperit o secţiune, tăiată în roca muntelui, care se potriveşte exact cu dimensiunile chivotului. Pornind de la această descoperire, Ritmeyer afirmă că se poate să fi fost îngropat în adâncul Muntelui Templului, dar ideea excavărilor în zonă pare imposibilă, mai ales în contextul tulburărilor politice violente. Din acel loc Mulţi alţi experţi sunt de asemenea de părere că chivotul a rămas pe Pământul Sfânt şi unul dintre ei, un american pe nume de Ron Wyatt, pretinde chiar că a găsit chivotul sacru în Mormântul din Grădină, în partea de nord a vechiului Ierusalim.

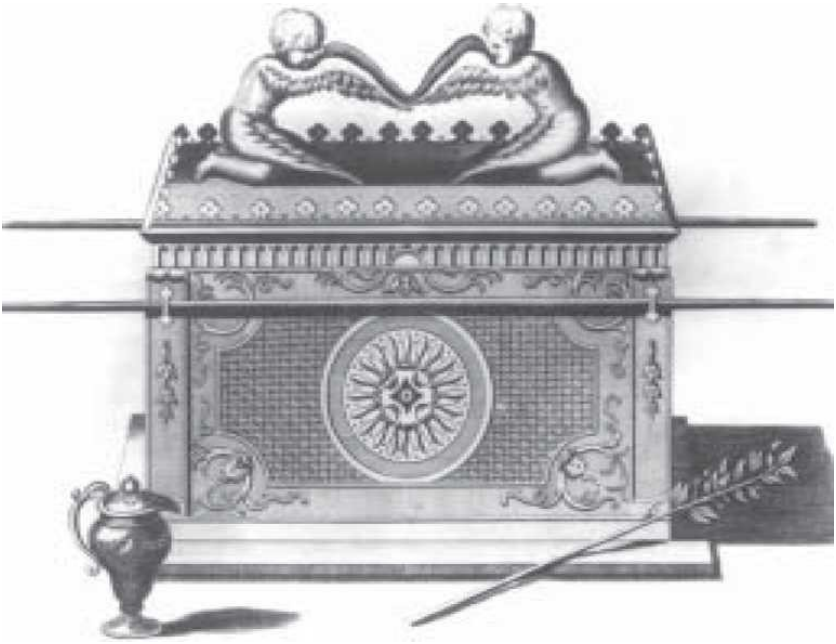

O reprezentare fantezistă a Chivotului Legământului, despre care se crede că ar conţine Decalogul autentic.

Probabil că cea mai faimoasă teorie care asociază chivotul cu un obiect real este legată de Africa de Vest. Etiopienii au o legendă potrivit căreia Regina din Saba a rămas însărcinată cu Regele Solomon. Copilul, cunoscut sub numele de Menelik, care înseamnă, fiul înţeleptului, a călătorit la Ierusalim când avea 20 de ani pentru a studia la curtea tatălui său. În mai puţin de un an, preotul lui Solomon devenise gelos pe fiul regelui şi a spus că acesta trebuia să se întoarcă la Saba. Solomon a fost de acord, însă a pus condiţia ca primul născut al tuturor înţelepţilor curţii să îl însoţească pe Menelik. Unul dintre aceştia, Azarius, era fiul lui Zadok, Marele Preot. Azarius a fost acela care a furat chivotul şi l-a dus în Africa. Menelik a considerat că succesul lor se datora voinţei divine, aşa că a fondat, Al. Doilea Ierusalim/O la Aksum, în Etiopia. Astăzi, se spune că antica biserică Sf. Maria din Sion, este lăcaşul

chivotului, care, conform tradiţiei, era scos în fiecare an, în luna ianuarie, pentru sărbătoarea cunoscută sub numele de Timkat.

În ultimii ani, din cauza instabilităţii din ţară, chivotul a fost ascuns şi este îngrijit de un protector devotat, de altfel singurul om căruia îi este permis să cunoască adevărata natură a cutiei. Cu siguranţă există câteva aspecte care ar putea fi invocate în sprijinul acestei teorii – spre exemplu, etiopienii reprezintă unul dintre puţinele popoare africane practicante ale creştinismului, iar constituţia ţării prevede că împăratul Etiopiei este un descendent direct al lui Solomon. Etiopienii sunt conştienţi de rolul jucat de ei în moştenirea chivotului, însă, având în vedere prezenţa atâtor legende care rivalizează în privinţa locului final în care a fost depus chivotul, este imposibil să ne decidem asupra uneia. Probabil că, aşa cum cred multe grupări religioase, prezenţa acestuia ne va fi dezvăluită la momentul potrivit.

91

Sfântul Graal

Aproape tot ceea ce ştim despre Sfântul Graal provine din legendele romantice despre Regele Arthur din secolele al XII-lea şi al XIII-lea. Totuşi, sunt câteva aspecte unanim acceptate. Se crede că Graalul este potirul Euharistiei sau vasul mielului pascal folosit de Hristos la Cina Cea de Taină. Acest vas a fost luat de Iosif din Arimateea, care l-a folosit pentru a strânge sângele din corpul crucificat al lui Hristos. O teorie alternativă susţine că este un potir dăruit lui Iosif, într-o viziune, de Hristos. Puterile sfinte ale acestui vas l-au ţinut pe Iosif în viaţă timp de 42 de ani, cât a fost încarcerat de evrei. Oricum, Iosif a adus sfântul potir în Britania, de unde a început adevărata legendă.

Unii oameni cred că potirul a fost transmis din generaţie în generaţie, urmaşilor lui Iosif. Alţii cred că este

îngropat în Chalice Well în Glastonbury, cel mai vechi oraş sfânt al Marii Britanii, care ar indica o legătură cu legenda Regelui Arthur. Povestirile romantice cuprind referiri la pelerinajul lui Arthur şi ai săi Cavaleri ai Mesei Rotunde pentru a găsi Graalul. Potrivit unei legende pe care ne putem baza, Catharii au fi deţinut Sfântul Graal şi l-ar fi ascuns în Pirinei, înainte să fie invadaţi.

S-a avansat ideea că s-ar putea să îl şi ţinut în fortăreaţa lor din Montségur, care, a fost chiar scotocită de nazişti, în căutarea Sfântului Graal, în Al. Doilea Război Mondial. Există şi alte opinii conform cărora Catharii l-ar fi ascuns la Rennes de Château, sau ar fi dat potirul Cavalerilor Templieri, pentru ca aceştia să-l păstreze în siguranţă. Unii cercetători sunt de părere că sub suprafaţa unei câmpii din Shropshire ar fi fost ascuns Sfântul Graal. De asemenea, mai circulă o teorie potrivit căreia o cupă de lemn dintr-o casă de ţară galeză ar fi artefactul real. Biserica nu creditează niciuna dintre aceste legende, deşi acest lucru nu trebuie privit ca un semn clar că este vorba doar de un mit. Indiferent dacă se va găsi vreodată o dovadă a existenţei mitice a potirului, povestea Sfântului Graal va continua să reprezinte o enigmă pentru mulţi ani de aici înainte.

Cunoaşterea noastră despre Sfântul Graal derivă din legendele romantice arthuriene din secolele XI ŞI *XIII*.

92

Alchimia

În general, se consideră că descoperirea oxigenului, din secolul al XVIII-lea, a marcat apariţia chimiei, aşa cum o cunoaştem noi. Înainte, multe naţii au examinat

proprietăţile diferitelor substanţe, fără a elabora însă o teorie coerentă prin care să le asocieze calităţile. Aceste studii antice erau cunoscute sub numele de alchimie sau transmutaţie. Savanţii credeau că, pe măsură ce metalele se oxidau, ele căpătau un adaos important. Ei nutreau convingerea că procesul de transmutaţie absolut va preschimba substanţele în argint sau aur. Astăzi, alchimia este în mare măsură considerată a fi această teorie a producerii aurului. Chimia modernă a demonstrat că o asemenea teorie este absolut imposibilă, însă, timp de mii de ani, oamenii au crezut altceva.

Cu siguranţă că multe dintre minţile strălucite ale lumii au crezut în posibilitatea producerii aurului din ingrediente de bază. De fapt, aceasta era o credinţă atât de larg răspândită încât, Regele Henric al IV-lea al Angliei a încurajat toate minţile luminate ale ţării să studieze subiectul, astfel încât marile datorii ale naţiunii să poată fi plătite. În mod similar, în anii care au urmat, mulţi conducători au susţinut alchimiştii şi experimentele lor. Alte rase s-au temut de repercusiunile succesului procesului de transmutaţie, şi, în secolul al II-lea î.Hr., China a declarat chiar că producerea aurului prin alchimie reprezintă un delict care avea să fie pedepsit cu moartea. Împăratul roman Diocletian a ordonat chiar distrugerea tuturor textelor egiptene care cuprindeau referiri la procedurile alchimice.

Diocleţian şi autorităţile chineze au dat dovadă de înţelepciune, căci Egiptul antic şi popoarele orientale erau cunoscute ca maestre în domeniul alchimiei. Practicile orientale mistice sunt răspândite pe alocuri şi în zilele noastre. Se spune că egiptenii au transmis mai departe altor rase această cunoaştere. Lumea arabă a fost imitată în aceste taine şi se spune că regele Khalid care a dominat în secolul al VII-lea era un adevărat maestru în domeniu. Se presupune că termenul, alchimie derivă din cel arab

care descria arta egipteană „al-khem. S-a mai avansat ideea că în secolele ulterioare, mişcarea islamică Sufi a folosit alchimia ca parte componentă a credinţelor sale religioase.

Fără îndoială, alchimia a avut întotdeauna conotaţii religioase. Albertus Magnus şi Sf. Toma d'Aquino erau ambii experţi în acest domeniu. Aquino a scris chiar şi un text în care se întreba dacă era corect să considerăm aurul obţinut prin alchimie drept aur adevărat. Unui alt om al bisericii, Papa Ioan al XXII-lea, din secolul al XIV-lea, i se atribuie o lucrare importantă inspirată de acest subiect, ca şi un extraordinar text în care condamna alchimiştii escroci. Când a murit, în anul 1334, el a lăsat Bisericii 18 milioane de florini în lingouri de aur, despre care nu ştiuse nimeni că îi dobândise. Se crede că însuşi Martin Luther ar fi spus că alchimia este benefică pentru afirmarea doctrinelor Bisericii, în timp ce marile personalităţi ale comunităţii ştiinţifice, Newton şi Boyle, au fost la rândul lor partizani ai alchimiei.

Alchimişti lucrând. Fascinaţia ideii transformării metalelor de bază în aur a dăinuit secole întregi.

Deşi chimia modernă a demonstrat că acel ceva spre care năzuiau alchimiştii este imposibil de atins, chiar şi astăzi cunoştinţele noastre se dezvoltă pe căi ciudate. Tărâmul materialelor radioactive instabile şi teoria potrivit căreia construcţia fizică a obiectelor poate fi modificată, au deschis noi perspective. De asemenea, alchimia avea şi scopul de a găsi elixirul vieţii, care să vindece toate bolile şi să menţină oamenii veşnic tineri. Din nou, deşi ştiinţa modernă a respins metodele alchimiştilor, experimentele realizate în domeniul ADN-ului şi clonării au sugerat că acest concept are o oarecare bază reală şi, chiar un alchimist, Paracelsus, a fost acela care, în secolul al XVI-lea, a stabilit că boala este cauzată de agenţi străini ce atacă organismul.

Alte vlăstare ale acestei ramuri medicale a alchimiei

sunt de asemenea considerate valide în epoca noastră. Homeopatia şi aromoterapia sunt descendenţi direcţi ai vechilor studii alchimice, iar acupunctura şi hipnoza sunt de asemenea corelate cu aceasta. Totuşi, unii alchimişti moderni încă mai consideră că boala este provocată de lipsa echilibrului în organism; ca atare, majoritatea medicilor îi etichetează drept, vraci. În mod similar, subiectul a fost asociat cu multe teorii şi idei New Age, lucru care i-a împiedicat pe oameni să accepte ideea că este vorba de un autentic domeniu de interes. Mulţi oameni continuă să practice alchimia, pe care o consideră un domeniu viabil. Ştiinţa tinde să infirme acest punct de vedere, însă dezvoltarea concepţiei noastre asupra lumi datorează încă foarte mult acestei arte străvechi.

93

Rozicrucienii

În anul 1614 a fost publicat un pamflet intitulat Fama Fraternitas Rosae Crucis, în care era prezentat un ordin secret format din fraţi creştini ne-catolici care năzuiau să se iniţieze în tainele alchimiei şi magiei. Se spune că această grupare, cunoscută ca, Frăţia Rozicrucienilor, a fost fondată în anul 1408 de Christian Rosenkreutz, un fost călugăr şi nobil. După toate probabilităţile Rosenkreutz călătorise prin Damasc, Ierusalim şi Fez şi dobândise cunoştinţe despre învăţăturile arabe magice şi spiritismul egiptean. Se pare că mişcarea deţinea secretul producerii aurului şi era preocupată de studiul proprietăţilor mistice ale naturii. Rozicrucienii militar pentru iluminarea Omenirii şi aşteptau ziua când se va elibera de încătuşarea Bisericii.

Se spune că în ordin, iniţierea reprezenta un proces secret şi doar persoanele, alese, erau admise. Orientarea frăţiei a fost imprimată în anul 1615, odată cu publicarea lucrărilor „Confessio Fraternitatis” sau, Confesiunea Frăţiei şi, A Treia Nuntă Chimică a lui Christian

Rosenkreutz. Aceste scrieri au marcat creşterea interesului pentru mişcare, astfel că diviziuni ale ordinului au apărut în întreaga Europă. În general, se consideră că Rozicrucienii ar fi putut fi unii dintre precursorii fraternităţii francmasone, dar nu se ştie cât adevăr se ascunde în spatele moştenirii lor mitice.

Potrivit anumitor surse, se pare că în Europa şi Asia ar fi existat grupări similare rozicrucienilor, care datau din jurul secolului al XII-lea d.Hr. Totuşi, frăţia descrisă în textele din 1610 nu era nimic altceva decât rodul ficţiunii a lui John Valentin Andrea, un filosof şi teolog lutherian. Andrea a recunoscut că a scris pamfletele pentru a satiriza interesul manifestat la acea vreme pentru misticism şi ocultism. S-a susţinut că, îmbinând idei contemporane despre cavaleri, tărâmuri îndepărtate şi cencepte romantice, Andrea încerca să promoveze ideile protestante anti-papale. Evident, el a considerat chestiunea Rozicrucienilor o simplă nebunie. Totuşi, simbolul sacru al ordinului cu un trandafir în centrul unei cruci a fost împrumutat de pe blazonul familiei lui Andrea.

Însă lucrările lui Andrea au marcat începutul unei mişcări pe care el nu o avusese în vedere şi textele lui satirice originale au ajuns să fie luate în serios.

La sfârşitul secolului al XVII-lea, noi grupări rozicruciene care se considerau descendente din cele menţionate în textele lui Andrea s-au răspândit de-a lungul Europei. La mijlocul secolului al XVIII-lea se pare că Rozicrucienii au contribuit la fondarea mişcării francmasonice. Se spune că Saint-Germain Nemuritorul a avut un rol vital în ambele mişcări şi, cu siguranţă, pretinsele lui abilităţi în domeniile alchimiei, medicină şi transmutaţii au prezentat un interes enorm pentru adepţii acestora. Mişcarea Masoneriei Scoţiene este considerată a fi păstrătoarea multor influenţe rozicruciene, iar în 1886 au fost create centre ale Rozicrucianismului Mason în

Marea Britanie şi America.

Aceste grupări rozicruciene au continuat să existe până în ziua de astăzi drept ramură selectă a comunităţii francmasonice şi, în jurul anului 1910, Harvey Spencer Louis a fondat, Ancient Mystical Order Rosae Crucis [16], sau AMORC, în California. La ora actuală, ordinul în genere acceptat drept cea mai răspândită diviziune a mişcării, are adepţi şi membri în toată lumea. Sediul AMORC din San José se pare că este un complex care găzduieşte un muzeu, un templu, un auditoriu, un planetariu, o galerie de artă şi o bibliotecă. Majoritatea practicilor lor se desfăşoară în cel mai mare secret şi se spune că intrarea în Ordin este permisă doar francmasonilor selecţi, cu realizări deosebite. Mulţi conspiraţionişti susţin că alte grupări Rozicruciene încearcă să atragă oamenii prin publicitate ambiguă.

Scopul declarat al AMORC este acela de a încuraja eliberarea spirituală a oamenilor, astfel încât indivizii să îşi poată descoperi propriile concepţii despre Dumnezeu. Ideea originală, de diminuare a nevoii de religie privită ca o organizaţie bisericească, încă persistă. Despre adepţii rozicrucianimului se mai crede că se străduiesc să obţină cunoaşterea secretelor naturii, ascunse în proprietăţile simbolice ale artei, literaturii şi istoriei antice. Totodată, ei militează pentru dezvoltarea abilităţilor paranormale ale omenirii. Criticii mişcării susţin că aceştia promovează doctrine anti-creştine. Ca în cazul multor altor organizaţii secrete, imaginaţia celor curioşi poate da naştere unor teorii mult mai bizare decât adevărul. Şi în această privinţă rozicrucienii sunt unici, întrucât se pare că imaginaţia creatoare a lui John Andrea a inspirat această mişcare de la bun început.

16 Străvechiul Ordin Mistic Rosae Crucis (n.tr.)

În vara anului 1795, Daniel McGinnis, un tânăr locuitor al provinciei Nova Scoţia[17], a ajuns pe una dintre numeroasele mici insule din Golful Mahone. Acolo a găsit urme care indicau că spaţiul fusese locuit şi a văzut un scripete de palanc vechi al unei nave, care atârna dintr-un stejar bătrân. Sub copac, o mică scobitură sugera că locul fusese săpat şi reumplut cu pământ. McGinnis s-a bucurat, crezând că a dat peste o comoară îngropată. S-a grăbit spre casă pentru a cere ajutorul celor doi prieteni ai săi, John Smith şi Anthony Vaughan, şi, în ziua următoare, au început să sape în acel loc. Au descoperit un puţ lat de 13 picioare, iar cu 4 picioare mai jos, au găsit o platformă de lespezi de piatră. 10 picioare mai jos, au descoperit un strat de buşteni şi la 20 şi 30 de picioare, alte platforme de stejari. Cei trei prieteni şi-au dat seama că aveau nevoie de ajutoare şi echipamente mai bune şi s-au întors acasă, nerăbdători să strângă fondurile necesare pentru a-şi relua încercarea.

Iniţial au eşuat, dar în anul 1803, un medic local numit Simeon Lynds a auzit de descoperirea lui Smith pe Insula Stejarului şi a fost îndeajuns de interesat încât să strângă fonduri de la prietenii săi. Noua echipă a făcut de îndată săpături şi a descoperit platforme de buşteni şi lut la intervale de 10 picioare. Când au ajuns la 90 de picioare adâncime, echipa scotea deja o găleată de apă la două de pământ. Târziu, într-o seară, au găsit ceea ce li s-a părut a fi ultimul strat dinaintea comorii. Următoarea zi şi-au luat liber şi şi-au petrecut timpul gândindu-se cum vor împărţi averea pe care se aşteptau s-o descopere. Însă luni dimineaţa, cu excepţia celor 30 de picioare dinspre suprafaţă, tot puţul era plin cu apă mâloasă. Oamenii au încercat să scoată apa, însă nivelul acesteia rămânea constant. Au încercat să pompeze apa afară din puţ, dar fără rezultat, aşa că au renunţat. În 1805, grupul s-a decis

17 Provincie în Canada (n.tr.)

să sape un alt puţ de 110 picioare, paralel cu acela, şi apoi să facă un tunel spre râvnitele cufere cu averi. Însă au săpat prea aproape de puţul iniţial şi zidul dintre cele două s-a prăbuşit, umplând noul tunel cu sute de galoane[18] de apă. Rămaşi fără fonduri, au sistat lucrările.

Nicio altă încercare ulterioară nu s-a apropiat atât de mult de descoperirea comorii, însă s-au aflat mai multe amănunte despre puţ. S-a constatat că exista un canal subteran bine construit. El venea dinspre plajă, de la o distanţă de 500 de picioare şi intra în centrul puţului. Aceasta însemna că grinzile şi lutul acţionau eficient ca un dop, care, odată îndepărtat, permitea apei să pătrundă în încăpere. Încercările ulterioare de forare în puţ au dus la descoperirea unor bucăţi de lemn din cufere, metale împrăştiate, cum ar fi monedele, lanţuri de metal decorative şi un strat de metal uşor asemenea lingourilor şi chiar o bucată dintr-un pergament inscripţionat. Aceste dovezi, tangibile asupra existenţei comorii şi strădaniile evidente ale celor care au ascuns-o, au contribuit la încurajarea eforturilor continue de a strânge fonduri.

Cei interesaţi au început să-şi pună întrebări şi în privinţa proprietarului comorii. Sugestia potrivit căreia ar fi fost vorba de aur incaş, ascuns înainte ca localnicii să fugă de colonişti spanioli, a fost adusă în discuţie. Se mai vehiculează şi ideea că ar fi o ascunzătoare pentru lăzile armatei britanice, ascunse atunci când forţele lor s-au retras în timpul Războiului American de Independenţă. Oricum, în anul 1937, Gilbert D. Heddon, un om de afaceri din Noua Anglie, a luat în calcul posibilitatea ca vânata comoară să fi aparţinut binecunoscutului pirat Căpitanul William Kidd. Heddon a sperat că, citind despre trecutul lui Kidd, va găsi indicii despre conţinutul comorii. Ca în multe alte cazuri similare, eforturile lui s-au dovedit zadarnice.

---

18 Măsura de capacitate egală cu 3,34 l sau 3,34 l (n.tr.)

Până în anul 1965, Insula Stejarului se transformase într-o galerie de puţuri şi tunele, aşa că geologul american Bob Dunfield a încercat să găsească comoara folosind o metodă brutală. El a adus o macara de 70 de tone şi a săpat o gaură de 140 de picioare adâncime şi 100 de picioare lăţime, dar nu a găsit decât urme ale excavaţiilor anterioare. În 1970, un nou grup de investitori, numit Triton Alliance, a comandat un studiu geologic complet al insulei. Descoperirile acestora nu au fost niciodată făcute publice, însă au entuziasmat îndeajuns grupul Triton încât să excaveze în acea locaţie. Ei au elaborat un proiect numit Borehole 10-X, care s-a soldat cu descoperirea unor piese de alamă, porţelan şi grinzi de lemn la 200 de picioare adâncime, însă s-au confruntat cu nenumărate dificultăţi.

Mulţi localnici afirmă că secole la rând de forări la întâmplare au lăsat insula într-o asemenea stare, încât comoara ascunsă nu va fi niciodată găsită. Alţii încă mai cred în posibilitatea recuperării ei. Dar, cel puţin deocamdată, se pare că misterioasa comoară de pe Insula Stejarului rămâne bine îngropată.

Blestemul lui Tutankamon

95

La sfârşitul secolului al XIX-lea un tânăr arheolog englez, pe numele său Howard Carter, era convins că rămăşiţele „Regelui Copil”, Faraonul Tutankamon, sunt nedescoperite, pe undeva prin Egipt.

Carter a ajuns pentru prima dată în Egipt în 1891, dar a obţinut fondurile necesare pentru săpăturile arheologice abia în 1917, de la bogatul Lord Carnarvon. După cinci ani de cercetări încununate cu succese mărunte Carnarvon i-a dat un ultimatum lui Carter în ceea ce priveşte sprijinul financiar pe care i-l acorda. Iată însă că pe 4 noiembrie 1922, echipa lui Carter descoperă o treaptă tăiată în roca din Valea Regilor. Săpăturile au scos la iveală un set de trepte care i-a cundus către o uşă inscripţionată

cu numele „Tutankamon”. Carter a *Masca mortuară a lui Tutankamon*, hotărât să nu mai sape în continuare *Regele Eşpü al Egip Mrn*.

până ce nu va fi prezent şi Lordul

Carnarvon, drept pentru care i-a telegrafiat imediat în Marea Britanie. După sosirea acestuia în Egipt, Carnarvon şi Carter au intrat împreună în mormânt. Ei au descoperit o cameră falsă, un depozit şi abia după aceea camera mortuară. Spre deosebire de mormintele celorlalţi faraoni, cel al lui Tutankamon nu fusese profanat până atunci, aşa că atunci când Carter a intrat cu făclia şi a străpuns întunericul a descoperit o comoară inestimabilă. Echipa a catalogat şi înregistrat absolut toate obiectele găsite, cel mai impresionant fiind chiar sarcofagul regelui. Trupul îmbălsămat al celui care fusese Regele Copil al Egiptului a fost găsit într-un sarcofag alcătuit din trei coşciuge intermediare, dintre care ultimul este realizat din aur, care pare a fi lucrat manual şi redă în detaliu forma unui trup omenos îmbrăcat, acela al marelui faraon.

Poate fi blestemul faraonilor un virus, sau un spor otrăvitor, special închis în morminte pentru a-i infecta pe intruşi.

Faptul că au reuşit să găsească mormântul, şi mai ales nejefuit, a fost un motiv de bucurie pentru fiecare dintre membri echipei, care în sfârşit s-a simţit răsplătită pentru toţi anii de căutări. Se pare că în timpul inventarierii obiectelor din mormânt Carter a distrus inscripţia de deasupra uşii mormântului, în care se spunea că „Moartea îl va ajunge pe cel care se va atinge de mormântul Faraonului”.

În primăvara anului 1923 Lordul Carnarvon a fost pişcat de gât de un ţânţar. Accidental, s-a tăiat în acelaşi loc, în timp ce se bărbierea şi rana s-a infectat. La scurt timp a început să facă febră şi ulterior a murit, într-un spital din Cairo. Se spune că atunci când şi-a dat duhul toate luminile din spitalul unde se afla s-au stins, şi că, tocmai în Anglia, câinele favorit a urlat şi a căzut mort exact în acelaşi moment. Toată presa a vuit, pretinzând că este vorba de de blestemul faraonului, mai ales că, în mod surprinzător, atunci când a fost deschis mormântul mai erau de faţă şi alte persoane ce aveau să fie pişcate în aproximativ acelaşi loc ca şi Lordul Carnarvon. În decursul anilor următori două din rudele lordului, secretarul personal al lui Carter şi alte câteva persoane care au luat parte la descoperire au murit în circumstanţe stranii. De fiecare dată presa a pus nefericitele evenimente pe seama blestemului faraonului.

Unii istorici afirmă că egiptenii din antichitate au pus otravă în interiorul mormântului pentru a se răzbuna pe profanatorii de morminte. La rândul lor, şi oamenii de ştiinţă formulează o serie de teorii. Astfel, una dintre acestea sugerează că mâncarea pusă în interiorul mormântului – ca ofrandă şi hrană pentru spiritul care trebuia să-şi întreprindă călătoria către nemurire – a dezvoltat spori microscopici care au ajuns în plămânii exploratorilor, fiind inspiraţi în momentul deschiderii uşii. Nederanjate timp de 3.000 de ani, ciupercile şi

microorganismele din mormântul Faraonului Tutankamon au provocat exploratorilor febră şi oboseală. Trebuie spus totuşi că Lordul Carnarvon nu să aflat într-o stare de sănătate prea bună atunci când a ajuns în Egipt, organismul fiindu-i slăbit după lunga călătorie pe care o făcuse, ceea ce îl făcea mult mai susceptibil la infecţii. Dar această teorie nu explică în totalitate presupusul blestem pentru că foarte puţine persoane au murit la scurt timp după aceea. Din cele 26 de persoane care au fost prezente la deschiderea camerei mortuare, doar şase au murit în următorii zece ani. De asemenea, la deschiderea sarcofagului au fost de faţă 22 de persoane, din care doar şase au murit într-un deceniu, în timp ce niciuna dintre persoanele care a atins trupul mumificat nu a murit în condiţii stranii. Însuşi Carter, care a participat la toate etapele descoperirii, a murit din cauze naturale la vârsta de 66 de ani.

S-ar putea spune totuşi că Lordul Carnarvon, în calitate de unic finanţator al expediţiei şi primul care a deschis uşa mormântului, a fost ţinta blestemului marelui faraon. Şi, de asemenea, mai trebuie făcută precizarea că, într-adevăr luminile spitalului din Cairo s-au stins atunci când a murit lordul şi nici nu a fost infirmată povestea despre moartea câinelui. Potrivit unui ultim zvon, Carnarvon i-a dat lui Carter un canar într-o colivie, ca să-i poarte noroc în timpul căutării mormântului. Se spune că pasărea a fost mâncată de o cobră – animal simbolic pentru faraoni – exact în ziua în care s-a descoperit mormântul. În realitate, a fost vorba de un alt fel de şarpe pe care Carter l-a avut în acea perioadă, şi pe care ulterior l-a dat unui director de bancă.

DIVERSE

96

Posesiunile demonice

Teologii consideră că teoria posesiunilor a apărut

odată cu religia Zoroastră din Persia şi că s-a impus ca fenomen spiritual major în învăţăturile lui Hristos ca urmare a deselor şi constantelor referiri la astfel de situaţii. Un sondaj de opinie, realizat în 2002, a scos la iveală faptul că 54% dintre americani cred în existenţa unor forţe spirituale demonice care pot pune stăpânire pe o persoană. Mulţi oameni consideră că aspectul religios al posesiunilor se referă doar la natura instinctelor noastre, la dorinţe şi tentaţii. Putem fi siguri că celelalte forţe lumeşti sunt realmente inofensive pentru mintea umană?

Gravură medievală în care este prezentat un sfânt care pedepseşte un demon.

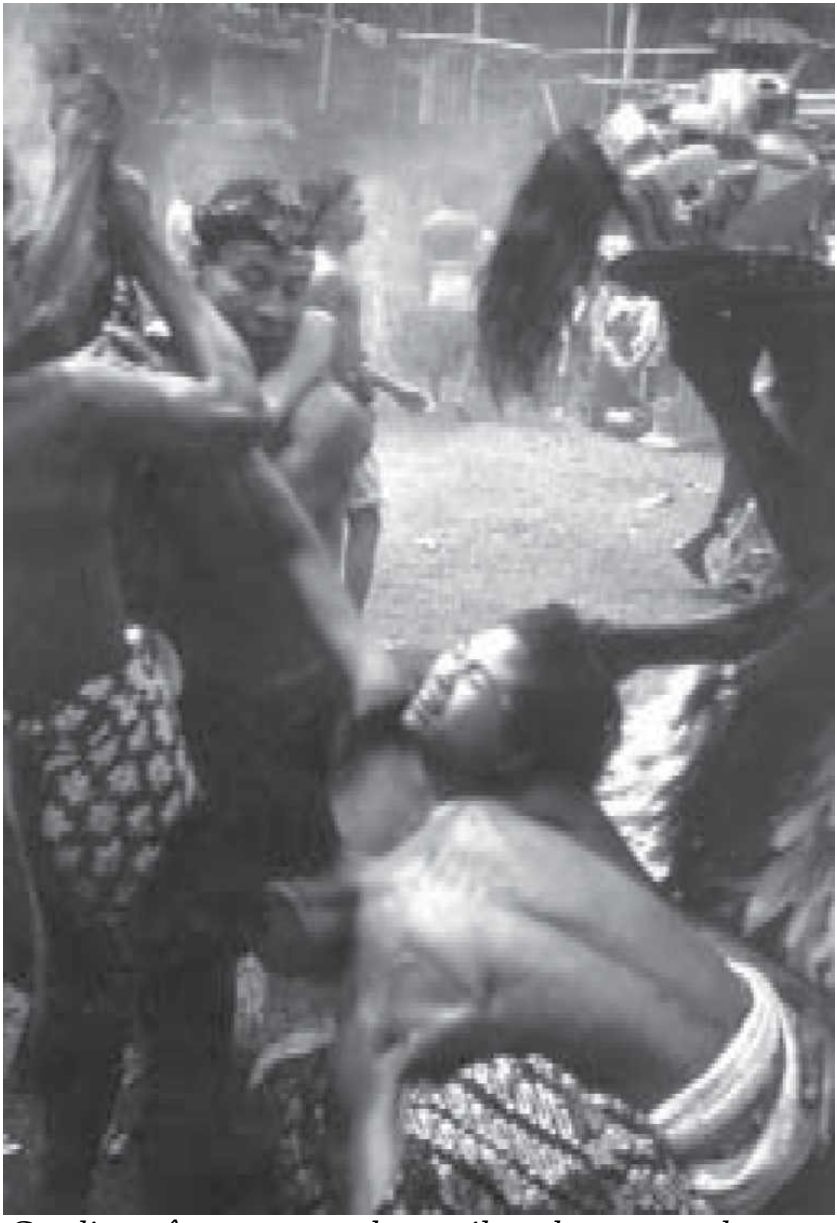

Credinţa în puterea demonilor de a poseda oameni persistă în multe părţi ale lumii, chiar şi astăzi. Membrii acestui trib îşi pedepsesc propriii demoni.

Se pare că trec prinsituaţii bizare îndeosebi persoanele care fac o fixaţie pentru lucrurile oculte. Se crede că stările de posesiune demonică se manifestă la persoanele cu o spiritualitate excesivă, care cochetează cu forţe ciudate. Se poate spune că este o pedeapsă a unui spirit rău care a fost contactat cu ajutorul tabelului Ouija, sau o prezenţă incontrolabilă, sau rezultatul unei întâlniri cu o fantomă puternică şi răzbunătoare. Cu timpul, persoana posedată îşi pierde treptat autocontrolul asupra acţiunilor sale. Dacă la început reacţia „gazdei" la forţa care îi invadează mintea poate fi chiar una plăcută, imediat ce i se cere să părăsească trupul posedat aceasta devine agresivă. Persoana posedată iniţial doar parţial, până la urmă îşi pierde total autocontrolul şi devine solitară şi violentă, cu un comportament din ce în ce mai imprevizibil, are coşmaruri, insomnii şi dureri teribile de cap. În cele din urmă persoanele posedate pot ajunge în pragul sinuciderii, fiind cuprinse de teamă faţă de puterea incontrolabilă a spiritului. Multe dintre aceste victime sfârşesc prin a fi internate în spitale de psihiatrie. Dacă însă se detectează la timp adevărata cauză a ciudatelor manifestări, persoana posedată poate fi exorcizată de către un preot. Se ştie însă că efortul la care sunt supuse victimele în timpul acestor ritualuri le poate chiar ucide.

Pretinzând că este posedată de diavol, americanca Andrea Yates şi-a ucis în iunie 2001, prin înecare, toţi cei cinci copii cu vârste cuprinse între şase luni şi şapte ani. La procesul care a avut loc un an mai târziu ea a pledat ca fiind nevinovată, invocând nebunia.

Mulţi experţi sunt de părere că aceste posedări nu au nimic misterios, că sunt simple debuşee pentru dezechilibre mentale severe. Dacă în vremurile biblice se spunea despre posesiuni că reprezintă în fapt dorinţe murdare, acum, în viaţa reală ele sunt considerate psihoze. În ambele cazuri situaţiile de posedări reprezintă stări

foarte periculoase pentru sănătatea mentală, iar pentru restabilirea echilibrului este necesară intervenţia imediată a specialistului.

97

Perpetuum mobile

De când s-a inventat roata, omul este într-o permanentă căutare a energiei nelimitate, reprezentate de ideea de perpetuum mobile, noţiune care defineşte acea mişcare o dată începută şi care nu se mai opreşte. Potrivit legilor fizicii, spun oamenii de ştiinţă moderni, ideea de perpetuum mobile este imposibilă, însă inginerii timpurilor trecute nu s-au lăsat învinşi de asemenea idei inhibatoare. Între 1607 şi 1903 Oficiul Britanic de Mărci şi Invenţii a primit peste 600 de aplicaţii pe tema perpetuum mobile. Dintre toţi inventatorii, doar unul singur a îndrăznit să afirme că a reuşit cu adevărat să rezolve problema.

Jonathan Ernst Elias Bessler s-a născut în 1680, în Zittau, Saxonia. În 1712 el a venit în oraşul Gera cu o roată despre care pretindea că se mişcă singură. Roata, care avea 90 de centimetri în diametru şi 10 centimetri grosime, avea nevoie de un mic impuls la pornire şi ajungea singură la o viteză constantă. Spunea că poate să ridice o geantă grea, să urce o pantă, şi să se rotească la nesfârşit. Se pare însă că Bessler îşi atrăsese mulţi duşmani, aşa că s-a dat foarte puţină atenţie invenţiei lui.

În 1716 Bessler s-a angajat la Landgrave, în Hesse-Cassel, unde era şi în 1717, când a creat marea lui roată. Având 3, 5 metri în diametru şi 35 centimetri grosime, roate se putea roti constant cu 25, sau 26 de rotaţii pe minut. Pe data de 12 noiembrie 1717 roata a fost închisă şi sigilată în camera lui, două săptămâni mai târziu, când s-a redeschis uşa, roata încă se învârtea cu o viteză constantă de 25 de rotaţii pe minut. Uşa a fost resigilată pentru încă şase săptămâni, şi încă o dată, când a fost redeschisă uşa roata continua să se mişte cu 25 de rotaţii pe minut.

Bessler a cerut 20000L ca să dezvăluie secretul roţii sale, dar nimeni nu s-a arătat dispus să dea pentru o astfel de informaţie o sumă atât de mare. În acelaşi timp, adversarii lui Bessler încercau să pună sub semnul întrebării invenţia, însă fără succes pentru că destule oficialităţi confirmaseră deja faptul că nu este vorba de niciun truc. Bessler a ajuns în pragul disperării şi, până la urmă, a luat cu el în mormânt secretul descoperirii sale. Se spune că a lăsat totuşi câteva indicii, care atunci când vor fi descifrate vor duce la dezvăluirea modului în care a funcţionat senzaţionala sa maşină. Însă, până atunci perpetuum mobile va rămâne, cel puţin în viziunea oamenilor de ştiinţă, o realizare imposibil de pus în practică.

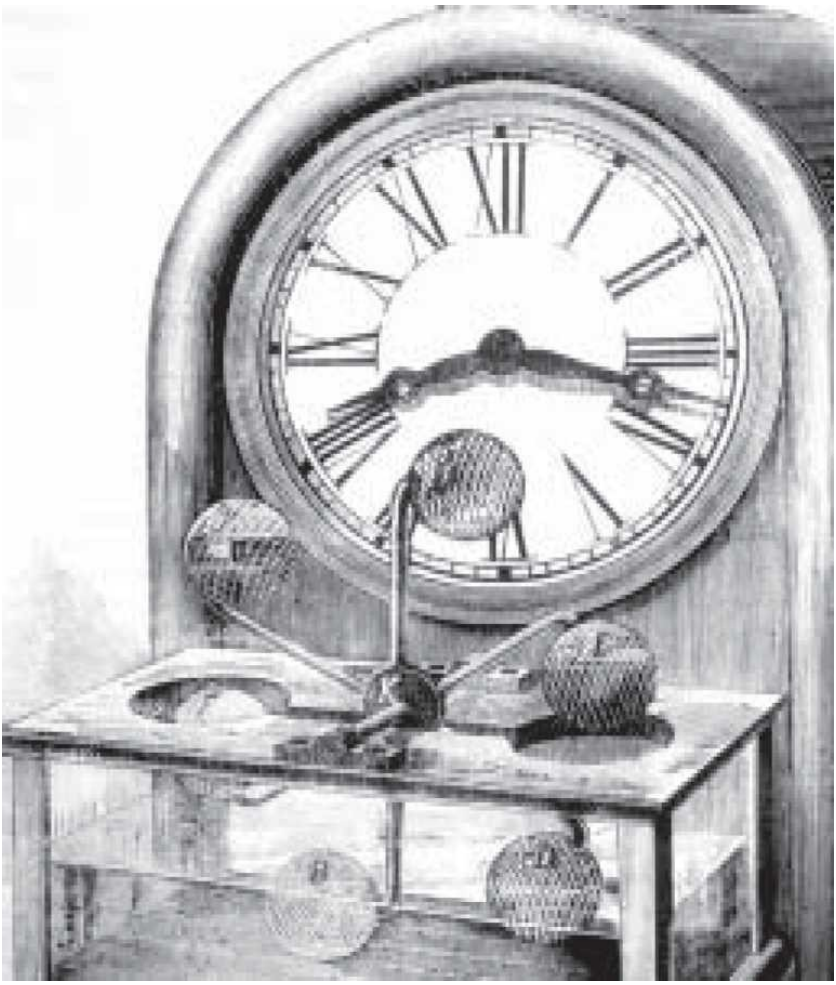

Teoria unui perpetuum mobile a captat, atenţia oamenilor de ştiinţă pentru mai multe secole.

98

Fenomenul Rods

Fenomenul Rods s-a declanşat în martie 1994, când José Escamilla, un editor de film din New Mexico, a înregistrat câteva imagini interesante ale unui ciudat obiect zburător. În momentul în care a studiat pelicula, cadru cu cadru, Escamilla a descoperit un obiect bizar,

lung şi subţire care a săgetat ecranul. Iniţial a crezut că este vorba de o pasăre, sau o insectă care s-a apropiat foarte mult de lentila camerei de luat vederi, dar după prelucrarea imaginii s-a putut vedea destul de clar un corp alungit şi cilindric. De la această formă, asemănătoare cu o vărguţă, s-a dat şi numele acestor apariţii, care în anii următori au devenit frecvente, fiind înregistrate pe peliculă în toate colţurile lumii.

Rods par să fie organisme vii pe care ochiul uman nu le poate observa din cauza vitezei cu care se mişcă. Au o formă alungită, foarte subţire şi o pereche de aripi, sau doar uşoare protuberanţe pe corp. Mişcările rapide şi haotice sugerează faptul că sunt fiinţe vii, dar o analiză detaliată este foarte dificilă, dat fiind că acestea nu pot fi depistate decât în imagini înregistrate cu camere foarte rapide şi performante. Într-o oarecare măsură aceste fiinţe arată ca nişte insecte filiforme, fără membre reale, însă nu s-a putut demonstra că că sunt organisme cunoscute. Imaginile înregistrate cu rods pun în lumină faptul că forma şi particularităţile acestor fiinţe nu seamănă deloc cu ale nici unei alte creaturi cunoscute de oameni până acum.

Există o cantitate enormă de înregistrări făcute de diverşi amatori, însă foarte puţine au calitatea şi claritatea necesare. Imaginile înregistrate de Mark Lichtle reprezintă unul dintre cele mai bune exemple de înregistrări video ale acestor fiinţe, rods. Marks Lichtle filma în Mexic, mai precis într-un loc numit Cheile Rândunicii (Cave of Swallows), salturile unor paraşutişti. Timp de 45 de minute, în imagini, alături de alte insecte, păsări şi oameni, apar nenumărate rods. Cheile Rândunicii din Mexic reprezintă cel mai bun loc din lume unde se pot obţine imagini cu rods. Aceste fiinţe au fost semnalate peste tot pe glob; chiar şi Marina Statelor Unite ale Americii a raportat că are cunoştinţă de existenţa unor

înregistrări ale acestui fenomen.

Cu o asemenea abundenţă a dovezilor în sprijinul existenţei acestor fiinţe, rods, se pare că teoria trebuie luată în serios, însă nimeni nu are încă idee ce sunt ele cu adevărat.

Voodoo

Un gen de păianjen folosit în cadrul ceremonialurilor voodoo.

99

Noţiuni ca blesteme, magie neagră, păpuşi înţepate şi schelete pictate de preoţi sunt indiscutabil legate de ceea ce tradiţia populară numeşte Voodoo.

O combinaţie de filme hollywoodiene, romane de ficţiune şi cărţi umoristice au contribuit la statuarea ideii că Voodoo este o formă misteriaosă de religie satanică originară din Africa cea întunecată. Sunt destul de mulţi cei care cred că această practică a fost utilizată de către cercetători neaveniţi, pentru a-i resuscita pe cei recent decedaţi şi pentru a reînvia trupurile celor transformaţi în zombie.

Cei care practică Voodoo spun că toate aceste legende s-au născut din ignoranţă şi din teamă iraţională. Ei susţin că Vodoo este o religie mai degrabă pacifistă, chiar foarte asemănătoare în unele privinţe cu credinţa catolică. De asemenea, după părerea lor, această practică n-ar trebui să trezească fiori de teamă nimănui.

Practica Voodoo, cunoscută şi ca Vodum, Vodoun, Voudou sau Sevi Lua, este originară din ţările din Africa de vest, respectiv Nigeria, Benin şi Togo. „Voodoo” este un cuvânt african străvechi care desemnează „Marele Spirit”, iar religia în sine este veche de câteva milenii. Acest cuvânt a fost descoperit iniţial în secolul al XVI-lea, când vasele comerciale care foloseau sclavi au început să captureze muncitori africani, pe care îi deportau apoi în India de Vest. La destinaţie sclavii erau convertiţi forţat la credinţa catolică, dar pentru că aveau foarte puţine ocazii să practice această nouă religie, mulţi dintre ei şi-au reluat vechile obiceiuri.

Păpuşă folosită în practica voodoo din Africa

Aceştia credeau într-un singur şi suprem zeu, o forţă nevăzută, dar atotputernică, sub puterea căruia se aflau o mulţime de „Loa”, sau spirite. Trebuie să recunoaştem că în foarte mare măsură credinţa lor se aseamănă cu ideea de creştinism. În viziunea Voodoo, fiecare Loa controlează o zonă distinctă a vieţii şi are anumite calităţi. Spre exemplu: dacă un fermier era îngrijorat din cauza recoltelor lui, el îşi concentra rugăciunile către Loa numit „Zaca”, spiritul agriculturii. În ciuda similitudinilor dintre cele două credinţe, stăpânii francezi şi spanioli nu le-au permis acestor sclavi sălbatici să-şi practice propria credinţă tradiţională. Închipuindu-şi că religia Voodoo îl venerează în fapt pe diavol, ei au interzis-o, iar pe liderii sclavilor şi pe preoţii acestora i-au bătut până când au mărturisit că ritualurile lor sunt satanice.

Cu toate acestea, credinţa Voodoo a fost practicată în continuare, în secret, în special în Haiti. Practicanţii acestei religii au ajuns chiar să împrumute câteva aspecte ale credinţei catolice, pentru că descendenţii primilor sclavi s-au împrăştiat în tot arhipelagul Caraibian. Credinţa muncitorilor din India de Vest s-a amestecat cu practicile Voodoo şi a ajuns pe pământul sud-american, unde foarte curând au apărut centre ale aceşti credinţe. Cel mai propice loc, din acest punct de vedere, s-a dovedit a fi New Orleans, pentru că acolo coexistau deja trei culturi, franceză, spaniolă şi africană. Astăzi 15% din cetăţenii acestui oraş, şi 60 de milioane de oameni de pe întregul glob, practică religia Voodoo. Mai mult decât atât, în Benin religia, Vodoo a fost declarată oficială, în 1996. Cu toate acestea, ritualurile Voodoo continuă să fie învăluite în mister şi să stârnească teamă.

Templele Voodoo sunt cunoscute sub denumirea „Hounfour”, iar cel care oficiază ceremonia este un bărbat – numit „Houngan”, sau o femeie – căreia i se spune „Mambo”. În centrul acestor temple sunt altare bogat împodobite, locuri speciale, folosite numai pentru contactul cu spiritele. Întotdeauna, înainte de ceremonialuri are loc un festin şi pe podeaua templului se desenează un model specific pentru relaţionarea cu spiritul care este invocat. Dansurile şi cântecele sunt acompaniate de pocnituri, zbârnâituri şi tobe, numite „Tamboulas”. Şi ceremonialul începe. Unul dintre dansatori, despre care se spune că este posedat de către spirit, începe să danseze şi să se poarte precum spiritul. Un animal, de regulă o găină, o capră, o oaie, sau un câine este sacrificat şi sângele este strâns şi oferit spiritului pentru a-şi potoli foamea. Deşi sunt mai puţin obişnuite, toate aceste practici sunt destinate unor scopuri nobile – solicită îndrumare şi ajutor din partea spiritelor invocate.

Magia neagră Voodoo este practicată de către

„Caplatas”, sau „Bokors” – vrăjitori, care aruncă blesteme şi înfig ace în păpuşi Voodoo pentru a cauza dureri şi suferinţă. Aceste practici sunt însă foarte rare, iar cei care promovează această credinţă Voodoo consideră că este o cale minunată pentru a cunoaşte şi înţelege natura umană. Şi chiar dacă ne gândim numai la practicile care sunt puţin mai ciudate, se deosebesc de fundamental de ritualurile evanghelice sau de cele de la începutul catolicismului? Ca şi în cazul altor mistere ale umanităţii puţină toleranţă şi înţelegere deschide calea către descoperirea adevărului.

100

Zombii

Cea mai mare comunitate, dacă putem să-i spunem aşa, de zombii din lume se află în Insula Haiti din arhipelagul Caraibe. Aici mulţi ţărani localnici sunt convinşi că vrăjitori malefici, numiţi „bokors”, au puterea de a readuce morţii la viaţă, transformându-i într-un fel de păpuşi fără minte. Ulterior, aceşti vrăjitori îi folosesc pe bieţii nefericiţi pe post de sclavi. Printre caraibieni această idee persistă, de multă vreme, mai mult chiar, te poţi întâlni frecvent cu zombii care se plimbă pe străzile insulei. Mulţi localnici cunosc membri ai propriilor familii, sau chiar prieteni care au fost transformaţi în zombi. De regulă, pentru a-i împiedica pe vrăjitori să ajungă la trupurile celor morţi, ţăranii săraci pun pe coşciuge şi pe morminte pietre foarte mari şi grele.

Realitatea este cu adevărat cutremurătoare, mai ales că nu este vorba de amestecul unor puteri de pe altă lume. Experţii psihiatrici au ajuns la concluzia că cei identificaţi în folclorul haitian drept zombi suferă de grave tulburări psihice. Unii comentatori încearcă să explice existenţa acestor zombi prin faptul că ei nu sunt altceva decât persoane cu afecţiuni în special mentale naturale, denumite astfel numai în cultura haitiană. Alţii consideră că acei vrăjitori, „bokors”, folosind resurse şi substanţe

naturale sunt practic în măsură să inducă boli nervoase.

Utilizând o substanţă chimică numită tetrodoxină – care acţionează asupra nervilor şi care poate fi găsit în peşti – vrăjitoriile induc victimelor lor o stare de paralizie profundă. Familiile acestora consideră că sunt morţi şi îi îngroapă. Vrăjitorii dezgroapă morţii respectivi, îi fură şi îi readuc la viaţă cu ajutorul unei substanţe numită „datura stramonium”, sau „castravetele zombi”, care este, de asemenea, un foarte puternic drog care acţionează la nivelul creierului. Totodată, lipsa de oxigen din coşciug contribuie la apariţia unor afecţiuni cerebrale ale creierului. Mai există şi alte otrăvuri care pot fi găsite şi extrase din carapacea de broască ţestoasă şi care acţionează ca un puternic halucinogen şi anestezic asupra nefericitelor victime. Cei asupra cărora se acţionează cu astfel de substanţe sunt într-o permanentă stare de transă, aparent insensibili la orice durere fizică şi, spre deosebire de ceilalţi oameni, se comportă ca şi cum ar fi sub influenţa maleficilor „bokors”.